

Về Tình Yêu Chúng Ta Hiểu Quá Ít

Contents

Về Tình Yêu Chúng Ta Hiểu Quá Ít	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	22
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	60
14. Chương 14	66
15. Chương 15	71
16. Chương 16	78
17. Chương 17	83
18. Chương 18	90
19. Chương 19	96
20. Chương 20	101

Về Tình Yêu Chúng Ta Hiểu Quá Ít

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Cô Nường Lãng, Lawliet C, Cốc VũThể loại: đam mỹ học đường, hiện đại, tự sự, ảm áp, HE! (Nói chung đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tinh-yeu-chung-ta-hieu-qua-it>

1. Chương 1

Tôi tên gọi Lâm Gia Bảo, có lẽ trước kia cũng từng là bảo bối cưng yêu của cả nhà, ai biết được. Cho dù là có, cũng là chuyện xa xưa không còn nhớ nổi nữa.

Hiện tại? Tôi chẳng khác một người thừa.

Giờ phút này nhìn thấy trong phòng ăn một gia đình ba người hòa thuận vui vẻ, tôi cũng chẳng nỡ phá vỡ sự ấm áp.

“Ba, con đến trường” – tôi dùng ngữ điệu đầy lễ phép nói.

Chuối cười giòn giã như bị nhát kéo lạnh lùng cắt ngang, đứt tung, thậm chí cả dư âm cũng chẳng còn. Ba thoáng chốc cứng người, quyền uy “Ừ” một tiếng. Gia Minh có phần sợ anh trai, chỉ biết mở to đôi mắt nhìn nhìn. Duy có dì Lâm, không thay đổi vẻ dịu dàng hiền lành, bảo: “Gia Bảo, ăn tạm món gì đã, bữa sáng không ăn sẽ không tốt cho sức khỏe”.

“Cảm ơn dì, con muộn giờ, đến trường học sẽ ăn”, vẫn ngữ khí cung kính, tôi đáp. Đương nhiên phải là lễ phép, còn lễ phép hơn cả với ba vì người phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp hiền hậu này chính là người nắm giữ tài chính của tôi. Cần phải ngoan vì nếu ngoan tôi tuyệt đối không cần mở miệng xin sinh hoạt phí, mỗi tháng dì đều chủ động đưa cho. Trong mắt người khác, Lâm công tử chắc chắn là đại thiếu gia cơm no áo ấm, ai biết thực chất tôi cũng chỉ là phường bán thân.

Ra khỏi nhà, tôi lập tức phải thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chẳng thể hiểu vì lẽ gì mỗi khi tôi xuất hiện trong nhà lại có không khí đáng sợ đến thế? Nói không chừng bản thân có oai phong tự nhiên, tôi tự giễu nghĩ nghĩ, lạ lùng mà, người khác mong con trai lễ phép cung kính còn chẳng được, ba tôi vừa thấy trưởng tử mở miệng thưa gửi đã muốn nổi giận? Chẳng lẽ ông mong tôi giống Gia Minh, suốt ngày quần quít nũng nịu bên cạnh? hay phải làm thế nào, kiểu gì mới hợp ý người? Tôi chịu. Trong mắt tôi, ba cũng chẳng khác một người xa lạ, nếu có khác chỉ là ông cho tôi tiền ăn – học, chỉ hơn người qua đường ở mỗi điểm ấy. Có điều, mỗi tháng cho vài đồng tiền rồi đòi hỏi tôi đủ điều, hừ, ông cũng tính toán chặt chẽ quá đáng.

Dẫu sao, mối quan hệ bị tôi tệ hóa đến mức này cũng chẳng trách được ai, trách chẳng là tại tôi cả thôi. Ai bảo tôi không chịu khó dậy sớm đứng ngoài cửa chờ ba rồi giường mà chào hỏi cho đúng phép tắc.

Trường học vẫn như cũ, kiến trúc cổ điển, từng viên gạch cũng nhuốm màu thời gian. Hôm nay là khai giảng nhưng tôi không thấy có gì đặc biệt. Hơn chẳng ở đây tôi không cần giả vờ như mình chỉ là cái bóng, cố gắng ẩn mình càng nhiều càng tốt như những kì nghỉ.

Ở trường, thành tích học tập bình thường, diện mạo bình thường, mấy môn thể thao không tham dự môn nào cho nên thể thao cũng bình thường, tôi nghĩ muốn nổi bật cũng khó. Ấy là nếu như tôi không gặp phải tên ôn thần ngu như heo – Lục Tử Kiện.

Tựa như bây giờ, từ xa nhìn thấy hình dáng quen thuộc, đầu tôi đã theo phản xạ có điều kiện mà nhức bưng bưng: “Tiểu Bảo Bảo! Bảo Bảo ơi...”, từ xa thật xa nó đã gào toáng lên, khiến cho vài bà tám gần đó lén bấm nhau cười hình hích. Hừ!!!! Làm sao mấy bà lại biết nó đang gọi tôi nhỉ? >.<

Tôi làm bộ không nghe, không thấy, cúi đầu bước nhanh đi, trong lòng không ngừng lờ mờ tám đại tổ tông nhà nó lên phân tích.

Cái tên Lục Tử Kiện này đúng là ma ám cuộc sống đại học của tôi. Ngay từ ngày đầu tiên nhập học, vừa đứng mặt nó làm như Columbus phát hiện ra đại lục mới, nhảy tới bên cạnh thét chói lói: “Bảo Bảo! Cậu đúng là Tiểu Bảo rồi! Tổ là Tiểu Kiện này!”, sau đó bắt đầu bịa ra chuyện hoang đường rằng nó chính là bạn học cùng tôi từ thời... nhà trẻ. Ôi, trời đất ơi, chẳng lẽ nó nghĩ tôi cũng là đứa nào phẳng lì như nó? Ai có thể nhớ được thằng bạn học cùng từ thời mông còn đóng bím, miệng còn mút tay, lại chỉ học chung một năm sau đó xa cách hàng mười mấy năm không gặp? Đừng nói với tôi nó là thiên tài nhá, nghe đã rùng hết cả mình.

Kinh khủng nhất là nó đã tạo thành ‘ác mộng bảo bảo’ của tôi. Từ đó bất kì ai trong khoa biết tôi hề mở miệng là dùng cái giọng nhào nhoét, phát buồn nôn mà eo éo: Tiểu Bảo Bảo – Cmn chứ, gọi thế khác gì bảo tôi là con chúng nó??? Dựa vào sát khí toát ra từ ánh mắt sắc lạnh như dao lam, cơn bão này cuối cùng cũng bị tôi dẹp tan, chỉ chừa lại duy nhất một tên họ Trư không biết sống chết này.

“Bảo Bảo, cậu định đi đến kí túc xá à? Tổ đã quét sạch sẽ rồi nhé, không còn gì cần dọn đâu. À, Tiểu Bảo ăn sáng chưa? Chưa ăn đúng không! đi, hôm nay tổ mời...”, Kiện heo một mình lải nhải rồi rất tự nhiên khoác tay lên vai tôi, may mà tôi né kịp. Tôi ghét nhất trên đời bị người khác đụng vào, nó không biết, hoặc có biết nhưng rất thích trêu ngươi. Từ lúc biết nó đến nay, mỗi ngày tên tôi không dưới trăm lần bị nó biến tấu, gào đi gọi lại, chả hiểu nó có thấy mỗi miệng không nữa?

Mà làm sao tôi biết nó nghĩ gì, tôi đâu có ngớ ngẩn như nó. Xét toàn diện mặc dù tôi chẳng có ưu điểm nào tốt, cái duy nhất may mắn đó là tôi khá thông minh. Tôi thường đau xót cảm khái: Người thông minh chỉ có một kiểu còn kẻ ngu si trăm đường. Tôi nghĩ Lục Tử Kiện trăm phần thích tôi nhưng mà nó ngốc đến nỗi không hiểu thế nào là thích. Thứ nhất nó ăn nói ngớ ngẩn, thường thích tự lảm bảm, có lẽ không đủ ngôn ngữ chính quy để biểu đạt tư tưởng. Thứ hai, tôi cũng chẳng rảnh để ngồi tìm hiểu nó. Nó thích hay ghét liên quan gì đến tôi? Đâu phải tôi ưa gì nó, từ đầu đến cuối đều là nó tự làm tự chịu. Cho nên đôi khi tôi cũng lợi dụng nó thật, có điều chưa bao giờ áy náy.

Loanh quanh trong trường một ngày, nhận thời khóa biểu kì này đồng thời gõ đầu chĩnh cho họ Trư vài trận. Chờ thêm giờ cơm chiều qua, tôi quay về nhà. Tôi không ở lại ký túc xá. Ngày nhập học người ba yêu dấu đã ra lệnh rõ ràng: Có thể đăng ký phòng ký túc nhưng phải học ngoại trú.

Có lẽ ông sợ tôi “ngựa quen đường cũ”. Hừ, ông cũng quá coi thường con trai. Tôi đã từng sống hippy, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, bỏ nhà đi hoang, trừ mỗi hít cocain điều gì cũng từng thử qua. Nhưng đã là quá khứ, nhanh chóng sau đó tôi phát hiện mấy trò đó thật nhảm cho nên đã trình diễn một màn “lãng tử hồi đầu” đẹp như phim điện ảnh Hollywood. Đáng tiếc gia đình không phối hợp nhịp nhàng để diễn màn mở rộng vòng tay đón cánh chim mới, cảm động thấu tim gan hàng xóm. Xét cho cùng, cuộc sống thôi, làm gì có chuyện hoàn mỹ như thế cho nên tôi cũng đành chấp nhận mà sống tiếp thôi.

Về đến nhà thì đèn đóm đã tắt tối om, tôi rón rén bước qua phòng ngủ chính, bên trong hình như vẫn có tiếng chuyện trò. Nhiều năm như thế mà hai người đó còn anh anh em em, tình cảm cũng tạm cho là sâu đậm nhỉ?.

Bước vào gian phòng riêng, mới cảm thấy thật sự về nhà, tôi nhanh chóng tắm rửa qua loa, thu dọn đi ngủ.

Nhớ lời bà ngoại dặn, quỳ gối trước giường cầu nguyện. Bà ngoại đã mất cách đây rất nhiều năm, chỉ có thói quen này mỗi ngày nhắc nhở tôi về quãng thời gian tôi được sống bên người:

“Lạy Đức Cha chúng con ở trên trời, con đã nguyện ước rất nhiều điều, nếu không được tất cả, xin Cha cho con nhiều nhiều tiền là được.”

2. Chương 2

Tôi đột nhiên bình tĩnh.

Giấc mơ loáng thoáng còn hiện hữu nhưng chỉ có thể bắt được từng đoạn ngắn. Xem ra giấc ngủ hôm nay đành phải dừng lại ở đây. Tôi ngồi thần người một hồi, thở dài, đốt một điếu thuốc.

Giấc mơ vẫn là cảnh quen thuộc. Một đứa trẻ, chính là tôi, cố gắng nhẹ nhàng đẩy lớp lớp cánh cửa, từng cánh từng cánh một. Trái tim đập nhanh, dường như tôi biết rõ ràng phía sau cửa có một điều gì đó thật đáng sợ, lại như phía sau có người hồi thúc, buộc phải đi tới. Mãi tới khi tới được cánh cửa cuối cùng, bàn tay nhỏ xíu, mập mạp đẩy ra, bước tới. Trong gian phòng chỉ có một chiếc giường thật lớn, trên đó có một người mặc đồ trắng nằm. Tôi chạy tới, kiễng chân nhìn mặt người đó. Không! Không thể nào! Làm sao đó lại là tôi!

Mỗi lần mơ tới đây, cả người tôi đều toát mồ hôi lạnh, bình tĩnh.

Tôi biết người nằm đó là ai, tôi vẫn hằng biết.

Mọi người luôn bảo một đứa trẻ 4 tuổi sẽ không nhớ được nhiều, càng không thể hiểu được sự tình. Đối với những người khác tôi không biết nhưng vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ của tôi buổi chiều hôm đó, vĩnh viễn nhớ rõ hình ảnh mẹ nằm bên cạnh vũng máu. Người mẹ xinh đẹp nhạy cảm của tôi đã dùng chính tính mạng của mình để đáp trả thói gió trăng của chồng, trả thù cho sự phản bội mà bà đã nhận. Có lẽ bà không bao giờ biết được tôi hận bà như thế nào, hận bà đã bỏ tôi mà đi không xót thương, hận bà đã để cho tôi cơn ác mộng đằng đẵng. Nhưng, tôi lại càng hận người đàn ông kia, người cha theo huyết thống của mình. Ông, và sự thiếu trách nhiệm của ông đã phá nát một gia đình. Từ đó về sau tôi không còn là bảo bối của bất kì ai, cũng chẳng bao giờ còn tin vào người lớn. Tôi trốn trong góc nhà, lạnh lùng nhìn ông đi – về, lạnh lùng nhìn ông đón về một phụ nữ xinh đẹp khác, tận đến khi bà ngoại tới.

Sống cùng bà vài năm, đó chính là những tháng ngày hạnh phúc nhất của tuổi thơ tôi. Bà ngoại, luôn là người yêu thương tôi nhất trên thế gian này. Bà dịu dàng, bà hiền hậu bao dung. Chưa khi nào vì cái chết của con gái mình mà bà oán hận cha tôi, bà còn mở rộng vòng tay đón nhận đứa cháu dư thừa. Tôi hằng nhớ đôi bàn tay thô ráp, nhớ những nếp nhăn, nhớ từng câu nói ấm áp, nhớ rằng bà đã chở che cho tôi khỏi nỗi kinh sợ. Ngày đó, tôi đã từng tin rằng bà sẽ luôn là bình phong che mưa chắn gió, tin tưởng bà sẽ bảo vệ, chăm sóc tôi tới lúc trưởng thành.

Nhưng không, bà nhanh chóng rời khỏi tôi. Căn bệnh tim quái ác đã cướp bà đi. Tôi lại trở về căn nhà

lạnh lẽo cũ, có người đàn ông xa lạ tôi phải gọi là ba, có người phụ nữ xa lạ tôi phải gọi là dì, cùng một đứa bé “bảo bối của gia đình” khác mà tôi phải nhận là em, tên nó là Gia Minh.

Ngày nối ngày lặng lẽ trôi, tôi chậm rãi trưởng thành. Dần dần nỗi hận đối với ba cũng phần nào phai nhạt, chẳng qua ông phạm phải lỗi thường của một con người, phải không? Có điều tôi vẫn không thể nào gần gũi ông, đối với tôi ông vĩnh viễn chỉ là một người xa lạ.

Mà từ rất nhỏ tôi đã hiểu được giá trị của tiền. Tiền, sẽ mang đến cho tôi tự do, sẽ đưa tôi thoát khỏi không khí gia đình ngày một nặng nề. Cái gia đình ấy, theo thời gian, theo sự già đi của ba và trưởng thành dần của Gia Minh, càng ngày càng thành bóng đen u ám áp chặt lên tôi. Bởi vì gia đình tôi có một công ty riêng, chẳng lớn chẳng nhỏ nhưng cũng đủ biến tôi thành cái gai trong mắt dì Lâm.

Tôi lặng lẽ mở cửa rời nhà. Không khí sáng sớm còn hơi lạnh lạnh nên chỉ thoáng chốc đã khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo. Chẳng biết tự khi nào tôi đã thành thói quen sớm đi tối về. Đối với tôi, với ba và gia đình ấy, thói quen này cũng thực tốt.

Trước cửa trường học có một chiếc xe sang trọng màu đen đậu sẵn. Tôi lười biếng liếc mắt nhìn qua, rồi tò mò nhìn lại vài lần. Cửa xe đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao to bước xuống.

Nhìn rõ mặt người đó, tôi đứng sững lại, ngây cả người. Tim đập loạn, tôi cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, trong đầu có tiếng kêu gào phải chạy nhưng đôi chân như hóa đá, không nghe theo mệnh lệnh. Nhìn thấy anh ta sắp sửa bước sang đường tôi thu hết sức, quay người bỏ chạy vào sân trường. Sân trường có rất nhiều người, ai ai cũng đều bận rộn nên chú ý đến một kẻ đang chạy như phát điên. Từ rất xa tôi chợt nhận ra bóng lưng quen thuộc, cố gắng chạy đến đó.

“ha ha, làm gì thế?” Lục Tử Kiện thấy tôi chạy thực mạng tới, giật mình đưa tay túm lại. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm tạ sự xuất hiện của nó, cũng bình tĩnh hơn, quay đầu nhìn thấy người kia không đuổi theo.

“Đổi tính rồi, sáng sớm cũng biết tập thể dục?” trên mặt nó viết to mấy chữ không thể nào ngờ. Vốn cái thói lười vận động của tôi luôn là sự bất mãn của nó, ngay khi có cơ hội phải lập tức nói móc tôi mới hả dạ. Tôi lườm, tôi coi thường nha, nhưng vẫn theo nó đến phòng tự học.

Chờ hết bốn tiết buổi sáng bụng tôi đã sớm rột rột. Biết làm sao được, tuy rằng phần lớn thời gian là gục xuống bàn ngủ nhưng cũng tốn sức lắm chứ. Được Lục Tử Kiện mời đi ăn trưa, nhà nó hẳn cũng có tiền, năm ngày để có ba ngày tôi được mời mà đến giờ chưa thấy nó kêu ca.

Bữa trưa ngon lành, tôi quay về kí túc xá đánh một giấc no. Đến lúc tỉnh giấc đã ba giờ hơn. Hai người cùng phòng không thấy đâu, chỉ có Lục Tử Kiện đang ngồi đọc sách, thấy tôi tỉnh nó vui vẻ chạy lại trước giường, kéo ghế ngồi.

“Khiếp, tớ bảo có khi kiếp trước cậu là heo, chỉ biết ăn rồi ngủ”, nói chưa xong đã cười ngặt nghẽo. Tôi chẳng thèm để ý, thấy thế nó vẫn không im miệng: “nhưng mà sao cậu vẫn không béo hơn được nhỉ, gầy tong gầy teo”, vừa nói vừa véo véo tay tôi.

“Thằng nhóc, muốn chết không?”, tôi đập cho nó nhất chí mạng, trợn tròn mắt.

“Làm gì hơi tí là trợn mắt dọa người, còn không cho ai đụng vào, e lệ như con gái”.

Tôi nằm ườn trên giường, ngẩng mặt nhìn nó ba hoa. Nó bắt đầu cười tủm tỉm, hoa chân múa tay nhưng một lúc cũng hết cái để nói, ngồi im nhìn chằm chằm tôi. Một lát sau, mặt tự nhiên đỏ bừng.

Tôi thấy lạ, định giễu cợt vài câu nó lại giả vờ ho khan rồi tiếp tục huyền thuyên: “Lát nữa chúng mình đi chơi bóng đi!”

“Không đi”

“Cậu cũng lên luyện tập, để thể này vài hôm mập ừ lên cho coi”.

“Không đi”.

“Haizzzz, mode bây giờ là cơ bắp cậu không biết à...” nó còn định thuyết trình nhưng thấy mặt tôi nhăn lại, lập tức dừng.

“Hay chúng mình đi thư viện, mượn sách đọc thêm”.

Dù sao cũng phải dậy, tôi lười biếng rời giường.

Trong lòng lo lắng, nghĩ một hồi cũng không dám ra cổng trường xem xét. Định bảo tên Bát Giới kia đi thăm dò nhưng lại sợ nó hỏi này nọ. Cuối cùng đành điện thoại về nhà, nói mới khai giảng trường có vài hoạt động ngoại khóa nên không về.

Ở lại kí túc xá liên tục hai đêm, nói chung tôi cũng chả phải kém giao tiếp, bạn cùng phòng ai cũng tốt nhưng phần khích nhất vẫn là Lục Tử Kiện. Nó lăm miệng không ai bằng, nguyên cả hai tối nó đều nằm tán chuyện đến khuya, nói lằng nhằng đến nửa đêm làm giấc ngủ của tôi bị bớt xén nghiêm trọng.

Ngày thứ ba, Gia Minh gọi điện tối kêu tôi về nhà, bảo rằng ba có việc cần gấp. Tôi cũng đang có việc muốn gặp ông nên đồng ý, cố ý bảo nhà đưa xe đến đón bởi vì tạm thời tôi cũng chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với người kia.

Tôi cố tình hẹn người nhà thật muộn, qua giờ tan trường một lúc lâu mới ra cổng. Ở phía ngoài xe nhà đã chờ, tôi không dám nhìn ngó lung tung, chui tọt vào và bảo lái xe chạy thật nhanh.

Chưa tới giờ cơm tối, nhà vắng lặng. Tôi đoán ba ở thư phòng liền đi tới, gõ cửa. Thanh âm đầy uy quyền của ba vang lên: “Cứ vào”.

Bây giờ ông đang đứng trước mặt tôi, vẫn bộ dáng lạnh lùng. Tôi thường thường tự hỏi, trước đây tình cảm của ông đối với tôi như thế nào, khi ông chọn cho tôi cái tên, ông có từng yêu thương tôi chẳng? Có lẽ chẳng khi nào tôi có được câu trả lời.

Ba thấy tôi đi vào, chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh, ý bảo ngồi xuống, rồi lặng yên. Tôi gượng gạo, không muốn đi tiếp nhưng nghĩ tới đang có việc cần xin cho nên không dám làm trái.

Ông cau mày, giống như đang khó xử, cuối cùng vẫn hỏi: “Mới khai giảng, bài vở có nhiều hay không?”

Tôi sửng sốt, dường như đây là lần đầu tiên người ba này quan tâm đến bài vở và việc học tập của tôi. Đang nghĩ ngợi nên đáp như nào mới thích hợp, nghe ông nói tiếp: “Có thời gian thì tới công ty thực tập, gia sản này sớm muộn gì cũng đều thuộc về con và Gia Minh”.

Tôi cơ hồ buột miệng “Không”, nhưng xét cho cùng tôi cũng thể vờ vờ mà bảo từ trước đến nay vốn tôi cũng chẳng trông mong gì vào cái gia nghiệp đó, đúng không?

Tôi lễ phép nói: “Bây giờ các môn học cũng nhiều, kiến thức cũng khó, có thể không nhiều thời gian rồi ạ”.

Ông hình như đoán trước được câu trả lời của tôi, thở dài.

Tôi đoán tâm tình của ba lúc này cũng không tệ lắm, quyết định nói luôn: “Thưa ba, năm hai trường có thêm nhiều hoạt động ngoại khóa, bài vở cũng nhiều... ở ngoại trú đi lại phiền phức, con định chuyển tới kí túc thì tiện hơn”.

Ba thật lâu không nói, tôi còn nghĩ kiểu này fail rồi, thì ông lại hỏi:

“Vẫn muốn rời khỏi nhà?”, tôi nghiêm mặt, giả như không nghe được.

“... Được rồi. Con định khi nào thì đi?”

“Ngày mai ạ”

“... Bảo dì Lâm thu xếp đồ cho. Lúc nào không bận phải thường xuyên về thăm nhà. Đi đi”.

“Vâng, thưa ba”.

Quả thực may mắn không ngờ, tôi không thể tin là thật, người lằng lằng bay bay. Đi tới cửa, đột nhiên nghe tiếng ông ở phía sau nói nhỏ: “Gia Bảo, con đúng là bản sao của mẹ”.

Đi vào phòng riêng tôi mới cảm giác được cả người mình đang run rẩy. Mẹ, ông ta còn nhớ đến mẹ tôi sao?

Tôi chạy tới trước gương, nhìn hình ảnh trong đó. Khuôn mặt này giống mẹ sao?

Có tiếng gõ cửa khe khẽ. Là Gia Minh:

“Anh, anh không ở lại nhà nữa?”, trên gương mặt đẹp trai của nó buồn thật buồn.

Tôi ngạc nhiên. Sao thế, cũng lưu luyến tôi?

“Anh, anh không dạy em chơi bóng rổ à?”

Tôi cười gượng. Khi nào thì anh nói sẽ dạy mày chơi bóng? Là mày cứ nhất định vùi vĩnh thôi?

Gia Minh, thằng nhóc này kém tôi năm tuổi nhưng cao xấp xỉ tôi. Hình như từ nhỏ nó đối với tôi đã kính nể rất nhiều, có điều với người trong nhà tôi chẳng thích thân cận, tránh được tuyệt đối muốn tránh thật xa cho nên hai anh em chưa từng chơi chung một lần.

Gia Minh cứ đứng trong phòng tôi lân la cả buổi nhưng va phải bức tường lạnh như băng nên đành bỏ về.

Sáng sớm ngày hôm sau tôi xách túi hành lý nho nhỏ quay về trường. Vui mừng nhất là chiếc xe kia không thấy đỗ ở cổng nữa. Tôi biết sớm muộn gì cũng có ngày phải đổi mặt, nhưng, trước khi đó hãy cứ để tôi hưởng thụ một cuộc sống tự do thoải mái đã.

Bình chọn

3. Chương 3

Cuộc sống đại học của tôi lúc này mới xem như chính thức bắt đầu.

Kiên heo đối với quyết định đột ngột đến ở trong ktx của tôi tỏ ra cực kỳ phấn khởi. Nó cơ hồ xử lý toàn bộ các phiền phức vặt vãnh và tự phong cho mình chức giám hộ.

Khó chịu duy nhất là nó thường thích khoác vai tôi, đặc ý hướng mấy tên bằng hữu ruột (cùng một phường ngư tầm ngư mã tầm mã) giới thiệu: “Đây là thanh mai trúc mã của tớ!!!”, sau đó để cho tôi tha hồ nhận được các ánh mắt soi mói từ xung quanh.

Lục Tử Kiện cao hơn 1m8 nhưng mặt phúng phính như búp bê. Đôi khi tâm tình tốt, tôi lại réo “Kiện heo, kiện heo” gọi mãi rồi nó cũng thành quen, ha ha cười đáp lại.

Tôi biết nó được đám con gái trong trường tôn là hotboy, hơn nữa trong hội sinh viên cũng có chức vụ, trên sân bóng rổ thì khỏi nói – nó vốn là ngôi sao... Tóm lại sức hấp dẫn chẳng thể coi thường. Không dán lên mặt chữ idol thì cũng long lanh như bạch mã hoàng tử trong tim các nữ sinh.

Đối với mấy nhân vật idol này tôi thường chọn cách thức “kính nhi viễn chi”. Kiểu như, trời sinh tính cách tôi vốn bài xích cảm giác ngồi ghế nóng – thành tâm điểm chú ý của cộng đồng vậy. Nhưng mà thói quen là một tật xấu đáng sợ của nhân loại, tôi dần dần thích nghi với sự tồn tại kè kè bên mình, cũng bắt đầu không kháng cự kịch liệt mấy trò thân mật đầy mờ ám của nó. Tuy thế thứ khiến tôi khó chịu nhất không phải việc nó luôn kéo theo một đám vệ tinh hoặc vô vàn ánh mắt của người xung quanh, cũng chẳng phải cậu chàng tinh lực tràn đầy, mà chính là cứ hễ tham gia hội hè lễ lạt gì đó nó lại kéo tôi theo, mãi kì danh gần thêm tiếng “bạn thân”.

Chiều hôm nay Kiện heo có trận đấu bóng rổ với khoa hóa học. Tối hôm trước nó đã triệu tập cả đội bóng bàn bạc chiến thuật, làm như sắp chiến tranh thế giới không bằng. Trưa nay, đám xô bồ đó lại kéo tới, ồn ào không chịu nổi. Tôi ngồi trên giường xem cả đội tranh luận nước miếng bay tung bừa bãi mà ngáp ngáp ngáp dài. Đúng lúc đó tên Bát Giới kia đang thao thao bất tuyệt đột nhiên ngừng lại, giống như sức nhớ ra điều gì, ra sức đuổi người:

“Về, đi về! Trước đại chiến nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt.”

Thoáng cái, phòng đầy người liên giải tán sạch.

Tôi đặt lưng xuống giường chuẩn bị ngủ. Nó rón rén chạy đến, hết sức nịnh nọt hỏi:

“Định ngủ à?”

Tôi thấy nó chớp chớp mắt, giả bộ đáng yêu biết ngay tên này lại sắp giở trò vùi vùi, bĩu môi, quay người, không thèm đáp.

“Buổi chiều đi cổ vũ chúng tớ nhé.”

“Không đi!”

“Vì vinh quang khoa mình.”

“Không đi.”

“Các hotgirl của trường đều đến.”

“Không đi.”

“ ... ”

Nó thấy tôi bực bội cũng không dám nói thêm, cúi đầu ủ rũ, hết như tiểu tức phụ tràn đầy tủi thân oan uổng.

Tôi dứt khoát quay người, coi đối phương là không khí, ai ngờ nó dai hơn đĩa, lại chuyển qua màn năn nỉ ỉ ôi :

“Đi, đi đi mà, đi nhé. Coi như tớ van cầu cậu mà... đại nhân a....”

Hai kẻ cùng phòng đã bắt đầu cười sằng sặc. Trời đất ơi, nam tử đại trượng phu, thanh niên trai tráng lớn tởm còn làm nũng, thật ớn chết bà.

Không còn cách nào khác, tôi đành đầu hàng:

“Thôi, thôi, thôi, cho em xin !!! em đi, được chưa!”

Nó chuyển qua cười ha ha được ngay :

“Quân tử nhất ngôn ! Cậu nghỉ ngơi đi, phải nghỉ ngơi dưỡng sức a ?”

Hả ! Dưỡng sức cái gì ? chẳng lẽ cũng muốn tôi vào sân à ?

Sân bóng rổ buổi chiều quả nhiên có thể dùng câu trời rung đất chuyển để hình dung. Khoa hóa học là đối thủ ngang tài với Khoa tôi, chiến thắng họ khoa tôi có thể giành được vị trí nhất bảng để đi tiếp vào vòng trong. Đừng tưởng là tôi quan tâm gì đến giải đấu này, mấy thông tin trên đều là bị Kiện heo trên đường đi tới sân bóng nhồi vào đầu.

Nhìn thấy dải ngân tên Bát Giới này được hưởng tôi mới thấm thía cái gì gọi là *Chúng Tinh Phủng Nguyệt* . Đội cổ vũ do hoa khôi Hệ Hoa dẫn đầu dường như đã dốc toàn bộ lực lượng tinh tú nhất, vừa thấy đội bóng đi tới đã ào ào đổ đến, lôi kéo, hò reo.

Ồn ào, ồn ào.

Tôi không quen náo nhiệt, đành nhanh chân tránh sang một bên, nhìn Lục Tử Kiện trong vòng vây hotgirl. Nếu nói một nữ sinh tương đương năm trăm con vịt thì heo ngốc kia xem như bị vây trong một bầy hàng vạn con. Nhất là ả Hệ Hoa, ẩn ẩn đưa tình còn liên tiếp hỏi han ân cần. Đương nhiên Bát Giới sung sướng đáp trả, thỉnh thoảng còn bớt chút thời gian liếc mắt đầy đắc ý nhìn về phía tôi.

Tên này, đúng là Bát Giới, vừa ngốc như heo lại giống sắc lang một cây.

Ngay từ lúc còi bắt đầu trận đấu vang lên cả nhà thi đấu thành ra chợ vỡ. Lục Tử Kiện chính là đầu sỏ gây nên cơn ác mộng này. Đứng ở bất kì khu nào cũng bị mớ âm thanh sắc nhọn chói lói đập vào tai, gì mà :

“Kiện Kiện cố lên !!!”

“Anh Kiện, em yêu anh !!!”

...

Toàn những câu sến súa phát nôn, khiến cho người nghe ghê hết cả chân răng gốc tóc. Cũng may, được nhóm cổ vũ dưới sự chỉ đạo của Hệ Hoa còn biết đường cổ vũ “có tổ chức” một tẹo:

“Khoa Quản Lý cố lên!!!! Lục Tử Kiện, cố lên!!!”

Dưới sự cổ vũ nhiệt tình, Bát Giới càng tranh bóng hăng say. Chẳng thể không thừa nhận nó trời sinh có tố chất làm ngôi sao. Nhà thi đấu ồn ào ầm ĩ, người chen người nhưng liếc mắt vẫn nhận ra tên kia. Nó luôn luôn là người thu hút mọi ánh nhìn, mà đối với bóng rổ dường như có tài năng bẩm sinh khiến cho cả đội bóng chỉ vòng vòng quanh nó như vệ tinh làm nền.

Tôi đứng rất xa, ánh mắt vô thức cũng theo nó chuyển động, nhìn đối phương tranh bóng, xoay người, ghi điểm... lại ghi điểm... Đội khoa tôi phát bóng, trong nháy mắt Bát Giới đột nhiên quay đầu, nhìn về phía tôi làm mặt quỷ.

Tôi sững người, trừng mắt. Cái thằng này, đầu óc lại đem nhúng nước rồi hả?

Bên cạnh có tiếng thét chói tai. Mấy bà tám rì rào: “Yêu chết mất Lục Tử Kiện, yêu chết mất thôi!!! Anh ấy vừa nháy mắt với ai thế?” khiến tôi bức bối, mấy ả mẹ trai chết tiệt.

Kết thúc trận đấu, hệ chúng tôi thắng tuyệt đối. Trong tiếng hoan hô rầm trời, một đám nữ sinh xông lên, vây lấy Lục Tử Kiện và đội bóng, đưa nước, đưa khăn lau, lộn xộn thành đoàn.

Bát Giới nhìn xung quanh, thấy đến tôi liền ngoác miệng cười, ra ý bảo đến gần nó. Tôi đứng xa xa, nhìn tên kia giữa đám người náo nhiệt, lắc lắc đầu. Tôi vốn cũng chẳng có hứng chia chác hào quang cùng nó. Nhưng lúc xoay người, tôi chợt thấy nó hình như đang lách người đi về phía mình.

Nó sẽ không thành công, đám nữ cổ động viên xinh đẹp nhiệt tình đó chẳng dễ gì tha cho nó.

Tôi cúi đầu, chậm rãi đi bộ quay về ký túc xá.

Một chiếc xe đỗ trước cửa ký túc xá. Trường học của tôi kỉ luật chặt chẽ, không cho xe chạy trong khuôn viên nên rất ít khi nhìn thấy xe đỗ, có lẽ chủ nhân của nó có lí do đặc biệt mới được vào tới tận đây.

Tôi nhìn lại thật kĩ, xe này có chút quen quen. Bất ngờ, cửa xe mở, một người đàn ông bước xuống.

Trong lòng thở dài, vì lẽ gì mỗi lần anh ta xuất hiện đều ra cái vẻ xuất quỷ nhập thần đến thế, làm như vậy hoành tráng lắm sao ?

Giống như đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, tôi cũng không giật mình như lần trước.

Cái gì đến sẽ đến, chạy trời không khỏi nắng

4. Chương 4

Thứ gì phải tới cuối cùng sẽ tới, chẳng cách nào tránh đi đâu được – Tôi tự an ủi bản thân, trong lòng có chút hối hận, nếu đã biết trước vậy, sớm quay về ký túc xá có phải hơn không.

Đều do tên Kiện heo hết cả, nếu không phải nó kéo tôi đi xem trận đấu quỷ quái kia thì tôi đâu đến nỗi bị cả đám người chen ép muốn chết ngộp thế này.

Đang khi còn đang miên man suy nghĩ, người nọ bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, khẽ mỉm cười rồi nói: “Bảo Bảo, vẫn ổn chứ?”

Thanh âm của anh ta lọt đến tai tôi, vừa trầm thấp lại ôn nhu biết nhường nào. Qua một hồi lâu, trong lòng tôi chợt hốt hoảng, hôm nay là ngày gì sao tôi có thể may mắn đến vậy?

Vẫn là cái dáng dấp ấy, cao lớn, mảnh khảnh, cộng thêm gương mặt anh tuấn, qua bốn năm, hầu như không có chút nào đổi thay.

Tôi cứ lặng im đứng như thế mà nhìn người ấy.

Tôi đã từng nghĩ tim mình sẽ lại gia tốc, nhưng rồi chẳng có gì xảy ra.

Tất cả phải chăng đã trôi theo quá khứ mất rồi?

Tôi không rõ nữa. Chính là, bản thân còn mang cảm giác e sợ người ở đối diện, thực sự rất sợ. Đến ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Cao Tường, lâu rồi không gặp anh.”

Xem chừng đối phương không nghĩ tới tôi lại lạnh nhạt như vậy, anh ta rõ ràng có hơi sững sốt.

Nhưng rất nhanh sau đó, Cao Tường liền khôi phục lại bộ dạng bình thường, dùng giọng điệu dễ dàng mà nói: “Bảo Bảo, em lúc nào cũng vậy ha.”

Tôi thật chẳng biết nên nói gì mới đúng đây.

Đúng là bề ngoài vẫn như thế, chỉ là có một nơi nào đó đã thay đổi mất rồi, chẳng qua tôi sẽ không bao giờ để anh nhìn ra được.

“Lâu rồi mới được gặp em..Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện chút được không?”

Anh ta cứ sừng sững ở trước mắt tôi, trên mặt bày ra nụ cười biếng nhác, chờ đợi câu hồi đáp.

Ngày ấy, chính dáng vẻ trầm ổn này của đối phương khiến tôi bị thu hút.

Bất giác, trong lòng có chút ảm ức. Phải chăng người này vẫn luôn cố tình tỏ ra như vậy để tôi không cách nào cự tuyệt bất cứ điều gì, cứ thế thoát khỏi được lòng bàn tay anh?

“Thực xin lỗi, hôm nay... Em còn chút việc.”

Này cũng không phải lời nói dối. Đêm nay, nhất định tên Bát Giới kia sẽ kéo tôi đến tiệc ăn mừng thắng lợi của đội bóng rổ, không đi nó sẽ lải nhải bên tai đến điên đầu mất. Tôi thật tình không muốn nếm trải đau khổ này chút nào.

Nhắc mới nhớ cái tên heo ngốc kia sao mãi vẫn còn chưa trở lại, thật sự bị trúng mỹ nhân kế rồi sao? Cái đồ trọng sắc khinh bạn.

Ánh mắt nóng hổi của Cao Tường vẫn dán chặt trên người tôi, giống như muốn đục thủng vài lỗ trên đó mới hài lòng.

Anh ta chậm rãi bước tới gần bên tôi, thanh âm thật trầm thấp:

“Bảo Bảo, vẫn giận anh sao?”

Hết như dạo trước...dịu dàng biết bao nhiêu.

Tâm tôi lại run rẩy, chậm chạp lùi từng bước ra sau, tránh đi.

“Giận ư? Không đâu. Những chuyện dạo trước em cũng không còn nhớ rõ lắm.”

Tôi cố hết sức tỏ ra lạnh nhạt – ngữ điệu hồ hững, băng quơ.

Đối phương buông thông cánh tay, đem ánh mắt tựa như đau đớn khôn cùng hướng về phía tôi, rồi thở dài một tiếng.

Tôi không biết anh ta có ý đồ gì. Đây là ý gì? Lương tâm cắn rứt, muốn quay lại bồi thường cho tôi sao?

Người kia hơi cúi đầu, tựa chừng có chút do dự muốn nói gì đó.

Tôi vốn chẳng thể kiên nhẫn lâu. Mà hai người cứ như vậy đứng ngay dưới ký túc xá, khiến mọi người xung quanh bắt đầu chú ý. Đối với những ánh mắt tò mò kia, tôi thật sự chịu không được.

“Bảo Bảo!”

Tiếng Kiện heo từ phía đằng xa truyền tới. Lần đầu tiên trong đời tôi mới phát hiện hóa ra thanh âm của heo cũng có thể êm tai được như vậy.

Rồi tiếng bước chân rầm rầm cũng tới gần hơn. Một cánh tay rất ư thân thiết choàng qua bả vai tôi.

Vừa quay đầu lại, tôi liền bắt gặp nụ cười rộng toác của Kiện heo: “Sao lại không đợi tớ? Hại tớ phải đuổi theo cậu cả nửa ngày!”

Tiếp theo đó, nó quay đầu hướng Cao Tường gật một cái.

Cao Tường có chút kỳ quái nhìn một màn thân mật của chúng tôi, rồi bắt đầu đánh giá Kiện heo từ đầu đến chân.

“... Em đi trước đây.”

Tôi hàm hàm hồ hồ bỏ lại một câu như vậy rồi xoay người đi thẳng vào ký túc xá.

Tâm tình hiện tại của tôi, thật sự có phần kỳ quái, bởi bản thân phát hiện chính mình không muốn người kia cùng Kiện heo gặp mặt nhau chút nào.

Tôi còn tưởng rằng anh sẽ giữ tôi lại. Chẳng ngờ đối phương chỉ thở dài một tiếng, sau đó mặc kệ cho tôi đi tiếp.

Gặp lại người yêu cũ, tuy không mong sẽ đến mức chấn động tâm can, nhưng tôi vẫn có chút thất vọng.

Có lẽ bốn năm trôi mất, thật sự đã khiến cho hết thấy những ma lực mà người kia ám lên tôi hoàn toàn tan biến rồi.

Lần này gặp lại anh ta, dù là vui mừng hay thương tâm tôi đều không cảm giác được, chỉ trừ có chút kinh sợ ban đầu. Mà chút giật mình ấy chẳng qua là vì sự xuất hiện đột ngột của đối phương, nhắc tôi nhớ đến vết thương từng rất đau đớn của mình.

Ngẫm lại thật sự có chút bi ai, đã từng yêu đến là sâu, là nặng biết bao nhiêu, rồi bởi vì đôi chuyện hết sức giản đơn mà chia tay.

Vậy mà, tôi còn từng nghĩ đến tương lai cả đời bên nhau.

Ngày ấy, tôi thật sự thương anh ta.

Thiếu niên mười sáu tuổi, vừa phát hiện bản thân thích con trai, thời điểm ấy, nội tâm tôi đã kinh hoàng biết bao nhiêu, lại bất ngờ gặp phải một người đàn ông anh tuấn, tiêu sái, chăm sóc mình hết sức dịu dàng, ân cần, dù cho trái tim có muốn né tránh cũng chẳng thoát.

Tuy lòng tôi khi ấy hoàn toàn không muốn yêu đương ai, nhưng kết cục, toàn bộ tình cảm lại đem dâng hết cho anh ta. Tôi khi đó thương người kia biết bao nhiêu, mê mẩn đến từng cử động giơ tay nhắc chân, say đắm trong từng ánh mắt, nụ cười của đối phương. Cho dù đến bây giờ, tôi có muốn cũng không chối được, thời điểm đó, bản thân quả thật rất hạnh phúc.

Hiện tại nhớ lại, tôi chợt có chút hồ đồ, không biết hết thấy những việc làm của anh ta khi đó là xuất phát từ chân tình, hay vốn chỉ là chút thủ đoạn nhỏ để kéo mình lên giường mình.

Tôi thật sự hoài nghi, tình cảm lúc ấy phải chăng phát sinh vì tôi cảm giác quá cô đơn?

Dù vậy, nhưng tôi vẫn luôn khao khát người nọ yêu thương mình, cho dù tình yêu đó chỉ bởi thân thể đi nữa. Ai bảo yêu một người phải thương kẻ đó đến tận linh hồn đâu.

Bất quá, người kia vẫn rời bỏ tôi.

Có lẽ, những người yêu thương tôi, cuối cùng đều sẽ ra đi hết cả.

Tôi có chút hoảng hốt, hết nghĩ đông rồi nghĩ tây, mãi hồi lâu mới phát hiện ra, lúc này không khí trong phòng kỳ cục xa im lặng đến dị thường.

Vừa quay đầu, tôi liền trông thấy Kiện heo đang ngồi ngay đầu giường mình, chân thoải mái gác lên bàn, chẳng biết nó nhận ra điều gì bất thường không mà ánh mắt ngơ ngác thất thần bám dính trên người tôi.

Lại phát bệnh thần kinh gì tiếp đây, tôi xoay người đi, không thèm để ý đến nó nữa.

“Bảo Bảo à...” Nó hơi do dự mở miệng, thói quen kiểu này thực khiến tôi đau đầu.

Tôi không thèm nói lời nào, chỉ nghiêng đầu chờ nó tiếp tục.

“Người kia...”

Không đợi cho nó kết thúc, tôi trừng mắt, liếc một cái sắc lẹm. Nó là cái gì của tôi chứ, còn dám quản chuyện của tôi nữa sao?

Kiện heo từ đầu đến giờ vẫn cẩn thận nhìn trước nhìn sau, vừa nhác thấy sắc mặt tôi không tốt, liền tức khắc ngậm miệng không nói nữa.

Chìm trong một hồi lặng im, nó xem có hơi ngượng ngùng. Lượn lờ trong phòng vài bận, chẳng còn chuyện gì làm nữa, hình như đang muốn đi tắm, nhưng lại không yên tâm để tôi một mình.

Tôi nhận ra thái độ khó xử của nó, đành phải lên tiếng thay: “Còn không đi tắm rửa sao? Hôi chết được.”

Nó thấy tôi đã chịu mở miệng, mặt mày liền hớn hở trở lại, sà tới trước tôi lấy lòng, thân thiết hỏi: “Tối nay cậu muốn ăn gì nào? Tôi mời!”

Tôi bĩu môi. Thắng trận bóng rổ ban nãy, trong khoa hẳn nhiên sẽ bỏ kinh phí làm tiệc chúc mừng toàn đội, người của hội sinh viên ai mà chẳng biết? Dựa vào cố đó mời tôi á, đây mới không thèm.

Tôi vờ nghĩ ngợi, sau đó nói ra: “Cậu phải thật lòng cơ, chọn ngày nào đó mời một mình tôi thôi, tôi chẳng dám hưởng kẻ vinh dự kia đâu.”

Nó phì cười: “Cậu còn phải nói... Thật ra, bình thường tôi cũng mời cậu đâu ít? Bây giờ còn nói mấy lời thừa thãi này. Này quá dễ đi chứ, cùng lắm hôm nay tôi mời mình cậu thôi.” Làm thế nào được chứ, hôm nay ắt hẳn có không ít người cố sức lôi kéo tên này cùng ăn mừng, nếu lúc này tôi lại cướp nó đi, hóa ra lại tự biến mình thành kẻ phá đám sao.

Nó cứ cười mãi không khép miệng được, làm tôi thật muốn xông tới bóp cổ cho tên này chết quách cho rồi.

Tôi có chút nóng, chuẩn bị đứng lên: “Tôi bảo cậu có đi tắm không hả, hôi muốn chết! Tính ám sát người ta à!”

Nó ngay lập tức hít vào một hơi thật sâu, bày ra bộ dạng mê mẩn, sau đó nhanh nhẹn tránh cuốn sách tôi ném tới, hắc hắc cười rồi vọt vào nhà tắm.

Thật sự giống như lời nhận định của tôi đã nói lúc trước:

Heo vẫn mãi là heo, lên đại học cũng chỉ thành ra một con heo học đại học!

5. Chương 5

Lại đến một cái cuối tuần nữa.

Là cuối tuần kiêm cuối tháng, cái ngày mà tôi căm ghét.

Bởi vì tiền sinh hoạt sắp cạn kiệt. Mà đối với tình trạng cuộc sống hiện tại của mình, tôi chẳng có mặt mũi nào để vác miệng về nhà xin cứu trợ.

Có lẽ, chẳng ai đoán được một người như tôi đây cũng biết sầu khổ vì đồng tiền nhỉ? Kỳ thật, đối với đồng tiền, tôi vốn không có khái niệm mấy. Từ trước đến nay, cơ hội tiếp xúc với tiền bạc vốn tương đối ít. Cho nên, dù rằng từ hồi sơ trung cũng được cho ít tiền tiêu vặt, nhưng mãi đến hiện tại, tôi vẫn không biết cách quản lý chi tiêu của mình.

Hơn nữa, tôi còn phải dành dụm chút tiền riêng ít ỏi cho bản thân, đề phòng trường hợp vị phụ huynh kia sẽ nổi hứng bất ngờ lập lại một màn cắt đứt quan hệ cha con lần nữa.

Tôi biết, bản thân ỷ lại vào người cha xa cách kia là một điều đáng xấu hổ, cũng hiểu rõ tiền bạc không thể mang đến hạnh phúc. May mắn, cái đích tôi theo đuổi vốn không phải là hạnh phúc, mà bản thân cũng chẳng quan tâm đến những thứ thanh cao xa vời.

Sống, vốn đã là một nan đề.

Lần đầu tiên bị cha đoạn tuyệt quan hệ là bởi vì Cao Tường. Thời điểm đó, tôi quả can đảm đến không ngờ, dù cho bản thân chẳng hề nhìn ra tương lai trước mắt là hình thù gì.

Có những kẻ dừng cảm nhờ vào đầu óc, còn loại khác bởi vốn không biết gì, mà tôi, bất hạnh thay chính là kiểu người thứ hai.

Mà khi đó cha tôi, cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện chuyện mình muốn làm, đại khái là, tình nguyện không có đứa con này. Còn bản thân tôi chỉ không rõ một điều, ông ta vốn là xấu hổ hay thật sự muốn phải bỏ huyết thống của mình đang chảy trong tôi.

Kết quả sau hết, tất cả lại trở thành một trò hề, phần tôi, chẳng thể đạt được cuộc sống hạnh phúc cả đời cùng với Cao Tường. Còn cha tôi, cũng không chút vui mừng hơn hở, đón chào đứa con này về nhận tổ quy tông.

Có điều từ đấy về sau, cha tôi tựa như luôn lo lắng điều gì đó. Ông bắt đầu tra hỏi cặn kẽ mỗi khi tôi bước ra cửa, xét nét từng đứa bạn tôi chơi chung, thậm chí đến lên đại học cũng không cho tôi vào nội trú. Đáng tiếc, ông đã quá lo xa rồi, bởi kể từ lúc đó, tôi chẳng bao giờ đặt chân khỏi cửa, cũng chẳng có cái gì gọi là bạn bè.

Duy nhất một ngoại lệ, chính là Lục Tử Kiện.

Hôm nay vì cái gì lại lại là cuối tuần chứ? Tôi chẳng biết làm gì khác ngoài ngẩng cổ hỏi ông trời.

Nếu không phải cuối tuần, tôi sẽ bịa được vô số lý do để không có mặt tại ký túc xá, chẳng phải giống như bây giờ, bị Gia Minh bám chân giữ trong phòng, liên tục chớp nháy đôi mắt to ngập nước, bằng mọi cách thi triển hấp hồn đại pháp trên người tôi.

Gia Minh lớn lên chẳng hề giống tôi được một điểm, khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt to tròn xoe, khi cười lộ lên híp thành một đường, lại thêm hai lúm đồng tiền bên má. Mỗi khi làm trò nũng nịu, hẳn khiến người ta khó mà cự tuyệt được? Có lẽ, cha cũng vì nghĩ như vậy nên mới phái nó tới đây.

Không rõ rốt cuộc cha tôi đang nghĩ gì trong đầu. Tôi không quay về, bất quá chính là chẳng muốn quấy rầy một nhà ba người bọn họ. Hơn nữa, nếu tôi không trở về, tiền sinh hoạt phí tháng này chẳng phải cũng bị ngâm nước nóng còn gì.

“Anh, hai tháng rồi anh không về nha, mọi người đều rất nhớ anh...”

Mọi người?

“Phòng của anh, mỗi ngày mẹ đều sai người làm quét dọn, vẫn không khác trước tí nào...”

Của tôi sao?

“Anh, thức ăn ở trường không ngon sao? Trông anh thật gầy.”

Vậy có thể cho thêm tiền ăn uống chứ?

...

Mặc kệ thằng em luôn miệng lời ngon tiếng ngọt, tôi vẫn bình thản đối đầu với tất tần tật những tin tức bất ngờ.

Lục Tử Kiện vừa lúc trở về phòng, cũng chứng kiến luôn cảnh này.

Tôi chẳng buồn giới thiệu hai người với nhau, nhưng Gia Minh rất nhanh liền bắt chuyện. Thằng nhóc này rất biết cách giao tiếp với mọi người, cho nên tôi hoàn toàn không bất ngờ khi nó rất nhanh được Lục Tử Kiện nhiệt tình sẵn đón. Hai người tựa như anh hùng nhận mặt anh hùng, mau chóng cảm thấy hợp cạ.

Nhân vật chính tôi đây lúc này lại bị ném sang một bên. Trơ mắt nhìn hai người rôm rả chuyện trò đến quên hết trời đất, tôi đành âm thầm cắn răng chịu đựng. Phí sinh hoạt còn chưa nhắc tới, Gia Minh quả thật là chuyên gia đàn phán tài năng.

Trông thấy Lục Tử Kiện rất nhanh đã bị đối phương lôi kéo về phe mình, tôi đành đành lòng chen mặt mình vào giữa bọn họ: “Gia Minh, em còn chuyện gì nữa không?”

Rõ ràng nhận ra ý đồ tiễn khách, ánh mắt Lục Tử Kiện lóe lên tia không tán thành, nhưng tôi vẫn làm bộ như chưa thấy.

Hừ, không được tự do, thà chết cho rồi. Vì trốn tránh không về nhà, tôi đây đành hy sinh phí sinh hoạt vậy. Tôi không tin, có Lục Tử Kiện ở đây, làm sao bản thân có thể chết đói cho được!

Gia Minh nhìn rõ ràng có chút bứt rứt, xem chừng giống như cảm thấy oan ức, cho nên cúi đầu không lên tiếng.

Cọ qua cọ lại hồi lâu, gặp tôi cũng chẳng buồn mở miệng, cuối cùng, nó đành thò tay vào trong túi xách đeo bên người. Sau đó, thằng nhóc nhanh chóng móc ra một cái phong bì, đưa tới trước mặt tôi.

“Anh, cha nhắc anh hết tiền nhớ về nhà lấy, đừng tự làm khổ mình.”

Tôi thật sự mừng như điên. Kiên trì chính là thắng lợi, câu nói này quả không sai. Lần đầu tiên kể từ lúc Gia Minh đến, tôi bày ra một nụ cười, vui vẻ nhận lấy chiếc phong bì.

Gia Minh không còn có để ở lại, quyến luyến rời đi.

Tôi mặc kệ một mớ chuyện khác, kể cả Lục Tử Kiện đang làm mặt xấu, bắt đầu đếm tiền. Một, hai, ba, bốn... Oa, ông già lần này thật sự hào phóng nha.

“Hừ!” Lục Tử Kiện khụ lớn một tiếng.

Không thèm nghe, tôi nào thèm nghe.

“Hừ!” Lại thêm tiếng nữa.

...

“...”

Đến tiếng thứ ba của nó cũng chẳng đếm thêm được đồng nào, tôi liền mất hứng.

“Đồ heo, giọng cậu không tốt thì tới bệnh viện khám đi, ở đây khụ tới khụ lui làm cái gì?!”

Lục Tử Kiện bị tôi nói cũng không mở miệng phản pháo lại, cũng chẳng tức giận. Ngược lại, còn dám quay sang chất vấn tôi: “Sao cậu khi dễ em trai mình?”

Mặt tôi một chút cũng không biến sắc, hỏi ngược lại nó: “Mất nào của cậu nhìn thấy tôi khi dễ nó?”

Kiện heo đỏ mặt, có hơi tức giận.

Tôi sao có thể khinh địch mà buông tha cho tên này phá hư tâm tình đang tốt của bản thân, niềm vui vừa mới tìm lại, nhưng nhớ đến kế hoạch sinh hoạt của tháng sau, liền khẽ thở dài một tiếng.

Đến đây, Kiện heo đã hoàn toàn bị hạ gục, thành thành thật thật ngồi sang một bên.

Về phần mình, tôi càng không thể để cho tên này phá hư tâm tình đang tốt của bản thân, niềm vui vừa mới tìm lại, nhưng nhớ đến kế hoạch sinh hoạt của tháng sau, liền khẽ thở dài một tiếng.

Lục Tử Kiện quan sát thấy tôi không gấp, bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình: “Bảo Bảo, tớ phát hiện thời điểm có tiền là lúc cậu vui vẻ nhất.”

Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng cảm thấy thế đó. Tôi quay đầu, tặng cho nó một nụ cười thiệt ngọt ngào.

“Nếu cậu mỗi ngày đều có thể kiếm ra tiền thì tốt rồi.”

Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế đó. Nếu mỗi ngày tôi đều kiếm được tiền thì tốt quá rồi.

Lục Tử Kiện có chút sợ hãi đón nhận nụ cười ngọt ngào của tôi, rất nhanh lãng sang chuyện khác: “Bảo Bảo, hôm này muốn đi đâu chơi?”

Đúng vậy, cuối tuần, đối với những kẻ không có nhà như chúng tôi mà nói, thật sự rất nhàm chán. Rạp chiếu phim, mấy con đường rợp cây quanh trường học đều đông đúc mấy cặp tình nhân, dù rằng có Lục Tử Kiện theo đuôi, chúng tôi vốn là hai thằng con trai thì có gì hay ho chứ? Trước lúc cơm chiều, ngoài hành lang còn có tiếng người gọi nhau đi chơi í ới, hiện tại đã trễ đến vậy, tìm đâu ra người nữa đây?

Giống như đáp lại suy nghĩ của tôi, Lưu Quân ở phòng kế bên bất ngờ ào vào phòng hai đứa: “Mấy cậu có bận gì không? Ba thiếu một đây!”

Vừa dứt lời, hai tên khác cũng cầm theo tờ báo, đựng một mớ bài ở trong theo vào.

Lục Tử Kiện lập tức khoát tay nói: “Tớ đến, tớ đến! Xem bốn thiếu gia nuôi heo thế nào nhá!”

Tôi nghe đến đây liền biết không xong rồi. Gongzhu là trò đánh bài rất lưu hành ở đại học, quan trọng nhất chính là kỹ xảo chơi, chỉ dựa vào tên đầu đất chân tay to như Lục Tử Kiện, làm sao có thể thắng nổi “ba chàng lính ngự lâm” nổi danh trong số các cao thủ chơi bài được?

Quả nhiên, sau mấy ván, mặc dù có tôi bên cạnh làm quân sư, Lục Tử Kiện vẫn thua đến thảm hại. Mà Lục Tử Kiện chính là điển hình cho loại người khó bị kích động, sống chết cũng không nhận thua. Đầu tiên hình phạt là mặt bị dán chữ, sau đó “ba chàng lính ngự lâm” lại thảo luận rồi nhất trí thông qua, quyết định sử dụng đến biện pháp mạnh nhất.

Lúc này chỉ thấy Lục Tử Kiện đứng ngoài ban công, bày ra tư thế đương đầu với sông núi ngàn trùng, mà “ba chàng lính ngự lâm” kia làm vẻ giống như cầm dao, ở ngay phía sau nó, sẵn sàng nghênh địch. Có mỗi một mình tôi trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được sự thật tàn khốc này.

Lục Tử Kiện hít vào thật sâu, sau đó vung tay, hét to:

“Tôi là heo ~~~”

“*Cheng, cheng ~~~*” “ba chàng lính ngự lâm” ở bên cạnh, khua khua gõ gõ cà mèn trong tay, giúp phối âm.

“Tôi là heo ~~~~~”

“*Cheng ~~~~~*”

“Tôi là heo ~~~~~~”

“Cheng ~~~~~”

Tiếp theo sau đó có thể nghe được tiếng then cài cửa sồ lách cách mở ra, đại khái là mọi người đều thật hiểu kỳ, muốn nhìn một chút, rốt cuộc là heo ở đâu rống đây.

Lúc cả bọn cảm thấy mỹ mãn mà quay lại, tôi vẫn còn lăn lộn trên giường, cười đến đau bụng.

Tối hôm đó, tôi thật sự mơ thấy Lục Tử Kiện biến thành một con heo, thân người tròn vo, đầu cũng tròn nốt, tũm tũm cười mà gọi tôi: “Bảo bảo, bảo bảo...”

6. Chương 6

Chiếc xe kia bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong sân trường. Kỳ lạ là chủ nhân của nó không hề tìm tôi, nhưng tôi biết, ở đằng sau cửa kính màu đen kia có một đôi mắt sáng chăm chú nhìn theo mình.

Có đôi khi đi cùng Lục Tử Kiện ngang qua, nó thậm chí còn ngấm nghĩa chiếc xe hào hứng hơn cả tôi

Mỗi lần đến thời điểm này, trong lòng tôi lại nổi lên chút tức tối.

Từ lâu, tôi đã biết Lục Tử Kiện luôn tỏ ra thái độ không quan tâm chẳng qua vì tôi cố tình trốn tránh không nhắc đến mà thôi.

Nhưng tôi chẳng tin, nó thật sự không hiểu kỳ.

Tôi chỉ lo lắng một ngày nào đó, Lục Tử Kiện sẽ hỏi mình và cũng dự cảm rằng khi ấy tôi sẽ không ngần ngại nói thật cho nó biết.

Còn người kia vì lẽ gì quay lại quấy rầy cuộc sống của tôi? Lúc trước, là chính anh ta đã không cần tôi nữa, hiện tại đúng ra phải phải tay bỏ đi đúng không? – Cứ nghĩ đến đó lòng tôi lại khó chịu vô cùng. Lâm thiếu gia tôi đây không có giá trị đến vậy sao?

Bỗng nhiên tôi nhận ra một điều: kỳ thật tôi hận, rất hận anh ta.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn vốn chẳng có ai yêu thương tôi và tôi cũng chưa từng để ý, phương châm của tôi là mỗi ngày đều gắng sống thật vui vẻ.

Ngày nào cũng vậy, tôi đều tự dặn lòng: Ai không thương tôi là thiệt hại lớn lao của đời họ.

Rồi anh ta đến, đập nát niềm tin nhỏ nhoi ấy của tôi.

Thì ra, tôi căn bản không có khả năng giữ lấy người mình yêu thương nhất. Mẹ sẽ không vì tôi mà ở lại thế gian này, bà ngoại cũng vậy. Dù tôi đã đem tình yêu của mình đến bên người kia, anh ta cũng vẫn vì một người đàn bà xa lạ nào đó mà bỏ đi.

Nếu không muốn bị bỏ rơi, việc duy nhất có thể làm chính là bỏ rơi kẻ khác trước. – đừng nghĩ lời này nghe thật sến súa buồn cười, nó chính là chân lý.

Tôi không hề tính toán chi li vì lẽ gì mọi người chẳng ai yêu thương mình, dù sao bản thân cũng chưa từng bỏ ra quá nhiều tình cảm.

Tôi không thể yêu ai nữa, có lẽ vì bản thân đã mất đi năng lực làm người yêu của kẻ khác rồi.

Lẽ ra tôi phải được mỹ mãn nằm trên giường, tiếp tục hưởng thụ giấc ngủ trưa của mình.

Nhưng mới chớp mắt chưa được bao lâu đã bị Kiện heo đánh thức.

A ~~~~~, chẳng lẽ nó không nhớ thời gian ngủ trưa của tôi là từ mười hai giờ đến bốn giờ chiều?!

Cái gì! Bảo tôi cùng nó đến thư viện? Nó mù đường chắc?!

Làm bài tập? Chờ nó làm xong tôi chép lại thì chết ai?!

.....

Giấc ngủ dở dang của tôi dĩ nhiên không thể tiếp tục khi Kiện heo cứ luôn mồm lằng nhằng bên cạnh, lại thêm được nó hứa hẹn khuyến mãi thêm hai châu sườn lợn, tôi đành phải chịu vất vả chút, cùng cậu chàng đi thư viện.

Có điều! Tâm tình phấn khởi nhờ hai châu ăn vừa có được liền nhanh chóng tiêu tan.

Trên đường tới thư viện, chúng tôi bất ngờ đụng phải hoa khôi của khoa, tuy chỉ là chút việc cón con, nhưng bị cô nàng lải nhải đến chịu không thấu. Hừ, chỉ có tên đàn kia mới không nhận ra cô nàng đối với mình có tình ý, tên Kiện heo này quả thực là một thằng ngốc chính hiệu.

Tôi vốn chịu không được mấy màn lèo nhèo của đám con gái, trông thấy hai người bọn họ nói chuyện ồn ào, đành chủ động tách ra bên cạnh. Cô nàng vui mừng liếc mắt đưa tình một cái trắng trợn, Kiện heo lại được dịp khoe mẽ rồi đây, chỉ là, tôi không nhìn thấy ánh mắt ai oán của nó, đầu đã quay sang chỗ khác mất rồi.

Màn gấp gỡ trên đường tới thư viện đầu kết thúc ở đó được, không ngờ tôi còn trái chờ phải đợi nó một hồi lâu mà tên kia vẫn mãi chưa thấy đến, đúng là cái tên trọng sắc khinh bạn a! Nhìn thấy đám bài tập cần làm của nó cũng đã hoàn thành rồi, tôi tức giận lắm bầm mấy câu rồi cũng quay về.

Về tới dưới lầu khu ký túc xá, chiếc xe kia thế mà cũng ở đó! Không biết vì cái gì, cơn giận trong lòng đột nhiên bùng nổ, tôi đi thẳng về phía chiếc xe.

Người trong xe trông thấy tôi đi qua, có chút mừng vui, lập tức mở cửa xe ra.

Tôi ngồi vào trong, đem cửa xe dập thật mạnh, quay đầu nhìn thẳng vào mặt anh ta rồi hỏi: “Anh cuối cùng là có chuyện gì?!”

Nụ cười ôn nhu trên mặt Cao Tường có chút sững lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ, một tia dao động cũng không phát hiện được. Anh ta dịu giọng hỏi: “Bảo Bảo, hôm nay em không vui sao?”

Tôi đâu còn dễ mềm lòng vì bộ dạng này của đối phương, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Có anh mỗi ngày gác ở đây, tôi vui sao nổi?”

Có phải tôi đã nhìn lầm hay không? Cao Tường cứ như đang khó khăn cười gượng.

Dù sao tôi có quan tâm anh ta nghĩ cái gì, hiện tại mỗi đứa một nơi quản làm chi anh ta cao hứng hay khổ sở: “Nhà anh phá sản rồi sao? Rảnh rồi như vậy!”

Cao Tường im lặng hồi lâu, đột nhiên tựa như đã hạ quyết tâm, rất thành thực nói với tôi: “Bảo Bảo, trước kia là anh không đúng, chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi!”

Quả nhiên đã có tính toán trước!

Đáng tiếc, Lâm Gia Bảo tôi đã từ lâu đã không còn dễ bị gạt dễ như vậy, bản thân cũng bày ra bộ dạng rất chân thành: “Cao Tường, ngựa khôn không ăn máng cũ, quá khứ thì cứ để trôi theo quá khứ đi.”

Hừ, nghe cứ như lời kịch, cũng may không có kẻ thứ ba ở đây.

Cao Tường nhìn chằm chằm tôi hồi lâu, sau đó đột ngột kéo tôi vào trong ngực ôm chặt, giọng nói tựa chừng mang theo chút nghẹn ngào: “Bảo Bảo, em không còn thương anh nữa sao?”

Hài hước, tôi vì cái gì phải thương với chả yêu anh?

Cầm giắc đối phương ôm càng chặt, tôi có hơi khó chịu vì không thở được. Chẳng lẽ bị tôi từ chối, anh ta thẹn quá hóa giận?

Tưởng tượng đến đây, tôi có hơi chùn xuống, trong lòng vốn muốn giả vờ nhẹ nhàng, nhưng thôi, cứ nên cứng rắn một chút đi.

Cao Tường như cũng cảm nhận được, có phần thả lỏng hơn, miệng vào thì thầm gọi tên tôi: “Bảo Bảo, Bảo Bảo.....” Sau đó hôn xuống.

Tôi cũng không dễ để bị bắt nạt như vậy! Một phen đẩy mạnh đối phương, giận tái mặt, tôi lạnh lùng nhìn anh ta.

“Bảo Bảo, xin...cho anh thêm một cơ hội nữa...” Anh ta trông thật đau khổ (là thật hay giả?), khóe mắt cũng đã đỏ (vì tức giận?)

Trong một thoáng, lòng tôi cuộn cuộn xót xa.

Cắn mạnh răng, tôi vẫn quyết định dao sắc chặt đứt dây rối: “Anh về đi, chúng ta không còn khả năng đâu! Anh như vậy khiến em rất khó chịu, đừng để em phải ghét anh! Đừng đến đây nữa!”

Cánh tay ôm chặt trên người tôi dần buông lỏng, nhưng vẫn không rời mà run rẩy. Tôi mở cửa xe bước xuống, cố dằn lại mong muốn ngoái nhìn về mặt của đối phương.

Từ đầu đến cuối, Cao Tường đều im lặng không nói được lời nào.

Tôi bước đến phía dưới cầu thang, Cao Tường vẫn chẳng lên tiếng, có thể coi đây là không cam lòng chứ?

Thì ra, hết thương một người lại đơn giản đến vậy, không cần biện hộ bằng bất cứ lý do gì. Có lẽ, khi một người đối với kẻ khác đã chẳng còn cảm giác nữa, sẽ có thể tìm được vô số lý do để không thương người ta.

Ngẫm lại những lời nói khi nãy của tôi, ừ, coi như hợp tình hợp lý, bản thân cảm giác có chút đắc ý. Tôi đã bảo mà, mình cũng thông minh chứ!

Mang bộ dạng tươi cười bước vào ký túc xá, tôi bắt gặp gương mặt xanh tím của Lục Tử Kiện, nó đang ngồi trên giường, bày ra tư thế chuẩn bị hỏi tội người ta.

Tôi coi như nó không ở đó, vẫn vui tươi hơn hờ như thường. Hừ, bình thường chỉ có tôi đen mặt với nó, từ lúc nào đã dám tức giận với tôi hả?

Kiện heo thấy tôi không thêm để ý đến mình, mặt càng đen hơn.

Trong lòng trộm cười, dùng khóe mắt lén quan sát nó, tôi phải xem tên này còn có thể chịu đựng được bao lâu!

Quả nhiên, nó đã nhịn hết nổi, chụp lấy cánh tay tôi, nghiêng răng nói: “Vì sao không ở thư viện chờ tớ?”

Nó không nói đến thì thôi, vừa nhắc lại liền khiến tôi tức chết. Này, tôi không trách cậu thì thôi, cậu còn dám hỏi tôi cái gì!

“Tôi vì cái gì phải đợi cậu?!” Tôi cố tình cười thật sáng lạn.

Nó hẳn đã tức đến điên rồi, liều mạng giữ lấy cánh tay tôi, siết chặt đến mức làm tôi bị đau, mặt thì đỏ bừng, phì phò thở từng hơi một. Tôi biết tông tên này mà, căn bản là nó không biết cãi nhau với người khác.

Kiến heo nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi nửa ngày, sau đó phun ra một câu: “Gặp lại tình nhân cũ vui vẻ vậy sao?!”

Tôi có chút sững sốt, lại muốn thế nào đây, không vừa ý cái gì nữa. Nhịn xuống, nhưng cuối cùng lại nuốt không trôi: “Tôi gặp lại ai liên quan gì đến cậu? Tôi cùng người khác lên giường hay đi theo người ta cũng mắc mớ gì tới cậu hả?!”

Nói còn chưa hết câu, nắm đấm của Kiến heo đã vung tới, chính xác ngay mắt trái của tôi. Cứ thế, một đám sao quay mòng mòng trước mắt, tôi lảo đảo người, đầu đập về phía trước một cái. Tôi tức giận suýt ngất đi, nhanh chóng mò mẫn tìm chỗ ngồi xuống.

Kiến heo hít vào một hơi lạnh, lại luôn mồm giải thích: “Bảo Bảo! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Lâm Gia Bảo tôi đã sống lớn đến chừng này, đã bao giờ phải chịu qua chuyện đáng giận như vậy? Là tôi muốn nhịn nhưng không thể nhịn nữa! Tôi co chân, nhắm ngay hướng tên kia đá mạnh một cái!

Kiến heo hét thảm một tiếng, ôm chân té ngồi trên đất.

Vừa lúc cậu bạn cùng phòng Trần Húc vừa về tới nơi cũng bị dọa sợ, cho rằng chúng tôi đánh nhau, vội vàng vọt vào trong.

Tôi giật mình, có chút hối hận, nào ai biết tên kia dốt như vậy, chẳng biết đường tránh! Thật sự là dốt muốn chết! Lại thấy Kiến heo hướng đám người kia khoát tay, ý bảo không chuyện gì, tôi mới thở phào một cái. Giờ mới thấy mắt trái sưng sưng, xem chừng đã bị bầm mắt rồi.

Tôi đành quay về giường nằm xuống nghe tiếng bọn họ an ủi Kiến heo, trong lòng chợt thấy oan ức. Rõ ràng tên kia vì gái cho tôi leo cây, khi về còn vô duyên vô cớ tức giận, hiện tại, cũng do nó động tay động chân trước. Từ trước tới giờ, Kiến heo còn chưa từng đánh tôi lần nào kia! Hồi ấy có lần nhiều chuyện, chọc nó tức giận, nhưng tên này cũng chỉ cười cười. Mà nói đến chuyện hôm nay, rõ ràng là do nó sai!

Tôi nằm vật trên giường, càng nghĩ càng thấy oan ức. Sau gáy có chút đau nhức, không biết có đập trúng chỗ nào quan trọng không, mắt nhất định đã sưng vù lên rồi. Mà tên kia rõ ràng không có chuyện gì, lại cũng chẳng thèm sang xin lỗi...

Trong một thoáng, tôi chợt cảm thấy trên mặt mình có chút lạnh lạnh, đưa tay sờ, lại phát hiện nước mắt từ khi nào đã trào ra.

Tôi kéo cao chăn, nằm úp người xuống, quyết định ăn năn hối tiếc một phen. Không nghĩ tới, chỉ một lát sau, bản thân mơ mơ màng màng liền ngủ quên mất.

Tận khi Trần Húc đánh thức tôi dậy.

Cậu ta cầm trên tay một cái cà mèn, nghe nói là tiệm đường mua ở căn tin mang về cho tôi một phần. Đối phương vừa nói xong, tôi liền cảm thấy thật sự đói bụng. Dạ dày tôi vốn cũng không được tốt, có khi không ăn cơm đúng giờ sẽ đau đến trời long đất lở. Bình thường vẫn là Kiện heo nghiêm khắc theo sát bắt tôi ăn uống đúng giờ hôm nay lại đánh nhau một trận như vậy, đương nhiên nó sẽ chẳng buồn quản nữa. Hừ, đáng tiếc Lâm Gia Bảo tôi đây gặp được nhiều người tốt, xoay người một cái, tôi liền ngồi thẳng dậy.

Nghĩ lại mới nhớ, không đúng, chuyện này thật không bình thường! Thứ nhất, cơm căn tin làm sao có thịt sườn ngon đến như vậy, nếu thế đã sớm phá sản từ lâu rồi, rõ ràng đây là thức ăn bán trong tiệm cơm bên ngoài. Thứ hai, tôi cùng Trần Húc không tính là gần gũi, cho dù cậu ta có lòng tốt, cũng sẽ không tình ý như vậy, lại còn biết tôi thích nhất là phần cơm kiểu này. Dựa vào đầu óc trinh thám nhạy bén của mình, đây chính là tín hiệu xin hòa của Kiện heo kia!

Tôi sao có thể đơn giản tha thứ cho nó như vậy? Tôi bèn lớn giọng nói với Trần Húc: “Cám ơn cậu, tôi không đói bụng.” Xoay người đi, lại nằm xuống ngủ.

Trần Húc có hơi không biết làm sao, đành phải nói: “Tôi để đây cho cậu, bao giờ đói bụng thì nhớ ăn nhé.”

Cơm buồn ngủ đã qua mất, giờ muốn cũng chẳng ngủ lại được, còn thêm bụng đói réo ầm ầm đến phát phiền, mùi cơm sườn thơm ngon xông vào hai cánh mũi, khiến tôi có chút đứng ngồi không yên.

Kỳ thực giận thì cứ giận thôi, tôi cũng chẳng cách nào hơn thua với dạ dày của chính mình, cơm sườn để lạnh ăn sẽ mất ngon! Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn là quyết định trước tiên phải giải quyết vấn đề ẩm no của bản thân cái đã.

Có điều suất cơm sườn này thì tôi nhận, nhưng không đồng nghĩa chấp thuận lời xin lỗi! Hung hăng cắn xuống một miếng, tôi tưởng tượng đây chính là thịt sườn của tên Kiện heo kia, thật là ngon mà!

7. Chương 7

Chiến lược cơm sườn của Kiện heo thất bại cho nên sang đến hôm sau tinh thần nó xem có chút sa sút.

Cũng khó trách, bình thường đắc tội với tôi, chỉ biết dùng chút cơm ngon để giải quyết vấn đề là xong. Nó nghĩ tôi đơn giản thế thôi á!

Đứng trước tấm gương đặt trong phòng ký túc xá, tôi thăm thề thốt với chính mình nhất định chờ cho con mắt gấu mèo này tan đi...mới thêm nói chuyện với tên kia!

Kiện heo nghịch nghịch mấy cái đinh, cũng không dám chủ động mở lời với tôi. Nhưng xem bộ dạng của nó quả thật muốn nói lắm rồi, cứ ở lì trong phòng ký túc xá nửa ngày, không đi là không đi.

Tôi sao lại chẳng biết, hôm nay bọn nó phải đấu trận bán kết bóng rổ. Chắc lại muốn tôi đi cổ vũ chứ gì, nhưng tôi ôm con mắt gấu mèo này mà đi cổ vũ được chắc? Suy cho cùng, tôi đã nằm lì trong ký túc xá hai ngày rồi, chiến thắng đã cận kề nên hôm nay không thể mềm lòng.

Cho nên, tuy rằng thấy rõ bản mặt khó xử của nó, tôi vẫn hạ quyết tâm làm bộ như không thấy.

Kiện heo vật qua vật lại nửa ngày, thấy tôi không chút phản ứng, đành thất vọng đi mất.

Không biết hiện tại trận đấu đang như thế nào. Tôi nằm dài trên giường, tay cầm sách, nhưng chẳng cách nào cho chữ vào đầu được.

Bản thân hơi hối hận vì không đi, nếu ban nãy Kiện heo mở miệng với tôi thì tốt rồi. Tôi thở dài, quyết định chợp mắt một lát.

Ngoài hành lang có tiếng người nói chuyện, xem chừng không phải ít. Mới nghĩ đến đó, cửa phòng ký túc xá cũng mở ra.

Quay đầu nhìn, tôi nhận không được phải nhảy dựng lên.

Kiện heo được hai đồng đội dìu vào trong, cổ chân nó bị buộc lại bằng một băng vải rất dày, trên đùi còn dính chút máu chưa rửa. Lại thêm một đám người theo đuôi phía sau, hoa khôi ôm chặt quần áo Kiện heo trong tay, bộ dạng hết sức lo lắng.

“Cậu... Cậu...” Tôi lắp bắp gọi, cũng không còn tỏ ra chiến tranh lạnh với nó nữa, bản thân thật sự muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại không cách nào mở miệng được.

Hắn là rất đau đi, Kiện heo cắn răng, trên mặt lấm tấm mồ hôi, vậy mà vẫn vội vàng hướng tôi cổ cười một cái.

Giường của tôi vốn gần cửa nhất, cho nên tôi nhanh chân giúp bọn họ đem nó diu vào trong giường mình.

Kiện heo giấy dựa không đồng ý, miệng còn than thở “Còn chưa tắm đâu, bẩn lắm” này nọ.

Tôi vừa giúp mọi người đỡ lấy nó, vừa tròng mắt liếc một cái, lập tức tên kia liền ngoan ngoãn. Đùa cái gì chứ, giường của nó vốn ở phía trên, với tình trạng hiện tại có là siêu nhân cũng không trèo lên được.

Tôi bắt đầu cẩn thận nghe bọn họ kể lại chuyện đã xảy ra, dần dần cảm giác đám người này có chút phiền hà.

Kiện heo xem chừng cũng không hài lòng, một lúc say thu xếp tốt mọi thứ liền tìm cách đuổi người. Mấy tên khác thì tốt rồi, chỉ có mỗi hoa khôi là còn quyến luyến không rời.

Cuối cùng, hoa khôi cũng chịu không nổi bộ dạng lạnh lùng của Kiện heo, ủy ủy khuất khuất bỏ đi.

Trong phòng yên ắng hẳn đi, chỉ còn mỗi tôi và nó, mắt to nhìn mắt nhỏ.

Tôi kéo chiếc ghế lại, ngồi xuống cạnh giường, cũng chưa từng chăm sóc ai bao giờ, lúc này lúng túng không biết phải làm gì.

Kiện heo thấy trong phòng không còn ai, bèn cười cười lấy lòng, còn an ủi tôi: “Một tí cũng không đau, bọn họ làm quá lên thôi!”

Tôi nhìn miệng vết thương của nó, không nói lời nào.

“Chỉ là trầy da một chút, vài ngày nữa sẽ lành.”

Mắt chuyển xuống băng vải nơi cổ chân nó, tôi vẫn không mở miệng.

Trông thấy tôi như vậy, nó thở dài, giấy dựa muốn ngồi lên.

Tên này còn không an phận! Tôi nhanh tay đè nó lại, hỏi: “Muốn làm cái gì?”

Nó bày ra vẻ mặt khổ sở: “Trên người tớ rít mồ hôi, muốn tắm một cái...”

“Đừng tắm, nước vào miệng vết thương thì tính làm sao? Bình thường cũng không thấy cậu thích sạch sẽ đến vậy!”

Nó vẫn không chịu: “Chỉ lau người một chút, thể này khó chịu lắm.”

Tôi nghiêm mặt, dùng thái độ tức giận nhìn Kiện heo.

Không ngờ nó chẳng chút sợ hãi, còn cố gắng bày ra bộ mặt khổ sở, đáng thương đáp lại tôi.

Tên này quả thật là khắc tinh của đời tôi mà!

Tôi đành dìu nó vào nhà tắm, chỉ có mấy bước ngắn ngủn nhưng mệt đến chết người. Vô duyên vô cớ cao to ùng ùng thế này làm gì trời!

Tôi giúp nó chuẩn bị mọi thứ thật tốt, đang muốn bỏ ra ngoài, vừa lúc quay đầu lại, bắt gặp thân hình tên kia đang lảo đảo. Tôi đành bước trở lại, vừa lúc bị nó té đè lên, va mạnh vào bức tường bên cạnh.

Đau quá! Tôi nhăn nhó hít vào một cái, đang định mở miệng mắng, lại bị Kiện heo ôm lấy cổ luôn miệng hỏi: “Đụng hả, đụng hả? Có đau không, có đau không?”

Tôi ngược mắt, nhìn thấy sự quan tâm thân thiết ánh lên trong đáy mắt đối phương, chút tức giận trong lòng liền bay biến mất, tâm chợt như mềm ra.

Tôi nhẹ nhàng đỡ nó lên, cười cười: “Không sao.”

Kiện heo ngây người một chút, cũng cười theo.

Thấy tôi không tức giận, lá gan nó cũng lớn hơn, một mực bám lấy tôi không buông, qua hồi nữa, tay phải cũng đưa qua, dịu dàng vuốt ve gương mặt tôi.

Cảm giác có chút hiếu kỳ. Ngay cả cử động cũng không dám, tôi chỉ cảm thấy sức nóng cuộn cuộn nơi đầu ngón tay đối phương không ngừng lan sang chính mình.

Nó càng ghé sát vào bên người tôi, môi cũng đã sắp chạm đến mặt tôi, cúi đầu xuống, Kiện heo hỏi: “Không tức giận nữa, hử?”

Tôi ngơ ngác, gật gật đầu.

Nó trông càng vui vẻ hơn, miệng ngoác thật lớn, ánh mắt như phát ra ánh sáng.

Kiện heo càng lúc dựa càng sát, mà tôi chẳng phải loại không biết xấu hổ. Đang loay hoay muốn đẩy tên kia ra, bất ngờ, nó cúi đầu, hôn lên môi tôi.

Nó dịu dàng mút lấy môi tôi, dịu dàng biết bao nhiêu, ngọt ngào đến nhường nào. Sau đó, đầu lưỡi khẽ luồn vào, chậm rãi khiêu khích, rồi nhẹ nhàng lôi kéo lưỡi tôi về bên khoang miệng nó. Tôi run rẩy một trận, bất tri bất giác bắt đầu đáp lại đối phương.

Vai nó thực rộng, cái ôm rất ấm, cả người tôi vùi trong lồng ngực đối phương cảm giác vô cùng thoải mái. Tôi mơ mơ màng màng vòng tay, ôm lấy thắt lưng nó, miễn cưỡng tựa lên vai đối phương, mặc tên kia muốn làm gì thì làm.

Giống như một thế kỷ đã vụt trôi qua, Kiện heo cuối cùng cũng hôn xong, nhưng vẫn ôm chặt lấy tôi.

Tôi tựa trong lồng ngực nó, im lặng nghe tim đối phương đánh từng nhịp.

Một lát sau, nó đột ngột đem tôi kéo ra một khoảng, ánh mắt như là vội vã nhìn chăm chăm tôi, bày ra bộ dạng rất nghiêm túc rồi nói: “Bảo Bảo, tớ thích cậu.”

Tôi giật mình, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Mặt Kiện heo đã đỏ như gấc, ánh mắt chờ mong nhìn tôi.

Nó hy vọng tôi nói được cái gì đây, bản thân có chút bi ai nhủ thầm trong lòng.

Tôi chưa từng cẩn thận suy nghĩ, tôi đối với nó rốt cuộc là loại tình cảm gì. Kỳ thực, ngay từ đầu, tôi đã cảm giác được Kiện heo đối với mình rất tốt, cũng không phải đơn giản chỉ là tình cảm bạn bè bình thường. Chính là, tôi luôn không quan tâm việc nó tiêu tiền như rác, thản nhiên nhận lấy thành ý cùng sự săn sóc, che chở của đối phương, cũng chẳng bao giờ nghĩ tới phải đáp lại thế nào. Nhưng mà hiện tại... Tôi không biết, cũng chẳng dám nghĩ đến.

Với tôi mà nói, những loại chuyện tình cảm thế này, giống như đứng trước một đáy vực sâu, vĩnh viễn không biết nên bước tiếp thế nào, rồi sẽ phải lãnh lấy hậu quả ra sao. Mà riêng tôi, đã sớm bị dọa sợ chết khiếp rồi.

Tôi lấy lại tinh thần, đẩy nó ra, lạnh nhạt cười: “Cậu có biết chính mình vừa nói cái gì chứ?”

Không quan tâm đến vẻ mặt tổn thương của nó, tôi làm như chẳng buồn để tâm nữa, quay đầu bỏ đi.

Kiện heo xem chừng muốn giữ tôi lại, chính là tôi đã quyết...không cho nó có cơ hội nữa, tránh né bỏ ra ngoài.

Đến khi rời khỏi nhà tắm, tôi mới thật sự cảm giác được mặt mình đã nóng đến dọa người.

Tôi gục trên bàn, trong đầu hết loạn, giống như đang cố nghĩ đến điều gì đó, lại tựa chừng thứ gì cũng nghĩ không ra.

Trong phòng thật im lặng, có thể nghe được tiếng nước chảy dứt quãng.

Tôi đột nhiên có chút khó chịu, cũng không muốn ở lại trong này, liền bật dậy, ra khỏi phòng.

Tôi một mình lượn lờ trên đường, không biết nên làm gì kế tiếp. Bình thường, đều là Lục Tử Kiện theo sát tôi đi tự học, mặc dù phần lớn thời gian ngồi trong thư viện tôi vẫn nằm ườn ra bàn suy nghĩ vớ vẩn.

Trong đầu chợt thoáng hiện lại gương mặt thất vọng của Lục Tử Kiện, lòng tôi càng thêm rầu rĩ.

Chuyện phát sinh ngày hôm nay, hết thảy sẽ không còn như cũ.

Nghĩ đến việc tên kia không bao giờ còn gọi tôi thức giấc, mời cơm, kéo đi tự học, còn cho mượn bài tập chép...

Hiện tại bản thân mới phát hiện, Lục Tử Kiện đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của mình, mà tôi cũng dần quen với việc có nó bên cạnh.

Cái tên gian manh kia, nhất định là do nó cố tình khiến cho tôi ỷ lại vào mình, làm tôi không thể bỏ rơi nó được!

Nhưng chính là bản thân lại sợ hãi.

Nào có thứ tình yêu gọi là thiên trường địa cửu. Ngày trước, ba và mẹ tôi cũng xem như yêu nhau, chính là vẫn chẳng cách nào ngăn được chuyện ông thay lòng đổi dạ. Thứ gọi là tình yêu kia, có lẽ, cuối cùng cũng thành ra một lời nói dối mà thôi.

Ba tôi từng nói tôi giống mẹ mình. Tôi cũng chẳng rõ lắm, bản thân chỉ hy vọng mình không cố chấp tình cảm đến điên cuồng giống bà.

Cũng bởi vì quá chấp nhất như vậy, tôi cũng từng suýt tự hại chết mình.

8. Chương 8

Tôi lang thang vô định trong sân trường lâu thật lâu, mãi đến khi bắt gặp từng tốp năm tốp ba sinh viên đi về hướng khu tự học, bản thân mới phát hiện đã rất nhiều giờ trôi qua.

Cái tên còn nằm trong ký túc xá, không biết giờ này đã có cơm ăn chưa?

Kỳ thực, tôi không tính toán đối phương, chuyện nó có ăn cơm hay không đã liên quan gì tới tôi. Chính là, đợi đến lúc tôi nhận ra đạo lý này, bản thân đã cầm theo một phần cơm tiện lợi to đứng dưới lầu khu ký túc xá.

Cực kỳ hối hận, chẳng lẽ tôi cứ cầm cái này đi lên sao? Sẽ rất xấu hổ đó. Hơn nữa, tôi còn mới từ chối nó... Chính là đồ ăn cũng đã mua rồi, không thể ném đi được.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có phần tức giận: rõ ràng là tên kia tỏ tình với tôi, kẻ phải ngượng cũng nên là nó mới đúng!

Tôi tự cổ vũ tinh thần một phen sau đó leo lầu, vọt vào ký túc xá. Trong phòng không có ai khác, chỉ mỗi Lục Tử Kiệt đang nằm trên giường, ngẩn người nhìn ra bên ngoài. Nghe được tiếng động, nó liền xoay đầu, bắt gặp tôi đứng đó, ánh mắt như lập tức sáng rõ, chống người ngồi dậy.

Tôi vẫn nghiêm mặt, đem phần cơm tiện lợi để xuống bàn, rồi rút về một góc khác, xa thật xa.

Lục Tử Kiệt ngồi dựa vào giường, ánh mắt nóng rực dán chặt trên người tôi. Cố gắng không chớp mắt, nhưng bản thân vẫn cảm giác được một bên lỗ tai ngứa ngáy, còn từ từ nóng lên, tôi phải cố kìm lại không đưa tay lên gãi gãi.

Nó nhìn tôi cả nửa ngày, sau đó thở dài một cái: “Bảo Bảo, vừa rồi cậu chạy đi đâu vậy?”

Cậu đừng có xen vào.

“Cậu giúp tôi mua cơm chiều sao? Vất vả cho cậu rồi.”

Hay nhỉ, còn lâu mới phải đấy.

Thấy tôi không để ý đến mình, nó chống tay, giãy dụa tìm đủ cách xuống giường. Lén liếc sang một cái, lòng tôi cảm giác thực mâu thuẫn.

“Ôi!” Nó khẽ rên một tiếng, đau đớn hít hơi.

Này nhất định là cố ý!

Tôi đành đứng dậy đi qua.

“Cậu muốn làm gì?” Ánh mắt tôi tựa như hai cái phi đạo, nhắm mắt nó mà hướng tới.

“Bảo Bảo, tớ đói bụng.” Đối phương cười nịnh nọt tôi. Hừ, còn giả vờ đáng yêu!

Bày ra bộ dạng bình tĩnh, tôi mở cà mèn ra, dù rằng trong lòng còn chút hờn dỗi, không muốn thuận theo. Cái đồ vận cốt chó nhà cậu ta, thế mà có thể khiến cho bốn thiếu gia đây phải hầu hạ mình!

Bất ngờ, một bàn tay vươn ra, chụp lấy bả vai tôi. Tôi cố gạt ra, nhưng không được. Dòng sức lên tay, chỉ một chút, tên kia đã kéo được tôi vào trong lồng ngực mình. Cũng may mắn, không đụng phải chân nó.

Tên này, đồ xảo trá đáng chết!

Tôi giãy dụa, tìm cách đứng lên.

Lực tay đối phương rất lớn, dùng hết sức giữ chặt thân thể tôi, miệng nó ghé qua, sát ngay bên vành tai tôi. Giật mình một cái, nửa người tôi đều đã tê rần.

Nó nhẹ nhàng liếm, mút, còn ngẫu nhiên nhảy nhảy cắn cắn, bày ra bộ dạng mê mẩn không rời được.

Gương mặt dịu dàng của nó cứ thế cọ cọ trên người tôi, khiến toàn thân tôi cảm giác như đã nhũn ra, nhịn không được đành nhắm chặt hai mắt, một lúc sau còn tựa hẳn lên người đối phương.

Nó hôn hít hồi lâu, rồi môi cũng bắt đầu di động, tay giữ chặt bả vai tôi, tính toán muôn hôn môi tôi.

Tôi đã có phần tỉnh táo lại, không được, chỗ này đang là phòng ký túc xá a!

Dùng hết sức lực trong người đẩy đối phương ra, tôi mắng nó: “Cậu điên rồi!”

Gương mặt Lục Tử Kiện đỏ ửng, ánh mắt còn chìm trong mê muội, lại ngoan cố sáp vào bên cạnh tôi lần nữa: “Ai bảo lỗi tại cậu đồ như vậy, thật sự đáng yêu lắm!”

Tôi vô cùng quần bách, chỉ hận không thể cho tên kia một cái tát.

Trông thấy tôi sắp tức giận, nó nhanh miệng cầu hòa: “Bảo Bảo, tin tớ đi, tớ thật sự thích cậu!”

.....

“Cậu cũng thích tớ, có đúng không?”

.....

“Hẹn hò với tớ, tớ sẽ đối xử với cậu thật tốt!”

Tôi ngơ ngác nhìn nó, ánh mắt đối diện sáng trong, bao nhiêu dần vật, cùng yêu thương say đắm đều hiện rõ nơi đó. Bỗng nhiên, lòng chợt cảm thấy an tâm, ừ thì, tôi biết nó đối xử rất tốt với mình, vẫn luôn luôn như thế.

Trông thấy tôi không có phản ứng lại, nó sốt ruột, vòng tay ngày càng siết chặt lấy tôi trong lồng ngực mình, dịu dàng hôn lên môi tôi, cùng lúc thì thầm: “Bảo Bảo, được chứ, nói đi, được...”

Tôi ngẩng đầu, đón lấy nụ hôn của đối phương, trí óc mơ màng, vô thức lặp lại câu nói của tên kia: “Được.”

Nó nghe được lời đồng ý của tôi, trong tiếng thở dài nghe như có chút run rẩy, cánh tay ôm tôi càng chặt. Thật chặt, tôi chôn mình trong lồng ngực nó, có chút ngộp, cố gắng xoay sở tìm cách nới lỏng cái ôm, tỏ ý kháng nghị.

Đối phương vội vàng buông lỏng, nở nụ cười nhẹ, lại tựa có chút luyến tiếc, còn ráng hôn phớt thêm một cái rồi mới thôi.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, dần dần bình tĩnh trở lại.

Tôi đột nhiên nhớ đến điều gì đó, lần nữa đẩy Lục Tử Kiện ra, bày ra bộ dạng hung hăng thường ngày: “Cậu hôm đó phát cái thần kinh gì đấy!” Nhớ lại liền thấy tức giận, bây giờ còn dám đánh tôi, sau này nào biết còn thêm những trò gì nữa đây?!”

Đối phương sợ sệt nói: “Bảo Bảo, tớ sai rồi..... Ngài đại nhân đại lượng..... Tớ uống nhầm thuốc lú..... Tớ hồ đồ mộng du..... Tớ ngu ngốc..... Tớ là con heo.....”

Không ngờ, nó càng nói càng tràng giang đại hải, này mà bảo là giải thích sao!

Cứ nhớ lại đã thấy cậu, tôi đem tay bóp lấy cổ nó: “Cái gì mà tình nhân cũ, nói rõ ràng cho tôi!”

Tôi vừa nói đến đó, Lục Tử Kiện gãi đầu, oan ức nói: “Cái loại ánh mắt hắc ta nhìn cậu, rõ ràng che giấu ý tứ!” Nhìn thấy tôi có vẻ không tiếp tục tức giận, nó còn bồi thêm: “Hôm trước, tớ trông thấy cậu ngồi trong xe hắc ta..... Lúc về còn vui vẻ như vậy!”

“Tôi còn chưa nói đến chuyện cậu cùng hoa khôi trốn đi đâu đấy!”

“Bỏ trốn cái gì, nói sao khó nghe vậy. Sau đó, tớ có đi tìm cậu, thế mà cậu chẳng đợi tớ.”

“Ai bảo cậu đến trễ như vậy!”

“Tớ sai rồi, tớ sai rồi! Đừng có nóng nha!”

Nó lại vui ra mặt, cười cười đem tay mò xuống ôm lấy thắt lưng tôi, sau đó kéo mặt tôi sang, hôn một cái thật kêu.

Tôi ngoan ngoãn rúc trở lại trong lồng ngực đối phương, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, tựa như vừa buông xuống một tảng đá lớn. Thì ra, đồng ý tên này rồi sẽ cảm thấy vui như vậy, nếu biết thế đã đồng ý từ sớm rồi.

“Ục ục”, âm thanh phát ra thật rõ.

Lục Tử Kiện buông tôi ra, gãi đầu, có chút ngại ngần cười một cái.

Tôi đứng bật dậy, nhanh chóng bày đồ ăn ra giúp nó.

Tên này hẳn đã rất đói, ngay lập tức ăn ngấu nghiến.

Ăn được vài thìa, nhớ tới cái gì đó, đối phương lại ngẩng đầu hỏi tôi: “Bảo Bảo, cậu không ăn sao?”

Tôi bĩu môi, đương nhiên ăn xong rồi, đồ ngốc!

Nó đánh cái thở phào, vừa ăn vừa than thở: “Nhớ ăn cơm đúng giờ..... Dạ dày cậu không tốt.....”

Tôi ngồi sang một bên, im lặng ngắm đối phương ăn cơm.

Nhớ đến câu nói vừa nãy của tên kia, trong lòng có chút băn khoăn, nên hay không nói cho nó đây.

Nó không hỏi tôi, có lẽ đang đợi chính tôi mở lời.

Lúc này, trong đầu chợt nhớ lại đoạn ký ức dạo trước, giống như chính mình đang ngồi xem một bộ phim cũ, ấn tượng thì có, nhưng lại chẳng tồn tại chút cảm giác nào.

Tình cảm loại này thật sự rất khó nói thành lời. Lúc trước, vì người kia cố sống cố chết, vậy mà hiện tại, bản thân như cũ đã ngọt ngào ngã vào lòng kẻ khác.

Lâm Gia Bảo, tôi khinh bỉ cậu.

Thứ lẳng lờ ong bướm, hẳn thích hợp dùng với tôi.

Cao Tường nhất định sẽ không ngờ được. Anh ta có lẽ đã đem tôi coi như con mèo mình nuôi, lúc nhớ tới thì chạy đến dỗ này dỗ nọ, chẳng chút áy náy cho khoảng thời gian ném người ta tự sinh tự diệt, dù sao tôi vốn dĩ không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của anh ta.

Đáng tiếc, người kia vốn không tưởng tượng được mọi chuyện sẽ biến thành thế này, một đứa trẻ thiếu mẹ như tôi, khó mà chịu được cô đơn.

Nếu sau này, Lục Tử Kiện rời bỏ tôi – đương nhiên, đến một ngày, tên kia cũng sẽ đi mất, còn tôi sẽ không vì một câu “Tớ thích cậu” liền thành thật tin rằng đối phương sẽ ở bên cạnh mình suốt đời – tôi chắc chắn không để bản thân khổ sở thêm lần nữa, dù sao đã từng trải qua cảm giác kia một lần, hẳn tâm lý cũng đủ sức chịu đựng đi.

Tôi khẽ đánh một tiếng thở dài, còn chưa bắt đầu, đã nghĩ đến đường lui, đây vốn không phải chuyện Lâm Gia Bảo thông minh, dùng cảm này nên làm.

Lục Tử Kiện vươn tay qua, tôi cố lấy lại tinh thần, cười cười với nó.

Bộ dạng nó có chút đau lòng, tay vẫn vuốt ve khuôn mặt tôi: “Bảo Bảo, có chuyện khiến cậu không vui sao?”

Tôi sưng sốt, sâu trong đáy lòng có chút chua xót, thì ra, tên kia vẫn luôn biết.

“Bảo Bảo, sau này, tớ sẽ không để cậu buồn, sẽ yêu cậu thật nhiều!” Nó thề thốt.

Tôi quả thực cảm động, có điều, mấy lời này cũng có chút buồn nôn quá đi mất.

Tôi hơi do dự, hay là cứ hỏi thẳng đối phương vậy: “Tử Kiện, cậu không muốn hỏi tôi gì sao?”

Nó nghĩ ngợi một hồi mới hiểu được tôi đang nói cái gì, sau đó lắc đầu: “Cậu không muốn nói, tớ sẽ chẳng hỏi, dù sao cũng là chuyện của quá khứ, nào có quan hệ?”

Nói xong, nó hớn hở lắc lắc tôi: “Gọi nghe lại một tiếng đi!”

“Cái gì chứ?”

“Tên của tớ ấy, cậu gọi nghe thật hay!”

Ài, tên này vốn đã là một con heo, hiện tại nói chuyện càng thấy ngu ngốc.

Tối hôm đó, tôi đành trèo lên giường nó để ngủ. Tuy rằng đổi giường có chút không quen, nhưng khắp nơi đều là hương vị của tên kia, mơ mơ màng màng cảm giác như được đối phương ôm lấy. Một đêm không mộng mị.

9. Chương 9

Edit: Cốc Vũ

Beta: Cô Nường Lăng

Sự hòa hảo giữa chúng tôi khiến cho bọn Trần Húc thở phào một tiếng.

Ký túc xá là một thế giới thu nhỏ, nếu như có người lạnh lùng trừng mắt thì đã là một chuyện rất rất không hay, đừng nói đến chuyện họ vốn là bạn thân.

Chỉ là bọn họ không biết, tuy rằng chúng tôi đã hòa hảo nhưng không còn đơn giản là anh em tốt.

Lục Tử Kiện khôi phục sự hoạt bát cởi mở trước đây, dù hoạt động có phần không tiện, hàng ngày vẫn một chân lượn tới lượn lui trong ký túc xá, thỉnh thoảng còn đi sang tí tởn với phòng sát vách, chẳng thấy chút cô đơn tịch mịch nào.

Mượn cớ cái chân bị thương, nó ỷ lại vào tôi, chẳng có việc gì cũng khóa tay, thừa lúc không ai chú ý liền sờ sờ vào mặt, hoặc là len lén ở dưới bàn nắm tay tôi, một bộ dạng động dục và hoàn toàn không thêm để ý đến tôi đã nhăn đến chịu không nổi nữa rồi.

Nhân duyên tốt của nó lúc này mới phát huy tác dụng. Phòng ký túc của chúng tôi trở thành trung tâm hoạt động, mỗi ngày đều có một đồng người chạy tới nói chuyện phiếm giúp nó tiêu sầu.

Thỉnh thoảng lúc cả đám đang ba hoa khoác lác tôi cũng ngồi bên cạnh, nó cứ như ở chốn không người mà dựa vào người tôi, cho dù tôi tránh sang chỗ khác ánh mắt nóng cháy của nó cũng vẫn sẽ bám lấy chăm chú nhìn theo nhất cử nhất động, hại tôi như đứng đồng lửa như ngồi đồng than vậy.

Không có cách nào khác tôi chỉ có thể trèo lên giường nằm đọc sách hoặc suy nghĩ lung tung.

Mỗi khi chẳng làm gì, tôi nằm lặng lẽ trên giường nghe giọng nam trung cởi mở trầm thấp của nó, rồi lơ mơ ngủ lúc nào chẳng biết.

Tôi chưa bao giờ tham gia vào những cuộc chuyện trò đó, dù sao bạn bè của nó tôi cũng không biết được mấy người. Người ta thường nói, ngư tầm ngư mã tầm mã, như tôi với Lục Tử Kiện thế này mà cũng đến được với nhau, xem ra cũng là một sự đột biến lạ lùng.

Dây chằng chân phải bị giãn cho nên cần thời gian dài tĩnh dưỡng, đến khi nó có thể hoạt động bình thường đã là mùa đông, cũng sắp đến cuối kỳ rồi.

Tôi căm thù cuối kỳ, bởi vì tôi căm thù kiểm tra.

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi chẳng phải học sinh tốt đẹp gì, thời gian lên lớp phần lớn đều trôi qua trong cơn buồn ngủ bất tận, bài tập trên cơ bản cũng là chép của Kiện heo. Nếu không phải nó kiên quyết cự tuyệt, tôi hận không giao luôn cho nó nhiệm vụ chép bài cao cả ấy — đừng thấy bình thường nó ngoan ngoãn phục tùng tôi mà lầm, có nhiều lúc nó rất kiên trì giữ vững nguyên tắc của mình.

Cho dù là vậy, cũng may tôi vốn thông minh, mấy học kỳ trước đều là nước đến chân mới nhảy, đều vượt qua tầng trời thấp mà thoát nạn, chưa đến mức chạm đèn đỏ. Vì thế lần thi cuối kỳ này tôi cũng không mấy khẩn trương.

Nhưng xưa đâu bằng nay, hiện tại tôi thật bất hạnh bị ma ám quỷ triền. Khi tôi đồng ý “hẹn hò” với Lục Tử Kiện cũng chính là nó tự cho mình trách nhiệm kiểm soát tôi, hơn nữa để giải tỏa nỗi bí bách vì cái chân đau, tinh lực dồi dào không có chỗ phát tiết, nó bắt đầu ra sức đốc thúc tôi ôn tập.

Tôi hận! Tôi hận! Tôi hận không thể chém bay cái đầu heo của nó!

Buổi sáng mùa đông, cái thời gian vô cùng quý giá, thiên hàn địa cọng, tôi co người trong ổ chăn, đang vô cùng sung sướng mà ngủ.

Bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm ma quỷ xông vào não: “Bảo Bảo, Bảo Bảo, thức dậy nào.”

Tôi xoay người một cái, không nghe thấy, tôi không nghe thấy!!!!.

“Đừng có giả bộ ngủ, anh biết em tỉnh rồi.”

Chưa tỉnh, tôi chưa có tỉnh!!!!

“Còn không dậy anh tung hết chăn lên đấy!”

Tôi còn chưa kịp bọc chăn thật kín, một cái móng lợn lạnh ngắt đã chui vào trong chăn như câu trả lời, hung hăng mà nhéo vào eo tôi một cái.

A~~~~~! Có còn thiên lý không vậy? Phải lên lớp mới phải dậy sớm, không phải lên lớp mà tại sao cũng không được ngủ nướng cơ chứ?

Xem ra chiêu làm như không thấy này không được rồi, tôi lập tức thay đổi chiến thuật.

“Cút xéo! Đừng có đụng vào tôi!”

“Anh không quản em thì ai quản hả.” Một tiếng cười tí tởn vang lên, một tay còn đang sờ loạn xung quanh trong chăn của tôi.

Tôi giận dữ, tung chân về phía phát ra thanh âm đập một cước thật mạnh, không ngờ lại bị nó nắm được mắt cá chân, lần sờ theo cẳng chân lên trên, thừa cơ ăn đậu hũ.

“Khốn kiếp! Cút sang một bên đi!” Những chỗ bị nó rờ vào nhột nhột, tôi chỉ có thể từ thể tấn công chuyển về phòng vệ, giãy giụa muốn thu chân lại.

“Muốn cút chúng ta cùng nhau cút vậy.” Con heo này tự nhiên lại đề lên, cách một cái chăn ôm tôi chặt cứng.

555, mạng của tôi thật khổ!

Tại sao hai người kia lại dậy sớm như vậy chứ, nếu không nó cũng không dám thừa dịp trong phòng không có người bắt nạt tôi. Có điều nói đi cũng phải nói lại, đều phải thi cuối kỳ, làm gì có ai ngủ thẳng một mạch đến chín giờ như tôi.

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, nhòm dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào ngực nó, ngọ nguậy:

“Mệt quá, để tôi ngủ thêm một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi mà.”

Tên Bát Giới lại không hề động tâm cảnh đẹp trước mắt, ôm chặt tôi rồi hôn thật mạnh một cái, tiếp tục kiên trì dụ dỗ:

“Bảo Bảo ngoan, rửa cái mặt thôi sẽ không mệt đâu. Anh mua bữa sáng cho em rồi, mau dậy ăn đi.”

Phản kháng của tôi chỉ có thể chính thức vô hiệu.

Tôi vừa ăn sáng vừa tức tối bất bình: “Tại sao? Tại sao anh lại lấy sự hành hạ tôi làm thú vui tiêu khiển chứ hả?! Tôi ngủ nướng một giấc sẽ chết người hả?! Còn cái gì là lạc thú của đời người nữa chứ!”

Tên đầu heo ở một bên giúp tôi thu dọn sách vở vào túi, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên: “Bởi vì hiện tại anh là bạn trai của em, không thể trốn tránh trách nhiệm với em được! Đừng lo, anh sẽ giúp em tìm thêm thật nhiều lạc thú đời người nữa!”

Tôi suýt sặc, vội vàng nuốt xuống thứ trong miệng, tức phát điên: “Cái tên đầu heo kia! Nói bậy bạ gì đấy hả?”

Nó chẳng chút sợ hãi, cười cười bước tới muốn sờ vào mặt tôi, tôi né sang một bên nên bị hụt: “Anh không có nói sai đâu, chính miệng em đồng ý hẹn hò với anh mà.”

Tôi đập bàn: “Không được! Tôi thu hồi câu nói đó! Phản đối phản đối!”

Nó nắm lấy vai tôi, cuối cùng miễn cưỡng sờ vào mặt tôi, miết miết nắn nắn, đùa cợt đến nỗi tôi thấy ghê chết đi được: “Lời đã nói sao có thể tùy tiện thu hồi lại được, anh không cho phép!”

Tôi trái né phải đẩy, hai người ồn ào một trận.

Đợi nó chơi đủ rồi, sắc mặt nghiêm lại, nói chính sự: “Bảo Bảo, em vẫn chưa ý thức được tình nghiêm trọng của vấn đề. Tứ đại danh bổ trong học viện, chúng ta năm nay đã chiếm đến ba người. Em bình thường đã không nghe giảng, lại không chịu chép bài, không làm bài tập, em nói xem, em muốn chết hay muốn sống hả?”

Vừa nghe câu này, khẩu vị của tôi lập tức tiêu thất, chỉ muốn ngoan ngoãn cắp cặp trên lưng đi học bài ngay mà thôi.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trong thư viện, người qua lại đã không còn nhiều nữa. Vừa quay đầu lại, Lục Tử Kiện đã giúp tôi thu dọn sách vở xong, đang không biết làm sao mà nhìn tôi cười cười.

Thấy tôi tỉnh lại, giúp tôi sửa sang lại đầu tóc, kéo tôi đứng dậy: “Đi thôi, lần sau học tiếp vậy.”

Trên đường đi nó vẫn là không nhịn được, bắt đầu quở trách tôi: “Thật không biết ai mới là heo, suốt ngày ngủ ngủ ngủ. Buổi sáng ngủ nướng, buổi trưa thì ngủ trưa, đi học cũng ngủ, giờ tự học lại ngủ tiếp... Có lúc nào là em không ngủ không hả?”

Tôi hai mắt trợn trắng, không thèm để ý đến nó nữa. Cả một ngày ngồi tự học, chẳng lẽ lại không mệt? Chẳng qua chỉ là ngủ một chút thôi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì chứ!

nó còn đang hầm hừ tức giận, tôi thấy xung quanh không có ai, tới gần vuốt vuốt cái mặt heo: “Được rồi được rồi, sau này không ngủ nữa, được chưa?”

Nó cười, ôm lấy tôi: “Được, có điều hôm nay... phải an ủi anh một chút!”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, nó đã một mạch kéo tôi vào trong bóng râm bên sườn thư viện.

Bên sườn thư viện có một góc chết, vừa khéo xung quanh có một mảng rừng cây nhỏ, có thể che khuất hoàn toàn ánh nhìn từ bên ngoài, là nơi mà tình nhân thường đến. Nơi này cái tên gia hỏa kia đã từng nói cho tôi biết, vẫn nóng lòng muốn thử một lần xem sao, đều đã bị tôi nghiêm mặt cự tuyệt, không ngờ hôm nay lại có thể tiền trạm hậu tẩu.

Tôi không quá chú tâm mà cự tuyệt vài cái, lại sợ người khác thấy chúng tôi ở đây lôi kéo nhau, chỉ có thể từ bỏ kháng cự, mặc cho nó đặt tôi dựa vào tường, điên cuồng hôn môi.

Môi nó như có lửa, rất nhanh đã thiêu cháy cả đôi bên.

Tôi không tự chủ được mà vòng tay quanh cổ nó, để cho thân thể chặt chẽ dựa vào nhau. Chúng tôi kịch liệt mà mút, liếm, đầu lưỡi quần quít giao triền, mùi vị của cả hai hòa quyện lại với nhau, khiến cho chúng tôi phát cuồng, cháy trong bể tình ái.

Hô hấp của nó càng lúc càng gấp gáp, nhiệt khí phun ào ào vào mặt tôi. Nó buông tôi ra, mạnh mẽ kéo xuống áo lông của tôi, rồi mở rộng áo khoác của mình bọc lấy người tôi vào trong lòng.

Tôi thoải mái khẽ hừ một tiếng, vòng tay qua ôm lấy thắt lưng ra sức kê sát vào người nó. Tất cả xung quanh đều là mùi vị quen thuộc của nó, tôi có chút choáng váng đầu óc.

Đầu tiên nó cách một lớp quần áo mà sờ soạng bên dưới một hồi, rất nhanh tìm được dây lưng của tôi, cởi ra, lần mò tiến vào.

Ngứa quá!

Tôi trốn, nó cười nhẹ, bàn tay lần mò tới tới lui lui thắt lưng tôi, sau đó dần dần đi xuống, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn.

Tôi run rẩy, toàn thân đều nhũn cả ra, tất cả trọng lượng đều dựa vào người nó, vùi đầu vào sâu trong ngực nó, miệng tràn ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Nó thở hổn hển, cầm lấy hạ thân đã sớm cương cứng như sắt, dùng sức cọ cọ vào tôi, ngậm lấy vành tai tôi, tiếng gâm gừ mê người: “Bảo Bảo, giúp anh... giúp anh...”

Tôi run rẩy đưa tay cởi thắt lưng của nó, do dự một chút rồi vẫn vươn tay tiến vào.

Da nó trơn láng, cơ thể rất rắn chắc, khi niết qua cảm thấy rất được. Tôi mơ mơ màng màng nghĩ muốn đưa tay lên sờ cả bụng cả ngực cả lưng của nó. Nó rất không thỏa mãn, cắn vào lỗ tai tôi, giục: “Bảo Bảo, nhanh lên... nhanh...”

Tôi nghe lời lần mò xuống tiểu phúc của nó, học theo nó mà bắt đầu vuốt ve.

Theo một tiếng thở dốc nặng nề, chúng tôi cùng nhau đạt đến cao trào.

Một trận hôn môi triền miên nhẹ nhàng qua đi, nó lưu luyến không rời mà buông tôi ra, động tác dịu dàng để tôi thu dọn tàn cuộc.

Sau khi nó cũng sửa sang lại xong, lại ôm lấy tôi, nhẹ giọng ngọt lịm hỏi tôi: “Thế nào?”

Mặt tôi đỏ bừng lên, đá nó một cước: “Chẳng thế nào cả!”

Nó làm bộ kêu đau một tiếng, xấu xa đong đưa người tôi: “Còn không phải là cơ hội luyện tập quá ít sao, sau này phải làm nhiều hơn mới được!” Nói xong liền vùi đầu vào cổ tôi, cười phá lên rúc rích.

Khi chúng tôi quay trở về đến ký túc xá đã tắt đèn hết rồi, bạn cùng phòng đều đã ngủ cả.

Chúng tôi nhanh chân lẹ tay chui vào toilet rửa mặt đánh răng, lại bị nó cọt nhả mấy cái.

Nằm trên giường, mới phát hiện ngày hôm nay thật sự mệt muốn chết.

Lục Tử Kiện ở giường trên thò đầu xuống, điệu nghệ tặng tôi một cái hôn gió. Biết thừa là nó không thể nhìn thấy, tôi đáp lại nó bằng một cái trở mình xoay người vào trong, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật ngọt ngào.

10. Chương 10

Cuối cùng cũng cảm nhận được sự lợi hại của cái gọi là danh bộ thiết huyết(*).

Trận thứ nhất, mồ hôi lạnh của tôi túa ra. Nếu không phải gần đến ngày thi Lục Tử Kiện ép tôi học mấy bộ đề thì lần này chỉ e tôi thật sự trở thành oan hồn dưới tay danh bộ.

Bởi thế mà sau đó vài ngày, tôi đều điên cuồng ôn bài không cần đến sự đốc thúc của nó.

Mấy môn sát thủ cuối cùng cũng kết thúc.

Chỉ còn một môn học tự chọn phải thi nữa, riêng môn này không cần phải để mắt đến.

Mọi người lần này đều thuận lợi vượt qua kỳ thi, cùng nhau ở trong ký túc xá vui vẻ cười nói ầm ĩ, dường như kỳ nghỉ đông cũng đã đến rồi.

Lục Tử Kiện đứng ở chính giữa gian phòng, tay trái chống nạnh, tay phải duỗi thẳng chỉ lên trên phía bên phải, học theo dáng vẻ của Shin – Cậu bé bút chì, ngửa cổ cười ha ha.

Tôi nằm nghiêng trên giường, cảm thấy rất phấn khích, nhịn không được mà chọc nó: “Xem cậu mừng chưa kìa, cứ như là bắt được tiền ấy nhỉ.”

Nó vẫn giữ nguyên tư thế, quay đầu cãi lại: “Sai rồi! Cậu này nên dùng để miêu tả bạn Bảo Bảo vô cùng yêu tiền của lớp chúng ta mới chuẩn.”

Tôi nghiêng răng, cầm cuốn sách trên giường ném vào lưng nó.

Nó bây giờ mới nhảy dựng lên, vừa trốn vừa tiếp tục nói: “Hơn nữa anh là anh vui thay em, chỉ khi Lâm Gia Bảo vượt qua kì thi mới có thể đảm bảo tất cả chúng ta an toàn.”

“Vì sao?” Trần Húc hớn hỏ xem miệng vào.

Tôi bỏ nhào đến bóp cổ nó. Cái con người này, miệng chó thì không thể khạc ra ngà voi được mà!

Nó bắt được cánh tay tôi, cười lớn: “Lớp chúng ta còn có ai vừa lười vừa ngốc hơn cậu ấy sao?”

Bọn Trần Húc rất không hề nề mặt mà cười phá lên.

Dám cười nhạo tôi? Tôi quyền cước đâm đá loạn xạ một trận, thẳng đến khi nó chạy trốn chết, quỳ xuống đất xin tha mạng.

Tôi đột nhiên phát hiện, lâu nay ở cùng với Lục Tử Kiện tôi càng ngày càng thích nói chuyện, cũng cười nhiều hơn.

Buổi tối trước lúc chuẩn bị đi ngủ, tôi trịnh trọng tuyên bố: “Ngày mai tôi muốn ngủ nướng một giấc thật đã đời, ai dám gọi tôi quyết không tha!”

Mặc dù là có tính chất thông báo, nhưng mọi người đều hiểu là đang nói cho ai nghe. Lục Tử Kiện nằm trên giường khe khẽ cười một tiếng, coi như là đã nghe thấy.

Vừa nghĩ đến giấc ngủ ngon đã thấy tinh thần thoải mái.

Tôi ngủ từ buổi tối đến buổi sáng, lại từ buổi sáng ngủ thẳng đến buổi trưa, vốn vẫn muốn tiếp tục ngủ nữa, hoàn thành một giấc thật thỏa mãn, không ngờ bị một cơn đau quặn thắt làm giật mình tỉnh giấc.

Cơn đau bụng đến càng dữ dội hơn, tôi đau đến mức co cuộn lại, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Trong ký túc xá tựa hồ có tiếng động, tôi run rẩy kêu lên một tiếng: “Cứu với!” Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, có người trực tiếp nhảy từ giường trên xuống, nhào tới bên giường tôi, vội vã hỏi: “Bảo Bảo, sao vậy!”

Tôi trợn mắt nhìn, là Lục Tử Kiện, càng cảm thấy đau không chịu nổi, miễn cưỡng mở miệng: “Đau, đau dạ dày.”

Nó nhảy dựng lên, luống cuống tay chân chạy đến chỗ ngăn kéo lục tìm thuốc, lại vội vàng rót nước cho tôi.

Tôi uống thuốc trên tay nó, có lẽ là do tác dụng tâm lý, cảm giác khá lên rất nhiều.

Nó ngồi bên giường tôi, bàn tay luồn vào trong chăn, nhẹ nhàng giúp tôi massage. Tay nó rất ấm, dịu dàng đặt trên bụng tôi, thật dễ chịu.

Dần dần đau đớn đã không rõ ràng nữa, nó thấy sắc mặt tôi đã khá hơn nhiều, mới bắt đầu oán trách tôi: “Hừ chết anh rồi! Gọi em cũng không dậy ăn cơm! Sao không đau chết luôn đi!”

Tôi hữu khí vô lực, chỉ để kệ nó lảng nhảng.

“Bệnh đau dạ dày của em đã bao lâu rồi không tái phát hả, sao lần này lại nguy hiểm như vậy chứ?”

Tôi biết sao được? Không phải chỉ mới có hai bữa không ăn thôi sao!

“Nghỉ đi bệnh viện khám xem nhé?”

Lần này tôi có phản ứng: “Không đi! Cậu đừng có mà quẩn tôi!”

Nó nghi hoặc nhìn tôi, cười: “Em sợ đi bệnh viện sao? Có phải sợ tiêm không vậy? Ha ha ha ha...”

Tôi vừa giận vừa quẫn, hung hăng tóm chặt tay nó.

Nó run run, mãi mới nín cười.

Thấy tôi vẫn còn uể oải lười biếng, nó liền dựa vào bên giường tỉ tê chuyện phiếm.

“Em còn trẻ, bị đau dạ dày từ lúc nào thế?”

Tôi sững sốt, ngơ ngác mắt một lúc, không nói gì.

“Hồi trung học em học ngoại trú đúng không? Mẹ em sao lại không chăm sóc cho em chứ, thật là vô trách nhiệm mà!”

Tôi ngẩng đầu, thấy ánh mắt đen lay láy của nó. Con người này, là người trân trọng tôi, mặc kệ sau này nó có thể làm cho tôi bị thương tổn hay không, giờ phút này, nó là người quan tâm đến tôi nhất trên thế gian này.

Tôi buột miệng nói: “Mẹ tôi, qua đời lâu rồi.”

Nó ngẩn ra.

“Người đến hôm đó là Gia Minh, là em cùng cha khác mẹ với tôi.”

Lục Tử Kiện nhìn tôi, trong mắt dần dần hiện ra vẻ xót xa.

Nó rút tay từ trong chăn ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt tôi, miệng thì thào: “Chẳng trách em luôn có dáng vẻ cô đơn, chẳng trách em không thích về nhà, trách sao em đối với Gia Minh lại lạnh nhạt như vậy. Haiz, ngày Gia Minh đến hẳn là em rất giận anh đúng không?”

Tôi cười cười với nó, lắc đầu.

Mỗi lần tôi thấy nó cười đều là bộ dạng rất vui mừng, lần này cũng không phải ngoại lệ, lập tức cúi người xuống đòi hôn. Tôi bị nó đè chặt vai không thể nhúc nhích, chỉ có thể nằm im mặc cho nó hôn đủ.

“Bảo Bảo đừng buồn, bây giờ em có anh rồi, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em, anh sẽ khiến cho em hạnh phúc hơn bất kỳ ai!” Nó mạnh miệng nói, vẻ mặt chắc chắn.

Thật muốn nói cho nó biết, bây giờ tôi cũng đang rất hạnh phúc, nhưng nghĩ lại thì, tốt nhất đừng để nó đắc ý thì hơn. Ngoài ra tôi cũng không giống nó, có thể tỉnh bơ thốt ra mấy lời buồn nôn ấy.

“Tĩnh, tĩnh!” Lục Tử Kiện vỗ vỗ mặt tôi, gọi. Thấy tôi trừng nó, có vẻ cụt hứng bảo: “Thật là, anh thổ lộ với em mà em cũng thất thần. Có nhiều lúc thật không biết em đang suy nghĩ cái gì, cả ngày cứ ngây ra.”

Tôi đẩy nó: “Đứng lên đứng lên đi! Cẩn thận khiến người khác thấy.”

Nó hờn dỗi, không hề nhúc nhích.

Tôi nhẹ nhàng hôn trán nó, dỗ dành: “Ngồi ngay lên đi, chúng ta nói chuyện.”

Bây giờ nó mới đứng dậy, lại hỏi tôi bụng có còn đau nữa không, có muốn ăn thứ gì đó không, uống chút nước không, thêm một loạt thứ không được làm, tôi bắt đầu thấy phiền phức: “Này cậu thật sự muốn trở thành mẹ tôi hả?”

Nó cười hì hì, mắng tôi: “Có lòng tốt lại dỗi lấy lòng lang dạ thú!”

Có nó ở cùng bên cạnh, tôi không tiếp tục ngủ nữa, rất nhanh đã đến giờ cơm tối.

“Bảo Bảo, hôm nay muốn ăn cái gì? Anh mời.”

Có lẽ là bởi vì đến kỳ cuối, Lục Tử Kiện thường mời tôi đi ra ngoài ăn. Không phải ăn tại canteen trường thật khiến lòng người nở hoa.

“Tôi muốn ăn lẩu cá!” (*)

“Thiếu gia của tôi ơi, dạ dày đang yếu lại còn ăn cay, em có còn muốn sống nữa không?”

“Có thể chọn không cay mà!”

“Lẩu cá không cay... ăn không đúng vị! Gọi lại món đi!”

“Chẳng có thành ý! Cậu rút cuộc có muốn mời khách không hả? Có phải cậu không có tiền không? Không có tiền thì cứ nói, cậu không nói sao tôi biết được, không lý nào cậu nói rồi mà tôi lại không biết...”

“Yên nào!”

Không biết tại sao, càng lúc tôi càng có thói quen ồn ào làm nũng nó, mà nó, cũng dường như rất hưởng thụ tất cả những thứ đó. Nhiều lúc bị tôi khiến cho tức đến giậm chân, qua một lúc là lại ngoan ngoãn quay lại dỗ dành.

Trước đây có một lần thực sự đã chộc tức nó, một ngày một đêm không hề nói chuyện với tôi, cuối cùng vẫn là nó chịu nhịn trước tôi. Lần đó lương tâm hiềm khi xuất hiện của tôi trỗi dậy, hỏi nó có hối hận hay không, có thấy tôi thực đáng ghét hay không, lúc đó nó đã hết tức rồi, rất sáng khoái mà rằng: “Anh thà để em phát giận phát cáu cũng không muốn em cứ lạnh lùng không thèm đếm xỉa gì đến anh.” Cũng không biết là có phải do mỹ nhân trước mắt, khẩu thị tâm phi, nó thực sự bị tôi rèn giũa thành một tên cuồng ngược mất rồi.

Trên đường đi ăn cơm, Lục Tử Kiện hỏi tôi ngày nghỉ có tính toán gì chưa.

Tôi thì có thể có tính toán gì chứ, còn không phải là tiếp tục cố gắng làm người vô hình sao.

Nếu như là nghỉ hè thì còn có thể kiếm cơ ra ngoài đi du lịch hay làm việc gì đó, nghỉ đông thì căn bản là không có chỗ nào có thể đi cả, lại còn tết âm lịch, ông già khó tính nhà tôi lại nhất định muốn ăn bữa cơm sum họp đêm tất niên. Ài, tôi thực sự là một đứa trẻ mệnh khổ mà!

Lục Tử Kiện cười rộ lên, âu yếm sờ sờ đầu tôi, nghe tôi cầu nhàu. Nó biết là tôi cũng chẳng oán hận gì, bình thường nếu là oán giận thì đã chẳng thèm để tâm đến rồi.

Tôi đương nhiên không thèm để ý đến có “bữa cơm tất niên” hay không, tôi cũng chẳng thèm quan tâm bầu không khí trên bàn cơm có tốt hay không, ông già có sầm mặt hay không, tôi chỉ không quen cái cảnh đại gia đình ngồi giả bộ thân thiết.

Dì Lâm rõ ràng không thích tôi mà vẫn cố ra vẻ hỏi han ân cần, rõ ràng không biết khẩu vị của tôi mà vẫn gấp nọ gấp kia. Bố rõ ràng là rất khó chịu với sự tồn tại của tôi, nhưng vẫn cố gắng giả bộ làm người cha hiền từ, vừa nói chuyện phiếm vừa phát hồng bao (bao lì xì). Hừm, nếu không phải vì cái hồng bao đó, tôi thà để bố tức giận chứ cũng chẳng thèm về tham dự.

Bảo tôi không biết điều cũng được, tóm lại mỗi lần ăn bữa cơm “tất niên sum họp” đó, hệ tiêu hóa của tôi lại có vấn đề.

“Vậy... Bảo Bảo, em có muốn đến nhà anh chơi không?” Lục Tử Kiện do dự mở miệng, cứ như nó nói cái gì không hợp lẽ vậy.

Thật không? tôi thật sự có thể sao?! – Tôi thoáng thấy xúc cảm nghèn nghẹn, nhoi nhói ở tim, không biết mắt có bắt đầu hồng hồng không nữa?

Nó vừa cười vừa lại gần xoa xoa tóc tôi: “Bảo Bảo, em không biết đâu, em bây giờ hoạt bát hơn rất nhiều đó!”

Đùa à, tôi lúc nào mà chẳng anh tuấn tiêu sái hoạt bát đáng yêu chứ.

Nó lại nói tiếp: “Mẹ anh rất hiếu khách, tay nghề của bà ấy rất giỏi đó. Hơn nữa cả nhà anh đều biết em...”

Tôi cả kinh: “Biết cái gì?”

Nó rất kỳ lạ trước phản ứng của tôi, nhìn tôi một cái mới nói: “Còn sao nữa, đương nhiên là bạn tốt rồi! Em không nghĩ là anh lại nói ra quan hệ của chúng ta chứ? Anh vẫn còn muốn sống lâu thêm vài năm đó! Nếu không ông bà già đánh anh tuốt xác mất!”

Tôi bĩu môi, khinh bỉ: “Vậy mà còn dám làm bừa?”

Nó cười hắc hắc, bước tới nắm lấy vai tôi: “Nói gì vậy, thật khó nghe. Cái này gọi là ‘Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu’!”

Tôi bắt đầu thấy lo lắng “Tương tại ngoại, quân mệnh hữu sở bất thụ”... Dù sao thì cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, tôi còn phải trưng cầu ý kiến của ông già nhà tôi mới có thể quyết định kế hoạch nghỉ đông được.

Bây giờ mới đau đớn nhận ra tầm quan trọng của độc lập kinh tế.

-
- Danh Bổ – – Từ “Bổ” là viết tắt của từ nghĩa là nghề Bỏ đầu. Nghề này xuất hiện vào thời cổ đại ở Trung Hoa (từ xã hội nô lệ cho đến xã hội phong kiến), những Bỏ đầu là người có nhiệm vụ truy bắt tội phạm, thu thập chứng cứ phạm tội, bảo vệ nhân chứng, nói tóm lại là người đem lại sự công minh cho dân chúng thời bấy giờ, nghe có vẻ tương đương cảnh sát bây giờ. Mình nghĩ “Danh Bỏ” dùng ở đây là tiếng long âm chỉ các môn học hung thần ác sát của sinh viên, hồi còn sinh viên thì bọn mình gọi nó là các môn Sát Thủ hoặc Máy Chém =))
 - : Thủy chữ ngư – ngại tìm nên phang bừa thành lấu cá. Aizzz, đừng ném đá editor lần beta nhé, đạo này tớ rất rất lười.
-

11. Chương 11

Edit:Cốc Vũ

Beta: Cô Nương Lăng

Để có thể xin phép ông già, tôi trần trở không yên nghĩ ra biết bao là lý do, nhưng cảm thấy chẳng cái nào có khả năng thuyết phục, không nhận được phải than vãn chẳng biết sự thông minh tài trí của mình đi đâu mất rồi.

Nhờ Kiện Heo nghĩ biện pháp, nó lại phang thẳng một câu: “Cứ nói cho ông già nhà em là muốn đến nhà bạn học chơi là xong chứ gì”.

Một thằng nhóc sống hạnh phúc như nó thì đương nhiên làm sao hiểu được đâu phải gia đình nhà nào cũng phụ tử từ hiếu như nhà nó.

Hết cách, thôi thì cứ kiên cường bất chấp khó khăn đi gọi điện thoại vậy.

Là dì Lâm nghe. Tôi ngoan ngoãn lễ phép mở miệng: “Chào dì Lâm, con là Gia Bảo.

Phản ứng đầu tiên của bà ấy là sửng sốt, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, đáp: “Ôi trời Gia Bảo à, lâu lắm không gặp con! Thi xong hết rồi phải không? Bao giờ thì con được nghỉ? Dì bảo tài xế đến đón con nhé...” vô cùng nhiệt tình.

Tôi hơi sốt ruột, nhưng cũng không tiện cắt lời bà, một hồi lâu sau mới tìm được cơ hội chen vào: “Bố con, ông ấy... có nhà không ạ?”

“Bố con ra nước ngoài rồi, có thể phải một thời gian nữa mới về. Có điều bố con nói là Tết âm lịch chắc chắn sẽ về nhà.”

Tôi âm thầm nghĩ: không về cũng không có sao đâu, lão nhân gia à ngài cứ từ từ mà bận đi nhé. Kiểm nén lại tâm tình nhẹ nhõm, tôi đồng ý nói: “Dì Lâm à, kỳ nghỉ này con muốn đến nhà một người bạn, có thể sẽ ở lại nhà cậu ấy qua Tết âm lịch, phiền dì nói với bố con một tiếng.”

“A? Gia Bảo, con...” Tôi có thể tưởng tượng ra bộ dạng bà ấy đang cứng họng như thế nào, nhân lúc bà ấy chưa nói được gì, nhanh chóng dập điện thoại.

Xong! Không ngờ lại dễ dàng như thế. Tôi vô cùng mãn nguyện quay đầu lại gọi Lục Tử Kiện, lại thấy cái vẻ mặt không tán thành của nó.

Hừm, nó lại ngứa mắt cái gì?

“Bảo Bảo, bình thường em vẫn nói chuyện với người trong nhà như thế à?”

“Thì sao?”

Nó liền bày ra bộ dạng nghiêm túc, nói năng sâu sắc như cụ già mà giảng giải cho tôi: “Bản thân em không biết là, cái kiểu em ngang ngược vô lý như thế khó ưa đến mức nào đâu! Cái biểu hiện lễ nghĩa khách khí ấy làm cho ai cũng biết em ghét họ như thế nào.”

“Im ngay!” Tôi rất tức giận, nó là ai mà dám bênh vực người ngoài, trách cứ tôi suốt ngày như vậy, “Tại sao cậu biết là tôi ghét người nhà mà không phải là người nhà ghét tôi?! Cậu biết được bao nhiêu chuyện nhà tôi? Cậu có biết được cái cảm giác bị cho là người thừa là như thế nào không? Bọn họ không phải là người nhà của tôi!”

Một hơi nói xong, vẫn chưa hết giận, sút cho nó một cước: “Cút ngay cho tôi!”

Lục Tử Kiện thấy tôi bạo phát đã sớm ngậm miệng, cúi đầu ra cái vẻ biết lỗi, mặc kệ tôi tùy ý đánh đập. Hừ, đúng là cái đồ vô nguyên tắc, thiếu chính kiến.

Tôi đuổi nó sang một bên, một mình nằm trên giường sinh hờn dỗi.

Một hồi lâu sau, nó thấy tôi đã bớt giận đi chút ít, mới mon men lại gần tôi, khe khẽ thở thở trình bày: “Anh cũng là vì muốn tốt cho em...”

Nào có phải tôi không hiểu chuyện, có điều ai bảo nó cứ dung túng tôi mãi, mặc kệ tôi vô lý sinh sự bất nạt đến thế nào nó cũng là người xuống nước trước nên tôi càng được voi đòi tiên, hơi một tý là hờn hờn dỗi dỗi. Có thể tôi xấu tính từ bản chất, thật may từ nhỏ chẳng có ai cứng nạng bằng không bây giờ tôi đã trở thành dạng cậu ấm phá gia chi tử, vô pháp vô thiên đến mức nào.

Thấy nó hạ mình rồi, tôi cũng không giận thêm được, chỉ chua chát thêm: “Cậu cho rằng ngày tháng làm kẻ thừa ế chịu lắm sao?”

Nó vốn định trưng ra cái biểu hiện đau thương cho phù hợp, nhẩn nhẩn nhẩn nhẩn, nhưng rồi không nén được mà hắc hắc cười phá lên. Rõ ràng là cái tên không có lòng đồng cảm gì hết!

Kiện Heo không có ở phòng tự nhiên tôi lại mất ngủ.

Cũng không phải chưa từng bị mất ngủ. Ngày trước lúc vẫn còn ở nhà, rất thường xuyên bị đủ loại ác mộng làm giật mình tỉnh giấc, sau đó không ngủ lại được nữa. Từ ngày chuyển vào ký túc xá, hầu như mỗi ngày sau khi tắt đèn Lục Tử Kiện đều nằm nói chuyện phiếm. Tôi tuy rằng không có xen lời vào, nhưng cũng rất thích nghe nó nói nói cười cười đủ chuyện trên đời, từ giải bóng chuyền NBA đến việc nhà trường tu sửa lại bãi tập, từ tình hình chính trị quốc tế đến thức ăn trong can-teen... Rồi sau đó dần dần chìm vào mộng đẹp, một đêm yên giấc.

Hôm nay, môn cuối cùng cũng thi xong. Hai người bạn cùng phòng nhớ nhà, thi xong liền lập tức thu dọn quần áo về luôn. Bởi vì nhà của Lục Tử Kiện ở ngay tại thành phố nên chúng tôi không vội vã gì, theo kế hoạch là cứ phải ở lại trường chơi một trận cho đã. Không ngờ đến chạng vạng tối nó lại được bọn bạn gọi đi uống rượu, đại khái là để chúc mừng cho kỳ nghỉ, tôi đương nhiên là không đi, một mình phòng đơn gối chiếc. Xùy xùy xùy, sao lại dùng cái từ này chứ?!

Mất ngủ thì mất ngủ, nằm yên đợi nó về cũng chẳng sao.

Tôi nằm trên giường, trợn tròn mắt giữa bóng đêm, trong phòng yên tĩnh lạ lùng, nhịp thở của chính mình cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Ngoài hành lang thỉnh thoảng có tiếng bước chân, vài người cười đùa bước qua trước cửa.

Cái tên chết tiệt kia sao còn chưa về? Trăm phần nghìn là uống rất nhiều rượu rồi? Có khi nào uống đến say rồi không? Lục Tử Kiện luôn tự cho là từ lượng không tồi, càng uống càng hăng, rồi sau đó đến ngày thứ hai sẽ kêu đau đầu...

Không biết nó nói thế nào với người nhà nó nhỉ? “Ban học của con muốn tới nhà chơi?” lại còn ở qua Tết âm lịch nữa chứ, có vẻ kỳ lạ hay không? Bố mẹ nó có vẻ như là những người rất tốt, không biết liệu có thích tôi không?

Nghe nói chị của nó rất ghê gớm, Lục Tử Kiện chính vì từ bé đã bị chị ấy bắt nạt, nên mới luyện thành tính tình nhẫn nhịn tốt như thế này (Ể? Chẳng lẽ không phải do bị tôi bắt nạt sao?)...

Dì Lâm sẽ nói thế nào với ông già đây? Ông già sẽ lại giận mất. Nếu tôi mà là ông ấy, tôi sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho xong. Tại sao lại không cho tôi đi chứ, nhà không có tôi mới có không khí ăn Tết mà. Đứa con chẳng ra gì, hay nói cách khác, tôi chẳng có vẻ gì là con trai ông...

Nghĩ ngợi linh tinh như thế, dần dần mệt mỏi. Đúng lúc đang ngáp to một cái, chợt nghe thấy giọng của Lục Tử Kiện ngoài hành lang. Nó đang cười cười nói chuyện, giọng đã hơi lú lú.

Đến cửa phòng, giọng nó hạ thấp đi nhiều. Sau đó tôi nghe nó nhỏ giọng chào tạm biệt người đi cùng, nhẹ nhàng đẩy cửa, rón ra rón rén đi vào. Tựa hồ là sợ kinh động đến tôi, đèn cũng không dám bật.

Tên gia hỏa này khăng này là uống không ít! Xa thế này mà tôi còn ngửi thấy nồng nặc mùi rượu. Nó đi thẳng đến bên giường tôi, cứ như đang nhìn chăm chăm vào tôi trong bóng đêm vậy. Đứng ngẩn ngơ như thế một lúc lâu mới khom lưng xuống.

Lòng tôi nảy ra ý định đùa dai, chờ nó đến gần, đột nhiên mở miệng: “Làm gì vậy?!” Trong bóng đêm vắng lặng, thanh âm tuy không lớn, nhưng vẫn khiến nó giật mình một cái.

Nó giật mình, ngẩng đầu lên liền đập mạnh một cái vào thành giường trên.

Tôi ha ha cười toáng lên, vội vàng ngồi dậy, xoa xoa gáy nó. Nó vốn đang sờ đầu kêu đau, thấy tôi đứng lên, thuận đà ôm luôn tôi, vùi đầu vào lại gần nhẹ nhàng cắn một ngụm lên cổ tôi, rên rĩ nói: “Nhóc con xấu xa!”

Tôi cười, chui vào làm tổ trong lòng nó, ngo ngoáy, tìm một tư thế thật thoải mái.

Nó nhẹ nhàng gặm cắn môi tôi, dịu dàng hỏi: “Sao lại không ngủ thế?”

“Không ngủ được.” Tôi chu miệng, cứ như tôi mất ngủ là lỗi tại nó vậy.

Nụ cười của nó trầm xuống: “Nhớ anh phải không?”

Mơ chắc. Vừa ngẩng đầu muốn phản pháo lại, lại bị nó chặn miệng luôn.

Tôi có kháng cự một chút, giãy giụa, chỉ có thể ôm lấy cổ nó, hôn cắn giao triền.

Tôi nếm được vị rượu nồng đậm trong miệng nó, khiến tôi cũng muốn say.

Cái lưỡi nó thật linh hoạt và nhiệt tình, cùng với lưỡi tôi dây dưa không dứt. Chúng tôi đều trở nên trầm mê mị hoặc, chặt chẽ ôm siết lấy nhau, thân thể kề sát bên nhau không một khe hở.

Nó vừa hôn vừa thả tôi ra, đè lên trên, than thở: “Nhớ em quá... Cả đêm đều rất nhớ em...”

Tôi gần như hôn mê, vô thức đáp lại: “Tôi cũng vậy...”

Tay nó lần mò khắp người tôi, lòng bàn tay thô ráp mơn trớn trên làn da nhẵn nhụi của tôi, làm tôi từng đợt run rẩy. Bàn tay chậm rãi trượt xuống dưới, nắm lấy mệnh căn của tôi. Tôi cất tiếng rên rỉ.

Nó ngẩng đầu, đôi mắt tràn ngập tình dục sáng rực giữa đêm tối: “Bảo Bảo, cho anh!”

Trong thâm tâm có một thanh âm yếu ớt kêu lên: “Không được! Không được...” Thế nhưng tay lại không tự chủ mà duỗi ra đòi ôm lấy nó.

Tất cả đều lâm vào cảnh hỗn loạn.

Quần áo từ lâu đã không thấy, cơ thể trần trụi của chúng tôi chen chúc trên chiếc giường ký túc nhoe hẹp, thân thể quấn quít, từng hơi thở đều hòa trộn với nhau, giống như tiếng thở dốc nặng nề của dã thú, cắn xé, lưu lại trên thân thể ấn ký chiếm hữu độc nhất của riêng mình.

Mặc dù cũng làm đủ mấy trò chuẩn bị trước, nhưng khi nó tiến vào bên trong tôi, vẫn cảm thấy toàn thân đau đớn cứng ngắc, không nhận được khe rên rỉ. Nó dừng lại, không dám tiếp tục nữa, hai tay nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng tôi, lưu lại trên lưng vô số dấu hôn, miệng liên tục không ngừng an ủi: “Bảo Bảo, thả lỏng, thả lỏng... Rất nhanh sẽ tốt thôi...”

Tôi cố nén cơn đau như bị xé nát, ám chỉ nó có thể tiếp tục, nó nhẩn nhẩn đã lâu, mồ hôi túa ra, một tiếng gầm nhẹ, bắt đầu điên cuồng chuyển động. Một dòng điện lưu từ nơi chúng tôi kết hợp lan truyền khắp toàn thân, tôi nhẹ nhàng vịn vào vòng eo nghênh tiếp nó. Nó ám ách thở hổn hển, một tay nắm lấy thắt lưng tôi, liên tục ra vào, tay kia ở dưới bộ vị của tôi sờ loạn, đau đớn đã sớm bị sự khoái cảm thay thế, tôi lớn giọng rên rỉ, kích thích động tác của nó càng kịch liệt hơn, thẳng đến khi chúng tôi cùng đạt đến cao trào.

Đợi đến khi hưng phấn cùng với thân thể mỗi nức qua đi, tôi đã mơ mơ màng màng sắp ngủ. Lục Tử Kiện nhẹ nhàng lay lay tôi, dỗ: “Bảo Bảo ngoan, dậy đi rửa mặt chút đã nào?”

Tôi cả người đau nhức, nó ôm lại ấm áp như vậy, khiến tôi luyến tiếc mà rời khỏi. Tôi làu bàu: “Không muốn!”

Tiến lại càng sâu vào trong lòng nó.

Nghe thấy tiếng nó thở dài, vụn phần sưng nịnh cắn cắn vành tai tôi, oán giận nói: “Xấu tính! lười biếng!” Sau đó đứng dậy mặc quần áo.

Mơ hồ cảm thấy hình như nó đi toilet một lúc, không lâu sau lại mang nước đến giúp tôi lau rửa, mơ màng nhận thấy ngón tay nó rất dịu dàng tham tiến vào trong cơ thể tôi...

Cuối cùng nó cũng trở lại, kề sát thân thể xích lõa nằm xuống cạnh tôi, cánh tay trắng kiện vòng qua ôm lấy tôi, sau mấy cái hôn nhẹ nhàng như lông vũ, thấp giọng nói: “Ngủ đi, mơ giấc mơ đẹp nhé!”

Tôi an tâm ôm ngang eo nó, ngủ say.

12. Chương 12

Mới tờ mờ sáng, tôi tỉnh lại.

Mắt vừa mở ra, sự tỉnh ngày hôm qua cùng lúc ủa về trong đầu.

Tôi có thể cảm giác được thân thể đối phương còn đang quấn lấy mình, một tay bị tôi biến thành gối đầu, một chân ngang nhiên vắt vẻo giữa hai chân, tay còn lại còn đang để hờ bên thắt lưng tôi...

Làm sao bây giờ? Tôi liều mạng vận hành não bộ, toàn thân cứng đờ, cả một cử động nhỏ cũng không dám.

Tôi im lặng quay đầu, nhìn ngắm đối phương một hồi.

Nó nằm nghiêng một bên, ngủ thật say, hàng lông mi thật dài rũ xuống, gương mặt bình thản lẫn trong ánh sáng mờ mờ. Chẳng biết cậu ta có phải đang giữa mộng đẹp không mà khóe miệng kéo thành nét cười nhẹ. Hơi thở nóng hổi khê khàng phả vào bên mặt tôi, có chút ngứa ngáy. Một đoạn cổ lộ ra ngoài còn loang lổ những dấu hôn, chợt nhắc tôi nhớ đến hoan ái đêm hôm qua. Cái tên luôn ở trước mặt tôi bày ra bộ dạng hết như con nít, không nghĩ tới cũng có thể gợi cảm mê người đến vậy.

Tôi nhìn nó ngủ, bất tri bất giác ngây ngốc.

Đối phương đột nhiên giật mình.

Tôi lập tức nhắm mắt lại, giả vờ đang ngủ.

Bàn tay đặt trên thắt lưng bắt đầu di chuyển, vỗ về nghịch ngợm mấy cái, sau đó chậm rãi mò xuống dưới, néo néo mỡ tôi.

Tên Kiện heo kia, nhất định biết tôi đã tỉnh!

Chẳng thể chịu thêm được nữa, tôi không tình nguyện mở mắt ra. Đối phương dịu dàng nhìn tôi, ánh mắt như còn chút mờ ảo. Bất gặp cái nhìn đáp lại, cậu ta rướn người sang, hôn lên hai má của tôi, thanh âm có chút khàn khàn: “Tỉnh rồi?”

Tôi không trả lời, chỉ có gương mặt là chậm rãi đỏ lên.

“Ngủ ngon không?” Thanh âm vẫn trầm thấp như thế, thật sự gợi cảm chết đi được.

Tôi gật gật đầu, quả thật không tìm được từ nào để nói.

Bàn tay đối phương chơi đùa vị trí mẫn cảm trên người tôi, thành công khiến tôi run rẩy không thôi: “Còn đau không?”

Mặt tôi tựa như bị lửa đốt phừng phừng. Gật đi tay tên kia, cánh tay tôi lại không tự chủ hạ xuống trên thắt lưng đối phương.

“Bảo Bảo... Anh yêu em, anh thật sự yêu em!” Nó thì ào ào, hơi thở hỗn hển, lại thêm nơi kia đã sớm cứng lên đang cọ cọ vào chân tôi.

Tôi cuối cùng đành mở miệng: “Đừng mà...” Thanh âm yếu ớt, có chút khò khè, truyền đến bên tai, lại nghe chẳng giống lời cự tuyệt, ngược lại càng như đang mời gọi.

Một trận triền miên khác lại bắt đầu. Hai đứa tôi kích động giống ngày hôm qua, nhưng không có kịch liệt cùng đau đớn như vậy, chỉ có ngọt ngào, ôn nhu là tràn đầy.

Tên kia cũng biết tôi không cách nào chịu thêm cái cảm giác như bị xé thành hai mảnh lần nữa, cho nên thực sẵn sóc dùng tay và thân thể mà khơi lên nhiệt tình của đối phương.

Cao trào qua đi, tôi lại bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Nó hôn nhẹ những giọt mồ hôi đang lăn dài, do dự mở miệng: “Bảo Bảo, em, yêu anh không?”

Tôi giật mình, lập tức tỉnh táo.

Ngước mắt nhìn đối phương, tôi liền bắt gặp đôi mắt đen láy, thâm tình nhìn chăm chăm mình, chờ đợi câu trả lời quan trọng.

Thản nhiên cùng nó duy trì loại quan hệ thân mật này, chỉ có điều, tôi vẫn không biết đáp lời thế nào.

Tôi thương nó? Tôi thật sự có thể tự nhiên như vậy, chóng vánh như thế mà yêu thương một người sao?

Tôi cũng chẳng phải chưa từng tự vấn bản thân, chỉ là, cái từ ‘yêu’ kia, có thể dễ dàng thoát ra miệng được sao?

Tôi chán ghét chính mình không đủ quyết đoán. Tại sao Lâm Gia Bảo anh tuấn tiêu sái, thông minh đáng yêu là tôi lại không thể vô tư bày tỏ tình cảm của mình như tên ngốc Lục Tử Kiện?

Đối phương vẫn không rời mắt khỏi tôi, ánh nhìn như thể cổ vũ. Tôi mở miệng, nhưng lại không nói được lấy một từ, mồ hôi trên trán cứ thế tuôn xuống.

Phát hiện ra tình trạng khốn quẫn của tôi, nó vươn tay ôm lấy tôi, đánh cái thở dài không thành tiếng, rồi an ủi: “Không việc gì, không nói cũng chẳng sao, anh biết, anh biết là được...”

Tôi ghen ngào, trong thanh âm còn mang theo tiếng nức nở: “Tử Kiện, em không phải là...”

Đối phương bắt lấy miệng tôi, ngăn lại câu nói còn dang dở: “Không việc gì, không việc gì, em cái gì cũng không phải làm, chỉ cần ngoan ngoãn để anh yêu em, ngoan ngoãn hưởng thụ tình yêu của anh là được rồi.”

Cứ như vậy, tên kia cũng không để tâm nữa. Ánh mặt trời rạng rỡ đến chói lòa, như thể mừng vui cho mối tình thâm thiết của hai đứa. Tôi thả lỏng, rúc vào trong ngực nó, nội tâm đã sớm dịu dàng như nước.

Kỳ thực, tôi đối với quá khứ hay hiện tại, tương lai của Lục gia chẳng chút hứng thú —— hừ, cũng không phải bị gả vào nhà người ta —— chẳng qua, nếu như mấy người giống như tôi phải ngồi cùng Lục Tử Kiện trên xe suốt một giờ liền, mà nó còn ụ hiếp nếu tôi dám buồn ngủ, không chuyên tâm tìm hiểu chuyện nhà chồng, sau này sẽ rất khó hòa nhập với cung cách gia đình họ Lục.

Bố Lục là một luật sư đối tác của viện Hành chính, vốn là vị đại luật sư nổi tiếng trong thành phố, bất quá, ông ta trong giới nổi danh lại vì nguyên do “Vợ quân nghiêm”. Người bình thường thấy ông bày ra bộ dạng bên ngoài lạnh lùng đến mê muội, căn bản không biết người này bản chất vốn dĩ là cừu non thiện lương, dịu ngoan (Thật sự trên đời có loại luật sư cừu con sao? Hoài nghi – ing...)

Mẹ Lục vốn là giáo viên trung học, mặc dù tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng vẫn như trước phong thái xuất sắc, xinh đẹp dịu dàng, thấu tình đạt lý (Lục Tử Kiện kia không có yêu mẹ quá trớn chứ?!). Hơn nữa, tay

nghe nấu ăn của bà cực xịn, nghe nói năm đó, cũng nhờ công phu này liền khiến Mr. Lục đang phong lưu phóng khoáng bị hấp dẫn, thân chịu vấp trong bụi hoa, từ đó về sau chỉ còn cách quỳ gối dưới váy bà Lục, không cách nào quay đầu.

Về phần Lục Tử Nhu, cũng chính là chị hai Lục Tử Kiện. Theo như lời cậu ta nói, người kia chính là vị ma nữ khi dễ mình suốt hai mươi năm trời, một trùm kẹp hời không gì sánh được. Có lẽ sợ để lại ám ảnh cho tôi, nó cố tình lược bỏ khá khá những việc làm ác nhân thất đức của Lục Tử Nhu. Không xem thấy cảnh tượng tên kia nghiêng răng nghiêng lợi kể lại, tôi mới nghe qua, còn tưởng tình cảm chị em bọn họ tốt lắm.

Bà Lục chào đón chúng tôi bằng nụ cười thật vui vẻ, ấm áp.

Bà thân thiết mời tôi vào nhà: “Gia Bảo, mừng con tới chơi nhà chúng ta! Ngồi xe có mệt không?”

Sau đó, bà còn nói thêm: “Gia Bảo nhìn thật thích mắt, bộ dạng thanh tú, chẳng giống như Tiểu Kiện nhà dì, quậy tung tung như khỉ!” Giọng điệu này, nghe thế nào cũng giống như đang nói về hai cậu nhóc vừa đến tuổi đi nhà trẻ.

Tôi ngoái đầu nhìn nhìn Lục Tử Kiện, mà tên kia ngược lại chẳng buồn quan tâm, còn làm mặt quỷ trêu tôi.

Lục Tử Nhu thì giống như từ trong phòng bổ nhào ra: “Kiện heo kia, nhà mi đã về rồi à?!”

Gì thế này, tôi thế nào đều cảm giác như mùi thuốc súng đã bắt đầu lan tỏa?

Thời điểm nghe được giọng nói của đối phương, Lục Tử Kiện lập tức mở lên trạng thái phòng thủ, nhưng cuối cùng vẫn bị người kia tóm được, đưa tay vò tới vò lui đầu nó.

Cả Lục Tử Kiện lẫn Lục Tử Nhu giống nhau, đều dùng ánh mắt hình viên đạn bắn phá đối phương, mà mở miệng ra lại ngọt như kẹo. Trong thấy tôi, chị ta liền chìa tay ra tự giới thiệu: “Xin chào, nhóc là Lâm Gia Bảo hả, chị là chị hai Lục Tử Nhu của thằng Kiện heo kia!”

Tôi cũng vội vàng bắt tay đối phương: “Chào chị!”

Chị ta cười hì hì: “Nghiêm trang như thế làm chi? Có phải thằng Kiện heo kia lại xuyên tạc bậy bạ về chị không? Thành thật khai báo sẽ được khoan hồng!”

Tôi nhất thời nghẹn lời. Cái này, tôi và chị gái này đã quen thân tới vậy sao?

Lục Tử Kiện lập tức chen miệng vào: “Này, chị làm gì hung dữ vậy chứ! Coi chừng không gả ra ngoài được đó!”

Lục Tử Nhu hét lớn một tiếng, gô lấy cổ nó, hai người kéo nhau thẳng tiến sô pha thượng cẳng tay, hạ cẳng chân.

Tôi tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn theo.

Này là cách thủ tục gặp mặt của chị em bọn họ sao, thật sự đặc biệt a!

Mãi đến lúc này, mẹ Lục mới cười tủm tỉm, tiến lên giải hòa: “Được rồi, được rồi, đừng âm ỉ nữa, coi chừng để Gia Bảo chê cười!”

Sau đó, bà quay sang vỗ vai tôi: “Chị em bọn nó là như vậy đó, lâu ngày cũng quen rồi!”

Nói xong, bà để lại chúng tôi, quay lại với công việc bận rộn trong bếp.

Hai kẻ dư thừa tinh lực cuối cùng cũng quật đủ.

Lục Tử Kiện rướn khỏi sô pha, trấn an tôi: “Đừng để ý cái mặt già này!”

Lục Tử Nhu lần này thể mà không buồn vặc lại, chỉ hơi dăm chiêu quan sát hai đứa tôi. Chị ta làm tôi cảm thấy có chút sợ hãi. Đang tính toán tìm cái cớ để chuồn về phòng, đối phương lại bất thành linh mở miệng: “Nghe nói... Cũng là thanh mai trúc mã của con heo kia?”

“A?” Tôi nhất thời không biết đáp lại thế nào.

“Muốn gì hả?” Lục Tử Kiện trừng mắt, giống như con nhím đang xù lông.

“Nhà mi sợ gì chứ? Chị đây không có ăn thịt cậu ta!” Lục Tử Nhu bĩu môi, sau đó còn bày ra bộ dạng như đang đánh giá tôi: “Từ đầu đến chân cũng không được mấy lạng thịt!”

Tôi chẳng thể không cười khỏ.

“Tên Kiện heo kia khi còn bé từng thâm mến một tên con trai, lẽ nào là cưng?” bà chị ngấm nghĩa tôi, miệng tâm đắc: “Không nghĩ đến ánh mắt tên Kiện heo kia có vấn đề, còn là thẳng nhóc mười tám?”

Rõ ràng thâm tâm biết kia chỉ là lời nói đùa, nhưng cả tôi và Lục Tử Kiện vẫn cùng đỏ mặt.

Đồ chị gái thú vị tha, nghĩ đây là địa bàn của mình liền kiêu ngạo thế sao?!

Lục Tử Kiện nhảy dựng lên, kéo tôi đi: “Nữ sắc lang! Bảo Bảo, chúng ta đi dọn phòng!”

Chúng tôi đào tẩu, sau lưng còn nghe được tiếng cười của mụ phù thủy kia đuổi theo tôi.

Cơm chiều cũng là thời điểm ông Lục trở lại.

Lời kể của Lục Tử Kiện quả không sai chút nào, ba Lục giống như chú cừu nhỏ hạnh phúc dưới sự thống trị của mẹ Lục.

Nhìn bọn họ ân ái, khiến cho người ta hiểu được cái gì mới là ‘Nguyên làm duyên ương không thành tiên’.

Nguyên lại, trên đời này thật sự tồn tại thứ gọi là ‘thiên trường địa cửu’.

Thời điểm ngồi trong bàn ăn, mặc kệ Lục Tử Kiện phản đối, mẹ nó cứ thao thao bất tuyệt, say sưa kể lại câu chuyện tình yêu thời thò lò mũi xanh của nó.

“Có một năm Tiểu Kiện đi nhà trẻ, trong lớp có một cậu nhóc vừa chuyển tới... Gia Bảo con ném thử đi, cái này... Ai chà, cậu nhóc liền đem Tiểu Kiện của chúng ta làm cho mê muội... Tiểu Kiện ngoan ngoãn ngồi xuống cho mẹ! Đi học về, gọi người ta là vợ, còn đòi kết hôn, ngày nào cũng cãi nhãi với chúng ta nào thì Bảo Bảo giận, Bảo Bảo dài... Đây, cậu nhóc kia tên thân mật giống hệt Gia Bảo nha... Kết quả hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, ha ha ha...(chỗ này lược bỏ mất ba phần). Tiểu Nhu không được đập bàn!... Người ta chỉ học chưa tới một năm liền chuyển trường. Tiểu Kiện liền khóc loạn, bắt chúng ta phải tìm Bảo Bảo về cho nó, còn định tuyệt thực luôn! Con bảo xem Tiểu Kiện nhà dì có phải lớn hơi sớm không đây?”

Lục mẹ vô cùng đắc ý hỏi tôi, biểu tình tựa như còn chưa muốn kết thúc câu chuyện.

555, như thế nào trên thế giới còn người mẹ giống vậy, tôi thông cảm nhìn sang Lục Tử Kiện, bắt gặp tên kia đang tức giận, chột chột cơm trong chén.

Lục Tử Nhu cười không chút hảo ý, liếc nhìn em trai, sau đó đánh mắt sang phía tôi, ánh nhìn có phần kỳ quái.

Đến tận buổi tối trở lại phòng riêng, Lục Tử Kiện vẫn còn hơi nhăn nhó.

Tôi nhin cười an ủi nó: “Tử Kiện, anh đừng ngượng, em sẽ không cười đâu.”

Đối phương tí chút đem tôi đẩy xuống giường: “Người ta đã muốn em mười mấy năm trời, em còn không thêm bồi thường người ta một chút đi chứ?”

Sắc lang kia! Anh muốn làm gì đó?!

13. Chương 13

Mấy ngày ở nhà Lục Tử Kiện là khoảng thời gian rất vui vẻ.

Dưới sự quản lí nhồi như nhồi vẹt của mẹ Lục, tôi đã béo lên trông thấy. Có một buổi tối Lục Tử Kiện nấn nấn thất lưỡng tôi mà cảm thán: “Vẫn là bà già nhà anh có tay nghề nha, ở trường cũng có thấy em ăn ít đâu, sao bây giờ mới bắt đầu béo lên nhỉ?”

Mẹ Lục rất là đặc ý với thành quả bà, lúc thấy tôi mãi mê ăn uống còn vui hơn là bản thân bà được ăn ngon nữa.

Đến nỗi ngay cả một Lục Tử Nhu luôn bận rộn cũng phát hiện ra sự thay đổi của tôi. Một lần tụ họp ăn cơm hiếm hoi, chị ta liền phát biểu cảm tưởng: “Mẹ của con đúng là có tay nghề nuôi heo.”

“Phụt!” Thiếu chút nữa tôi phun hết cả cơm trong miệng ra, kết quả là bị sặc, bắt đầu ho sù sụ. Lục Tử Kiện dù tức giận nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ cấm hận mà trừng chị ta một cái, rồi chạy lại vuốt lưng cho tôi.

Mẹ Lục cũng mất hứng: “Tiểu Nhu con làm chị kiểu gì thế hả? Gia Bảo mới béo lên một tí, giống heo chồ nào chứ? Có con heo nào gầy như thế không hả?”

555, mẹ Lục ơi người đang nói giúp cho con đây sao?!

Mỗi ngày đều ăn no rồi lại ngủ kỹ, Lục Tử Kiện nghĩ ra mọi cách để cùng chơi với tôi.

Những lúc ra ngoài, trên xe có nhiều người, nó sẽ lặng lẽ bảo vệ tôi trong lòng ngực, tránh khỏi sự xô đẩy chen lấn của đoàn người.

Tôi mê mẩn món thịt dê xiên, mỗi lần đi dạo phố đều ăn đặc biệt nhiều, nó sẽ vừa lải nhải bảo tôi ăn ít thôi, mặt khác lại không chút do dự bỏ tiền ra mua cho tôi.

Nó chê tôi vận động quá ít, lúc nào cũng làm tổ trong phòng xem đĩa với chơi game, nhưng lại vẫn ngọt ngào dụ dỗ bà chị Lục Tử Nhu của nó cho mượn mấy đĩa kinh điển, rồi khi tôi không chịu ra ngoài, nó lại bắt đầu ngồi ôm oán giận.

Mỗi ngày nó đều sẽ bày ra vẻ mặt tươi cười phấn chấn;

Những ngày lạnh giá nó sẽ giúp tôi ủ ấm bàn tay đông cứng;

Buổi tối đi ngủ nó sẽ cẩn thận ôm tôi vào trong vòng ngực;

Nó biết tôi thích nhất là ăn cay nhưng nhất định không cho ăn nhiều;

Nó biết tôi thích nhất là ăn bánh kem nhưng lại không bao giờ chịu uống sữa;

Nó biết buổi sáng tôi nhất định muốn ngủ nướng, buổi trưa cũng nhất định phải ngủ trưa;

...

Tôi biết nó thực sự rất yêu tôi.

Thì ra tình yêu sẽ khiến cho con người ta bình an hỉ nộ, sẽ làm cho bạn phải cảm tạ sự tồn tại của đối phương, sẽ khiến bạn nhìn thấy thế giới được phủ kín bằng một tầng sắc hoa hồng.

Sắp đến Tết âm lịch rồi, khí trời cũng càng ngày càng lạnh.

Tôi không muốn ra ngoài, không muốn ra ngoài!

Ăn xong bữa sáng, người trong nhà đều đã ra ngoài hết. Lục Tử Kiện nhất định muốn kéo tôi đi chơi, tôi đây không thèm, dựa vào lòng ngực nó làm nũng.

Thật là, bên ngoài lạnh như vậy, trong nhà vừa yên tĩnh, ngủ một giấc ấm áp dễ chịu có phải hay biết bao nhiêu.

Nó bắt đầu nói: “Cái tên nhóc lười biếng này! Ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, sớm muộn gì cũng biến thành một tên mập ú!”

Tôi mặc kệ, trong lòng nó nhắm mắt cười. Dù sao thì nó cũng sẽ chiều theo tôi.

Chúng tôi cứ ôm nhau ngồi dưới sàn nhà trong phòng ngủ như thế, thong thả chậm rãi xem TV.

Nó có chút thoải mái lập tức có ý đồ bất chính, thỉnh thoảng lại hôn hôn tóc tôi, một lúc sau lại hôn khắp vành tai, dần dần di chuyển đến môi.

Tôi không để ý tới nó, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đầu tiên nó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng di chuyển phác họa theo viền môi tôi, hồi lâu vẫn không thấy tôi

phản ứng gì, có phần không bình tĩnh nữa, linh hoạt luồn đầu lưỡi vào, rất nhanh tìm được lưỡi tôi, bắt đầu dây dưa.

“Sắc lang!” Tôi chịu thua, lẩm nhẩm một câu, vươn tay vòng qua cổ nó, hôn đáp lại.

Lúc này nó mới thỏa mãn khẽ hừ một tiếng.

Một hồi sau nó buông tôi ra, khàn khàn nói: “Bảo Bảo, chúng ta lên giường đi!”

Tôi sớm đã bị nó khơi mào lửa nóng, ngoan ngoãn gật đầu.

Nó liền ôm lấy tôi ném lên giường, sau đó nhanh chóng đè lên.

Chúng tôi quấn lấy nhau hôn môi không dứt một hồi, nó có phần không nhẫn nại được nữa, cấp tốc cởi áo len của tôi ra, rồi vươn tay xuống phía dưới, nơi lỏng thắt lưng của tôi, cũng không có cử hấn ra, trực tiếp với vào trong, nắm lấy thứ đã cương lên của tôi, bắt đầu âu yếm.

Có một luồng nhiệt hỏa nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân thể tôi, tôi thấp giọng rên rỉ, vội vàng vươn tay muốn giúp nó cởi y phục.

“Hò!” Có tiếng người thở phà phà.

Còn không đợi tôi kịp phản ứng, Lục Tử Kiện liền xoay người nắm lấy chăn mền phủ kín lên người tôi.

Tôi không dám cử động chút nào, nghe thấy tiếng Lục Tử Kiện then quá hóa giận: “Chị không có tay hả? Không biết gõ cửa hả?”

“He he!” Đó là tiếng cười ác ma của Lục Tử Nhu.

Cái mụ ma nữ này! @#\$\$%^&*...

“Này, chị làm gì vậy!” Lục Tử Kiện giật mình hoảng sợ, thì ra chị ta không thềm ra khỏi phòng, ngược lại bước đến, còn thuận tay đóng cửa luôn.

Tôi ở trong chăn nắm chặt tay lại. Đều tại cái tên đầu heo này, giữa ban ngày ban mặt mà còn động dục, bây giờ thì hay rồi! Sau này tôi làm sao mà nhìn người ta nữa đây!

Lục Tử Nhu còn đang đắc ý cười cười, còn tự cho là có ý tốt nói: “Gọi Bảo Bảo ra đi, cẩn thận ngộ chết đó!”

Cái đồ đầu heo Lục Tử Kiện, cư nhiên còn thật sự ngoảnh đầu lại kéo kéo chần mền gọi tôi: “Bảo Bảo em sao rồi? Có muốn ra không?”

Tôi cầm hận hất tung chần ra, thuận tiện véo cho nó một cái thật đau.

Lục Tử Kiện tự biết đuối lý, không dám phản kháng.

Lục Tử Nhu vẫn đứng một bên lải nhải không ngừng phát biểu cảm nghĩ: “Dạo trước, chị đây đã nghi ngờ mày là gay, không ngờ là gay thực luôn! Kiện heo đừng có tỏ vẻ không phục, chị đây đã đoán được qua ánh mắt của chúng bây, rõ ràng chỉ có thể là yêu thôi!..... Oa ~~~! Câu chuyện tình cảm kinh thiên động địa như vậy không ngờ lại xảy ra ở nhà chúng ta, chị đây thật sự hạnh phúc quá chừng!..... Này, cái này hẳn có thể đem viết thành một câu chuyện, kêu là ‘Tôi và cậu em trai đồng tính luyến ái’!..... Đặt tên này có vẻ không đủ súc tích nhỉ? Không thì để là ‘Câu chuyện Đam Mỹ nhà tôi’ chẳng? Ai da, cái tên tính sau vậy, hiện tại...”

Nói cho sướng rồi, thân nhiên chạy đến muốn ngồi trên giường, bị Lục Tử Kiện phản kích, chỉ có thể tránh ra xa xa.

“Kiện heo yêu dấu, làm ơn cho chị phỏng vấn chút đi! Xin hỏi cậu em từ lúc nào thì phát hiện ra tính hướng của mình? Em với Bảo Bảo hẳn là nhất kiến chung tình đúng không? Lần đầu tiên của hai đứa là khi nào? Cảm giác ra sao? Đứa nào công, đứa nào thụ? Hay là thay phiên nhau? ...” (tôi chết với màn phỏng vấn này mất ~ *khóc*)

Tôi xấu hổ và giận dữ muốn chết, hét ầm lên: “Con heo kia nếu cậu không đuổi chị ta ra thì tôi chết cho cậu xem ~~~~~!”

Không biết Kiện heo là bị bà chị vô sỉ dọa sợ hay là bị chọc tức rồi, bây giờ mới phản ứng lại, nhảy dựng lên nhào tới ném Lục Tử Nhu ra khỏi cửa.

Tôi thò đầu từ trong chần ra, đúng lúc thấy Lục Tử Nhu mặt mũi đỏ bừng đang giãy giụa. Đừng nghĩ là chị ta ngượng ngùng, chẳng qua bà ấy là bị Kiện heo cù thất lạng mà thôi. Xem ra sau gần hai mươi năm tranh đấu, Kiện heo đã hiểu rõ nhược điểm của kẻ thù không đội trời chung này rồi.

Lục Tử Nhu hét ầm lên bị đuổi ra ngoài, mồm miệng vẫn không cam tâm: “Bảo Bảo làm gì phải xấu hổ..... Con heo kia, chú mày đừng có quá đáng! Chị đây sẽ trở mặt! Chị nhất định trở mặt! A ~~~~~!”

Cửa bị đóng sầm lại, lúc đầu còn có tiếng đập cửa bùm bụp, một lát sau an tĩnh trở lại. Xem ra Lục Tử Nhu đã thực thi chiến lược lấy lui làm tiến.

Kiện heo ghé lại vén chần của tôi lên, đắc ý nói: “Bảo Bảo em ra đi, anh đã đuổi chị ấy đi rồi!”

Tôi ra sức trừng mắt lên nhìn nó. nếu được thì giết luôn tên này đi! Tôi nhất định dùng ánh mắt này giết

cậu ta luôn!!

Đáng tiếc tên Kiện heo này da dày, chẳng hề cảm giác thấy ánh mắt sắc lẹm của của tôi, còn tự ý vươn tay tới ôm.

Cái con “sắc heo” này cư nhiên tà tâm vẫn chưa chết! Tôi đại nộ, đột nhiên tay đâm chân đá vào người nó.

Bữa cơm tối tôi sống chết cũng không muốn bước ra ngoài, vừa nghĩ đến ánh mắt của Lục Tử Nhu đã thấy run.

Lục Tử Kiện an ủi cả ngày, nói tôi yên tâm, nói Lục Tử Nhu không phải loại người nhiều chuyện, bị bắt chẹt là chuyện chúng tôi không thể tránh được, nhưng khẳng định sẽ không nói cho cha mẹ biết.

Thế nhưng loại người răng sắc miệng nhọn như chị ta, sao có thể tùy tiện buông tha cho chúng tôi chứ? Nhất là lúc sáng Lục Tử Kiện đã thô lỗ ném chị ta ra khỏi cửa như thế chứ...

Nghĩ nghĩ lại thấy giận, lại đâm cho nó hai phát.

Lục Tử Kiện chịu giày vò dưới lửa giận hùng hục của tôi không biết bao lần, đã làm kiểm điểm toàn bộ, cũng đã chấp nhận mọi sự sách nhiễu vơ vét của cái của Lục Tử Nhu. Lại giơ tay xin thề: phải kiên quyết đảm bảo lợi ích của Lâm Gia Bảo, không làm tổn hại đến lợi ích của Lâm Gia Bảo, phải được sự đồng ý của Lâm Gia Bảo mới có thể nhượng bộ một cách thỏa đáng. Cuối cùng, sau khi mọi điều kiện đều đã được thông qua, tôi đành phải nhượng bộ! (cái đồ thê nô ==)

Tuy rằng nó đã nhận gánh vác tất cả trách nhiệm về sau, tôi vẫn còn rất lo lắng, hiện giờ ả đại ma đầu đang nắm đằng chuôi, địa ngục nào đang chờ chúng tôi đây?

Tôi vẫn nên ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn. Đùa sao, dù có sợ thế nào cũng không thể ngược đãi cái dạ dày của mình được.

Thần sắc bố Lục mẹ Lục vẫn bình thường, xem ra không có vấn đề gì.

Ánh mắt Lục Tử Nhu ra sao, tôi không biết, bởi vì trong suốt bữa ăn tôi không dám nhìn chị ta.

Cái con người này cứ như là bị thần kinh vậy, thỉnh thoảng lại cười gian hai tiếng, giống như muốn nhắc nhở điều gì. Mỗi lần chị ta cười một tiếng, mặt tôi lại nóng thêm một phần, khẩu vị đều bị tiếng cười của chị ta làm mất hết rồi.

Lát sau mẹ Lục cũng bắt đầu cảm thấy kỳ quái: “Tiểu Nhu hôm nay sao vậy? Cười khúc khích mãi thế! Trúng số hay sao hả?”

Lục Tử Nhu lại cười hắc hắc hai tiếng: “Mẹ của con thật lợi hại! So với trứng số thì cũng không khác là mấy!”

Mẹ Lục lại thay đổi mục tiêu: “Gia Bảo, hôm nay sao lại ăn ít thế?”

Tôi vội vàng cầm đầu ăn cơm.

“Gia Bảo, mặt em sao đỏ hết lên thế kia?” Lục Tử Nhu nham hiểm nói, cái đồ phù thủy này!

Mẹ Lục lập tức sáp lại gần: “Đúng thật này! Gia Bảo con có phải thấy khó chịu chỗ nào không?”

Tôi làm một khuôn mặt tươi cười với bà. Lục Tử Kiện cũng đang khấn trương nhìn tôi, chúng tôi trao đổi ánh mắt một chút, rồi lại đồng thời cúi đầu.

Mẹ Lục vẫn chưa hết lo lắng, đưa tay sờ sờ trán tôi: “Có phải sốt rồi không? Ừm... Hình như vẫn khỏe.”

Bố Lục bây giờ mới lên tiếng: “Bà đừng có lộn xộn nữa, có thể mà cũng không nhận ra à. Khăng định là Tiểu Nhu đã lại nắm được nhược điểm gì đó của hai đứa rồi, có đúng không?”

Mụ phù thủy lên tiếng hờn dỗi: “Ba à sao nói là ‘lại’ chứ?! Con còn chưa có làm gì đâu nha!”

Rồi lại nhìn tôi: “Gia Bảo em nói có đúng không?”

Cái đồ phù thủy nham hiểm xảo quyệt đê tiện ác độc vô sỉ háo sắc!

Lục Tử Kiện sớm đã không cam lòng: “Bà cô già, chị đã làm gì tự chị không biết hả? Hỏi Bảo Bảo nhà người ta làm gì chứ? Cho dù chị chẳng làm gì đi chẳng nữa ai cũng biết thừa nhân phẩm chị be bét lắm rồi! Ánh mắt của quần chúng nhân dân sáng lắm đấy!”

Thanh âm trầm thấp, vừa hay khiến toàn bộ người trong nhà nghe thấy: “Lớn tở rồi cũng không biết đường mau mau xuất giá lấy chồng giảm bớt gánh nặng cho gia đình. Trên đời này liệu có người đàn ông tốt nào nguyện ý hy sinh vì hạnh phúc toàn nhân loại không đây?”

Lục Tử Nhu lại giở bài thét chói tai, chồm tới bóp lấy cổ nó mà lắc lắc: “Cái tên đầu heo kia thật to gan! Tiểu tử thôi! Có phải không muốn sống nữa không hả?!”

Lục Tử Kiện làm bộ dáng như liệt sĩ hy sinh vì cách mạng: “Chặt đầu chứ đừng có siết. Cây ngay không sợ chết đứng, có giới gây bão đê ông cũng ứ sọt!”

Bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc giữa tiếng cười nháo của hai con người này.

Chỉ có mẹ Lục nhìn thấy cảnh hai đứa trẻ của mình vô ngoài trưởng thành mà hành vi lại ấu trĩ, có chút thương tâm hỏi bố Lục: “Ông nói, phương pháp giáo dục của chúng ta có phải là đã sai rồi không?”

14. Chương 14

Cơm tối xong, Lục Tử Kiện bị bắt đi rửa bát.

Nếu là bình thường, tôi sẽ cùng nó ở lại trong nhà bếp, dù chẳng mớ tay làm gì thì cũng đứng nói chuyện linh tinh, tiện thể ra vẻ với bà Lục rằng tôi cũng là bé ngoan rất chăm chỉ làm việc nhà.

Chỉ là, tâm tình tôi hôm nay không được tốt, vừa giúp tên kia dọn chén vào bồn rửa xong liền trở về phòng ngay.

Không ngờ tính toán kĩ càng như thế mà cũng bị Lục Tử Nhu túm được.

Vừa thấy tôi chuẩn bị đóng cửa phòng, chị ta mau mắn phóng lên chen một chân vào, tôi rõ ràng còn chưa kịp làm gì, mẹ đã kêu oai oái: “Ai da, bị kẹp rồi! Đau quá, đau quá đi!”

Tôi trợn trắng mắt, đành phải để chị ta vào phòng.

Chị ta cười hì hì, ngồi đối diện ngắm soi tôi, như thể nhìn một con chuột bạch nhỏ.

Xem chừng đã bắt được vẻ bối rối của tôi, tay chị ta vươn ra, hỏi: “Ăn không nè?”

Tôi nhìn nhìn que kẹo trong tay đối phương, rồi lại ngược nhìn người trước mặt. Chị ta hoàn hảo bắt chước y hệt vẻ ngu ngốc của tên Kiện heo, nếu người này tự xưng heo đệ nhị, ai còn dám nhận vị trí thứ nhất đây.

Thấy tôi vẫn không nhúc nhích, đối phương đành ngượng ngùng thu tay, bĩu môi nói: “Đồ hẹp hòi!”

Tôi khụ một tiếng: “Kia..... Chị có chuyện gì cần nói?”

“Đương nhiên là có chuyện chứ! Bằng không chị ngồi đây làm cái gì!” Chị ta trông thật sự phấn khởi, mở đầu câu chuyện. “Có mấy vấn đề học thuật muốn cùng cậu em thảo luận chút chút!”

Tim tôi rơi cái thịch, nhớ đến dáng vẻ hưng phấn ban sáng của chị ta, mặt bất giác lại đỏ lên.

Vậy mà da mặt bà chị này lại không chút chuyển sắc: “Bảo Bảo đỏ mặt làm chi? Mới thế đã là gì, nói cho cứng nghe, chị đây chính là fan hâm mộ bí mật của đam mỹ nha, còn có cái gì mà chị lại không biết chứ! Chẳng qua thực tế còn chưa được gặp thôi, hôm nay coi như cứng giúp chị hai một chút đi, thế nào?”

Lục Tử Kiện kia, làm cái gì mà chậm như rùa thế?!

“Bảo Bảo này, chị thấy cứng luôn thông minh, đáng yêu, không giống như tiểu tử chết tiệt chỉ biết chống đối chị kia! Ngoan ngoan trả lời mấy câu hỏi của chị, sau này chị hai sẽ thương cứng, nha!”

Lục Tử Kiện, mau cứu mạng a ~~~!

“Được lắm, được lắm, chú mày nhìn thế mà cũng lỳ lợm đây, mau nói cho chị, đứa nào công, đứa nào thụ? Không biết hả? Chính là đứa nào ở trên, đứa nào ở dưới đó mà! Theo như mắt nhìn của chị..... Thằng heo kia là công đúng không? Ai dà, chị còn luôn cho rằng nó cũng có tiềm năng làm thụ lắm, không ngờ gặp phải cứng, thật sự tiếc, tiếc quá đi!”

.....

Tôi ngồi cạnh đó, mặt cũng nóng bừng bừng cả, mà chị ta vẫn say sưa tự hỏi tự trả lời, thường sẽ căn cứ vào sắc mặt của tôi để kết luận đúng sai. Thật sự vô quýt dày có móng tay nhọn, nhớ đến mọi khi ở chung với Lục Tử Kiện vai u thịt bắp, lại chỉ có mình tôi bắt nạt nó, hiện giờ ngay cả sức để gờ tay cũng không có.

Lúc Lục Tử Kiện đẩy cửa vào phòng, tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

Vừa trông thấy Lục Tử Nhu, nó liền tức giận, ngay cả ánh mắt đều trợn ngược lên: “Mụ yêu tinh kia, thừa dịp người ta không có ở trong phòng liền tính kế bắt nạt Bảo Bảo hử? Thực đê tiện!”

“Ài ài, cứng nhìn rõ nhé! Tên này định ăn cháo đá bát hả? Chú mày không phải người nhà họ Lục à, tốt xấu gì chị hai cũng chăm sóc mày hai mươi năm chứ ít gì!”

“Chị đó! Nếu không phải vì chị, ông đây như thế nào trải qua tuổi thơ bất hạnh đến vậy! Là ai trước đây từng lên đem nước đổ trên giường vu oan ông đái dầm? Là ai bán ông cho thằng nhóc hàng xóm đổi kẹo ăn hử, là ai.....” Lục Tử Kiện không biết bị thứ gì kích thích, quay sang khóc lóc ăn vạ.

“Chứ không phải chú mày đã ở trước mặt bạn trai chị bêu rếu, phá tan nát mối tình đầu trong trắng của chị! Tâm hồn chị mày đến tận bây giờ còn đau chưa lành đây!”

“Hừ, chị là đồ đặt điều! Rõ ràng lúc đó do chị ghen quá hóa giận đá bay hắn! Lúc ông đây một tuổi còn bị chị cố tình ôm lên rồi ném vào gầm giường!”

“Lả do chú mày càng lớn càng béo tốt, chị mới ôm không nổi! Mới có tí tuổi đã thể hiện rõ bản chất của một con heo!”

“Chị.....”

“Mày.....”

Tôi bị bọn họ làm đau đầu đến cảm giác không còn chút sức lực: “Hai người, cả hai đừng ồn nữa!”

Lục Tử Kiện khó gặp được hôm dừng khí dào dạt ngồi lồi những mối hận tích ba đời nay ra tranh cãi với Lục Tử Nhu, hiển nhiên hôm nay chị ta không cách nào moi được tin tức độc nhất vô nhị mình muốn, trước khi rời khỏi phòng, còn cố gắng: “Bảo Bảo, quan hệ tốt với chị chồng là nhân tố quan trọng giúp gia đình hòa thuận, ngoan ngoãn nghĩ lại đi nhé!”

Chỉ duy nhất một câu kia khiến Lục Tử Kiện cảm thấy vừa lòng, hoàn toàn xem nhẹ tôi liền đáp trả, bày ra tươi cười: “Chị cũng biết sao! Thế nhưng có thấy chị yêu quý người ta tí nào đâu?”

“Cái đồ tiểu tử thói trọng sắc khinh chị! Cũng có thấy nó yêu thương chị mày tẹo nào không?”

“Chị nhỏ tiếng chút đi! Đừng để ba mẹ nghe thấy!”

“Nếu chú mày cái gì cũng giấu chị, không chừng một ngày đẹp trời nào đó chị sẽ không giữ được âm lượng vừa phải nha.....”

“Chị quan tâm đến chuyện của con trai tụi này làm chi vậy?”

“Ai nha, chú mày là đệ đệ yêu dấu của chị, chị đây quan tâm chú thôi mà!”

“Là món đồ chơi yêu dấu của chị mới đúng!”

“Chẳng phải giống nhau sao?”

Mất thấy Lục Tử Nhu lại chuẩn bị bức cung, Lục Tử Kiện nhanh chóng đuổi bà chị của mình ra ngoài, miệng còn nói lấy lệ: “Chị đi đi, chuyện này nói sau!”

Lục Tử Nhu bày ra biểu tình ngậm hiểu, ra khỏi cửa rồi vẫn tặng lại cho tôi một cái chớp mắt: “Chị đây biết rồi, ‘xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim’ mà!”

Tôi hận ~~~~~!

Cuối cùng cũng tiến được vị ôn thần kia khỏi cửa, Lục Tử Kiện chạy đến trước mặt tôi kể công: “Bảo Bảo, anh giỏi không?”

Tôi đảo mắt, lạnh lung liếc liếc đối phương một cái, ý bảo chính mình đang không vui!

Tên kia còn chưa ý thức được nguy hiểm đang tồn tại, ôm lấy thắt lưng rồi hôn tôi: “Còn tức giận sao? Chị ta là cái dạng này, em quen được thì tốt thôi. Anh sống với chị ta hai mươi năm, đến tận bây giờ vẫn không hòa hợp nổi.”

Hừ, nó nghĩ ai cũng da thô thịt dày như nó chắc?

Tôi ngấm khuôn mặt tròn trịa còn mang nét trẻ con của đối phương, nhớ tới lời nói của Lục Tử Nhu. Vì sao nhất định phải là tôi ở mặt dưới? Tưởng tượng đến viễn cảnh tên kia trần trọc dưới thân mình, trong lòng chợt nóng lên, thân thể cũng bắt đầu có phản ứng.

Nó làm sao biết được, còn đem cả người dựa lên tôi, chủ động giúp tôi đi về phía giường ngủ.

Tôi vặn người, tránh sang một bên, cổ tình còn cự tuyệt đối phương: “Hôm nay không muốn! Tâm tình không tốt!”

Nó thực thất vọng: “A? Không thể sao?”

“Trừ phi.....” Tôi giảng bầy.

“Cái gì?”

Tôi hơi nghiêng người tới trước, rồi đem nó đặt dưới thân: “Hôm nay chúng ta đổi lại đi!”

Mặt đối phương có chút đen lại, giãy giụa hòng đứng lên.

Tôi cười trên người nó, dùng hết sức khống chế đối phương: “Đừng nhúc nhích! Anh ở trên nhiều lần như vậy, không thể cho em được một lần sao? Nếu không cho em ở trên, vậy người nào cũng khỏi làm! Anh đừng có ích kỷ vậy chứ?”

Tên kia bất đắc dĩ, nằm thẳng lại, hỏi tôi: “Không phải chúng ta vẫn phối hợp rất tốt sao? Em nghĩ thế nào lại đòi lên trên vậy?”

Tôi hơi bĩu môi đáp: “Nếu không nhờ Lục Tử Nhu nhắc nhở, có lẽ em cũng quên mất, hắc hắc!”

Lục Tử Kiện tức giận nghiêng rằng: “Mụ già chết tiệt! Anh sẽ không để yên cho mụ ta!”

Tôi bày ra bộ dạng sắc lang, cười phóng đảng, vuốt ve khắp người nó: “Tiểu bảo bối, ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay để đại gia hảo hảo thương cưng!”

Quần áo của cả hai đã sớm không còn trên người, đối phương nằm trên giường, đầu vùi trong gối, mặc cho tôi giở trò với mình.

Tôi vuốt ve đối phương, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng. Dáng người của Lục Tử Kiện thực tốt, không uống nhiều năm chơi bóng rổ, chính là tam giác tiêu chuẩn nha. Đường cong sống lưng rất đẹp, mông thực vênh, xúc cảm đủ tuyệt.

Tôi nhẹ nhàng ấn ngón tay vào, toàn thân nó run lên, nhỏ giọng hừ một tiếng.

“Đau không?” Tôi ghé vào bên lỗ tai nó mà hỏi. Đối phương lắc đầu.

Lục Tử Kiện bày ra bộ dáng gợi cảm mặc người xâm lược. Phần tôi đã ngang nhin không được, tùy tiện động vài cái liền rút ngón tay ra, chuẩn bị tiến vào.

Đối phương có chút sợ hãi, quay đầu bóp bóp tay tôi, cầu xin: “Nhẹ một chút.....”

Nó sao có thể nhu nhược đến thế! Tôi nhiệt huyết dâng trào, nhanh chóng giúp nó bơi trơn, động một cái, rồi hưng hăng đâm vào!

Đối phương ầm ạch kêu một tiếng, tựa hồ rất đau. Tôi cũng chẳng dám động, đứng yên một chỗ, đành sờ loạn xung quanh. Hậu huyết của nó thật nóng, làm của tôi ở trong có chút khó chịu.

Tên kia giống như cố gắng thả lỏng hết mức, tôi vỗ vỗ mông nó hỏi: “Sao rồi?”

Lục Tử Kiện gật gật đầu.

Tôi giữ chặt lấy thắt lưng đối phương, điên cuồng trườn sát. Nó khẽ rên rĩ, chẳng rõ có còn cảm thấy thống khổ hay không, bàn tay theo động tác của tôi, nhanh chóng tự chơi đùa phía dưới của mình. Tôi vốn không sẵn sóc được nhiều thứ như vậy, trong đầu một mảnh mơ màng, toàn bộ giác quan đều tập trung nơi phía dưới, trong phòng tràn ngập tiếng thở dốc ồ ồ của cả hai và thanh âm bạch bạch lúc thân thể va chạm nhau.

“A..... A..... A!” Tôi vô thức rên lên, khoái cảm trong thân thể bùng nổ mãnh liệt, toàn thân run rẩy một hồi, cuối cùng liền bắn ra.

Tôi dùng tay ôm lấy đối phương, thở hổn hển, nhẹ nhàng hôn môi nó, lúc này mới phát hiện thấy cả hai đều một thân mồ hôi nhễ nhại.

Lục Tử Kiện thủy chung vẫn duy trì tư thế nằm úp sấp, tôi giúp nó xoa bóp thắt lưng. Lúc này, nó mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng hướng tôi cười một cái.

Tôi cảm thấy có chút hối lỗi, vừa rồi hình như kích động quá mức, không chú ý đến cảm thụ của đối phương.

“Có khỏe không?” Tôi cố gắng bộc lộ sự săn sóc của mình.

“So với anh nghĩ thực sự tốt hơn.” Nó an ủi tôi.

Xem ra tên kia cũng không có sinh khí.

Tôi thở ra một hơi, có chút gian nan, “Có phải hay không muốn ngủ?” Tôi tiếp tục nhích lại gần nó hơn.

“Em như vậy liền ngủ sao?” Ngữ khí trong lời nói đối phương có chút trách cứ, “Cả người anh rất khó chịu a!”

“Khó chịu thì anh tự tắm rửa đi!” Tôi đẩy nó, “Chẳng lẽ còn muốn em giúp?”

“Bảo Bảo xấu xa!” Lục Tử Kiện nhéo mũi tôi một cái, tự mình đứng lên đi vào phòng tắm, dáng đi khập khiễng, xem ra hẳn là rất đau.

Tôi lại có điểm hối hận, cố gắng duy trì thanh tĩnh, đợi tên kia quay trở lại.

Mất một hồi nữa, Lục Tử Kiện cũng đã quay về giường, tôi lập tức rúc vào trong lồng ngực đối phương, còn ôm cổ nó làm nũng: “Bảo bối đáng thương, đến đây, hôn một cái! Lần sau em nhất định sẽ dịu dàng hơn!”

“A ~~~! Còn có lần sau sao?” nó ôm lấy tôi, mặt trắng bệch.

15. Chương 15

Cốc Vũ – Cô Nương Lãng

Từ sau cái ngày tôi điện thoại về nhà được một lần thì cũng không liên lạc gì thêm. Mấy ngày đầu còn có

hơi bất an, sợ rằng bố tôi sẽ gọi điện tới, dần dần đi chơi nhiều quá mà thành ra quên mất.

“Bảo Bảo, tiếng gì vậy?” Tôi đang say giấc nồng, Lục Tử Kiện mơ mơ màng màng huých người tôi.

“Làm gì có tiếng gì?” Tôi trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Nó hết cách, đành tự mình đứng dậy tìm khắp chỗ. Có vẻ như là đã tìm thấy, âm thanh càng lúc càng lớn. Sao lại nghe quen tai thế nhỉ? Tôi còn đang nghĩ, nó đã nằm úp sấp lên người tôi: “Này, sao lại giấu điện thoại di động vào trong túi thế hả? Hình như là nhà em gọi đấy.”

Tôi lập tức tỉnh ngủ. Vội vàng cầm điện thoại lên nhìn, quả nhiên.

Làm sao bây giờ? Tôi bối rối nhìn nó. “Nhận đi, em không dám nhận à?”

Nói cũng phải. Tôi chấp nhận số phận, nhấn phím nghe: “Alo?”

“Gia Bảo, sao mãi mới nghe điện thoại?” Là giọng của bố.

“Cái đó... A, tại con đi toilet!” Tôi vội vội vàng vàng kiểm một cái cớ.

“Mấy ngày nay ở nhà bạn chơi vui không? Hôm nay về nhà đi, buổi tối cả nhà ta cùng ăn bữa cơm.”

Tôi không muốn về, tôi không muốn về! “Vâng ạ.”

“Ừm, cứ vậy nhé. Tối gặp lại.”

Tôi vẻ mặt u ám, ném điện thoại di động xuống.

Lục Tử Kiện nhìn sắc mặt tôi liền biết sự tình không ổn: “Chuyện gì vậy? Ông già nhà em gọi về à?”

“Còn có thể có chuyện gì tốt chứ?”

“Bảo Bảo, em đó... Chẳng lẽ em muốn bố em đồng ý cho con trai nhà mình ăn Tết bên ngoài mà không về nhà?”

“Ý anh là gì? Là anh rủ tôi đến đây! Bây giờ lại muốn đuổi tôi đi?” Lại còn lên mặt dạy đời tôi nữa! Tâm tình tôi đang không tốt đó, còn ở đây mà chẹn họng tôi! Một tràng những lời ác ý đổ hết lên đầu nó.

“Ấy em đừng có giận mà, anh chỉ là đang tùy cơ ứng biến thôi mà.”

“Anh muốn nói là tôi cố tình gây sự chứ gì?”

“Là tự em nói đấy chứ, không liên quan đến anh! Ôi trời! Anh sai rồi anh sai rồi!” Thấy tôi giận, nó đành cười cười cầu hòa, để mặc tôi thui cho nó mấy cái.

Tôi cũng biết bản thân tức giận vô cớ, ngoan ngoãn mặc cho nó ôm tôi nằm xuống giường.

Vừa nghĩ đến chuyện phải về ngôi nhà tràn ngập sự gượng gạo kia, tôi thực sự là không vực dậy được tia vui vẻ nào hết.

Nó thử dò xét, khuyên tôi: “Ông già nhà em gọi em về, cũng là quan tâm em thôi...”

“Hừ, ông ta ít quan tâm tôi chút, tôi còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.”

“Nói cái gì vậy!” Nó vươn tay lên nhéo nhéo mặt tôi, “Quan hệ không tốt đến vậy sao?”

“Cái gì mà tốt với không tốt, ông ta nuôi tôi, tôi được ông ta nuôi, quan hệ gần như vậy đấy.”

Nó lại tiếp: “Bảo Bảo sao em có thể nói vậy? Đối với ơn dưỡng dục của cha mẹ, phải luôn luôn cảm kích...”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Ơn dưỡng dục? Vậy mỗi thù hại chết mẹ thì tính thế nào đây?”

Không biết vì sao, tôi rất muốn nói hết với nó, hoặc là bởi vì tôi không thể chịu được khi nó cứ luôn hiểu lầm tôi là kẻ máu lạnh: “Mẹ năm đó bởi vì biết ông ta có tình nhân bên ngoài nên mới tự sát. Ông ta nhìn em chướng mắt, lúc ném con đến nhà bà ngoại có thấy ông nghĩ đến tình nghĩa cha con đâu? Vì sao phải cảm tạ công ơn ông ta nuôi nấng, có phải em bắt ông phải sinh mình ra đâu?”

Nó nhẹ nhàng xoa xoa lưng tôi an ủi.

Trong lòng tôi dâng lên nỗi niềm chua xót, vùi đầu vào trong lồng ngực nó: “Chỉ có bà ngoại là thực lòng thương em...”

“Còn có anh nữa mà!” Nó phản đối, kéo tôi ra từ trong lồng ngực ra: “Anh cũng thương em mà!”

“Anh sến súa vừa thôi!” Tôi đẩy đẩy nó, tâm tình khá hơn nhiều.

“Bảo Bảo, em đó, đúng là mồm miệng lợi hại!” Lục Tử Kiện cuối cùng đưa ra kết luận.

“Những nơi khác đều không lợi hại hả?” Tôi không muốn nói tiếp chuyện này nữa, xoay người một cái đé lên người nó, bắt đầu trêu chọc.

Mặt nó đỏ bừng lên, giả bộ nói: “Xuống ngay xuống ngay, đang nói chuyện nghiêm túc với em mà!”

“Anh thì có cái gì mà nghiêm túc chứ? Ứm...”

Có lẽ là nghĩ đến chuyện tôi sắp phải rời khỏi đây, khiến cho nhiệt tình của nó nhanh chóng đã bốc lên, nó hôn lấy tôi, rất nhanh đã nắm giữ quyền chủ động, bàn tay dịu dàng dạo chơi khắp chốn, khơi nguồn lửa dục cháy bùng bùng, chúng tôi lại bắt đầu một hồi kịch liệt triền miên.

Tôi mềm mại uyển chuyển dưới thân nó trần trọc ngâm nga, theo mỗi lần nó tiến lên trùng kích, cả thân thể lẫn linh hồn cùng nhau run rẩy.

Tôi nhìn chăm chú vào những giọt mồ hôi trên mặt nó, đôi mắt tràn ngập dục vọng và nhu tình, trong lòng cảm thấy dạt dào trước nay chưa từng có.

Nghe nói tôi phải về, người không vui nhất chính là bà Lục, vẫn liên miên dằn dò đến lúc tôi ra khỏi cửa, lại còn cho tôi cả một túi lớn đồ ăn vặt. May là có Lục Tử Kiện ở bên cạnh, về mặt chịu không nổi nói: “Mẹ à mẹ có làm không vậy, Bảo Bảo là về nhà, chẳng lẽ về nhà mình còn bị chết đói được à?!” Tôi mới có thể thuận lợi ra đi.

Lục Tử Kiện giúp tôi cầm túi xách, đi cùng tôi đến bến xe bus.

Dọc theo đường đi tôi cứ đỡ ngon đỡ ngọt, chính là không chịu để nó đưa tôi về nhà.

Lục Tử Kiện buột miệng nói luôn ra tâm tư của tôi: “Bảo Bảo em không muốn để anh gặp ba em đúng không?”

Tôi thực sự không biết giải thích với nó thế nào. Tên hâm này bây giờ đã thông minh hơn nhiều, đối với tâm tư của tôi đã rõ như lòng bàn tay, thật đáng sợ. Hoặc là nó căn bản đã là như thế, chỉ là tôi không hề nhận ra mà thôi.

Ông già nhà tôi mà nhìn thấy Lục Tử Kiện, nhất định sẽ phát hiện ra quan hệ của chúng tôi. Tôi cũng không nắm chắc được ông ta sẽ có phản ứng như thế nào, cũng sợ rằng Lục Tử Kiện ở nhà tôi sẽ bị đối xử lạnh nhạt.

Nhưng nó làm sao biết được những chuyện này, còn tưởng rằng bản thân chính là kẻ vạn người mê, vô cùng hiếu kỳ với gia đình nhà tôi, hừng hực khí thế muốn chuẩn bị đến để phát huy mị lực.

Đành chịu, tôi đành nhượng bộ cắt đứt đèn tiền, đáp ứng mỗi ngày đều gọi điện thoại cho nó thông báo tình hình, mới xem như đuổi được nó về.

Phòng tôi quả thực chẳng thay đổi chút nào, có thể thấy được rằng từ lần tôi trở về lần trước, có người đã có lòng mà dọn dẹp.

Tôi chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, vì một buổi tối gia đình sum họp mà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thật an tĩnh. Tôi nằm trên giường, có chút cô quạnh.

...Những lúc ở cùng với Lục Tử Kiện, ngoại trừ thời gian ngủ, rất ít khi an tĩnh như thế này, nó luôn luôn có rất nhiều chuyện để nói với tôi, khiến tôi phải mở miệng, chọc cho tôi vui vẻ.

Nếu không thì cũng là động tay động chân lôi kéo tôi làm vận động trên giường, nói chung cũng chẳng phải là một con dân lương thiện gì hết.

Mới chia tay được một lúc mà tôi đã bắt đầu nhớ nhung những cái ôm của nó rồi... Nó thích nhất là ôm tôi, nhất là khi đi ngủ thích dùng cả tay lẫn chân quấn chặt tôi trong lòng, cứ như là sợ tôi sẽ chạy mất vậy. Lúc đầu còn cứ thấy không quen, dần dần không có nó ôm chặt như thế trái lại tôi không thể ngủ yên được.

Tôi trở mình một cái, lại trở mình một lần nữa, vẫn không hề cảm thấy buồn ngủ, tràn ngập đầu óc đều là khuôn mặt của nó, khi cười rộ lên, khi làm cái mặt quỷ, hay là khi nhu tình mật ý.

Điện thoại di động của tôi kêu lên, ngoại trừ nó, không thể là ai khác! Tôi bỏ nhào đến nhìn, quả nhiên.

“Bảo Bảo em tới nơi rồi chứ, đang làm gì thế?” Rõ ràng là đang kiếm chuyện để nói đây mà.

“Không làm gì hết, anh thì sao?” Xong đời rồi, chẳng lẽ bệnh ngu ngốc cũng có thể lây truyền?

“Anh hả, anh đang nhớ em. Em có nhớ anh không?” Cái tên hâm hấp sến súa này.

“Nhớ làm gì? Có tiền tiêu không?” Thiếu chút nữa đã bật ra nói là nhớ nó rồi, cũng may là da mặt tôi không có dày như thế.

“555, Bảo Bảo em thật nhẫn tâm quá đi, đáng thương cho lời nói nhu tình của anh...” Nó lại bắt đầu giở trò trêu chọc.

...

Cứ như vậy, chúng tôi hai kẻ vừa mới xa nhau chưa được hai tiếng đồng hồ, lại có thể ôm điện thoại nấu cháo ba mươi phút.

Tội nghiệp tiền điện thoại của tôi!

Thời gian cơm tối rất cực cũng tới.

Gia Minh nhìn thấy tôi, vui vui mừng mừng gọi một tiếng anh hai. Bố tôi hình như hơi căng thẳng, đầu cứ hướng sang phía tôi nhìn nhìn một hồi, không biết có nhìn thấy rõ mặt tôi hay không, miệng nói: “Khí sắc không tồi, béo hơn một chút.”

Tôi cung kính đáp lời, trong lòng thầm hoài niệm bầu không khí ngôi nhà ấm áp náo nhiệt của Lục Tử Kiện. Ngày hôm nay không có tôi, cảm giác thành tựu của mẹ Lục nhất định sẽ suy giảm rất lớn. Lúc đi không nhìn thấy bà phù thủy kia, không biết chị ta đêm nay có bắt nạt Lục Tử Kiện không nữa? Lục Tử Kiện nhất định lại đang lo lắng tôi ăn uống lung tung, thế nhưng nó không biết rằng, nó không ở bên cạnh tôi, tôi đâu còn có lòng dạ nào mà ăn uống?

Tất cả mọi người ngồi xuống rồi, bố tôi lại không hề có ý muốn dọn cơm lên, hình như còn đang muốn đợi người nào đó.

Quả nhiên, chuông cửa vang lên, bố tôi đứng dậy ra tiếp đón.

Tôi thấy hơi kỳ lạ, người nào mà có máu mặt dữ vậy?

Bố tôi rất nhanh liền quay trở lại, bên cạnh là... Tôi ngây ngẩn cả người, là Cao Tường.

Anh ta tới đây làm gì?

Anh thấy tôi, mỉm cười bước tới, lại còn ở cái cự ly gần đến mức khiến cho người ta chán ghét: “Bảo Bảo, em khỏe chứ?”

Tôi nghiêm mặt lui về sau một chút, nhúu nhúu mày.

Bố tôi rất thân thiết gọi anh ta, chào hỏi vài câu trong khi anh ta ngồi xuống vị trí ngay bên cạnh tôi.

Tôi nhìn chòng chọc vào trong bát cơm, tuyệt đối là nhìn không chớp mắt.

Ngược lại anh rất tự nhiên, thoải mái ngồi xuống, nói mấy câu chào hỏi xã giao với dì Lâm.

Bố tôi và anh ta hình như rất thân quen, rất tùy tiện nói mấy thứ như quen biết người nào hay chuyện gì đó.

Dì Lâm vừa đứng sắm vai vợ hiền mẹ tốt, hỏi thăm tôi và Cao Tường. Gia Minh trái lại có hơi là lạ, bịu môi, tựa hồ đang tức giận. Có một lần tôi thấy nó hung dữ nhìn chằm chằm Cao Tường, nhưng có lẽ là tôi nhìn nhầm hai người này làm sao lại quen nhau được.

Tôi cúi đầu ăn, cái gì chui vào dạ dày cũng đều cứng cứng ngang ngang, không có vị gì hết.

Ông già nhà mình rốt cuộc muốn làm gì? Cho dù chuyện trước đây ông ta không tính toán nữa, cũng không thể nào hai người cứ như không có gì mà ngồi chung một bàn đúng không? Lẽ nào có chuyện xảy ra mà tôi không biết?

Cao Tường cũng thật bản lĩnh, năm đó tôi bỏ nhà ra đi để được ở bên cạnh anh ta, bố tôi với anh ta cũng đã ồn ào một trận xung khắc như nước với lửa. Hôm nay không biết đã dùng thủ đoạn gì, khiến cho bố tôi đối với anh ta như có vài phần coi trọng.

Tôi suy nghĩ, trong lúc vô ý ngẩng đầu hướng mắt sang nhìn anh ta, không ngờ anh lại đang không kiêng nể gì cả mà nhìn chằm chằm tôi, trong ánh mắt là thâm tình, dọa tôi nổi một thân đầy da gà.

Sợ người khác không biết quan hệ của chúng tôi trước đây hay sao? Tôi cười lạnh nghĩ.

Anh ta lại còn chuyển từ phòng ngự sang tấn công, tự nhiên như không mà gấp thức ăn cho tôi: “Bảo Bảo, không phải em thích ăn cay nhất sao? Ném thử cái này xem.”

Tôi nghiêng người khinh thường không thèm để ý đến anh ta. Tôi muốn ăn không biết tự gấp sao? Món đó không phải là có quá nửa là ớt sao, tôi thấy từ lâu rồi, có điều nếu như Lục Tử Kiện có ở đây nhất định sẽ không cho tôi đụng vào, tôi cũng rất tự giác không có đụng.

May mà ngày hôm nay không để cho Lục Tử Kiện tới, không thì cả người mới lần kẻ xưa đều cùng đến ngồi với nhau, không phải náo nhiệt lắm sao. Vừa nghĩ đến Lục Tử Kiện nổi máu ghen, khuôn mặt tròn tròn khi tức giận, tuy rằng tức giận, đôi mắt cũng vẫn sáng long lanh, dễ thương biết chừng nào, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Vừa ngẩng đầu, phát hiện bố đang quan sát phản ứng của tôi. Ông già này sao vậy? Chẳng hiểu cái quái

gì cả. Tôi lại thấy không được tự nhiên, đành tiếp tục cúi đầu.

Cái cổ đều đã mỏi nhừ, suốt cả buổi tối đều không ngẩng lên được... Thật là, tôi có cái gì đáng xấu hổ không thể gặp người khác được cơ chứ?

Cho tới khi ăn xong bữa cơm tối, tôi đã trong tình trạng kiệt sức.

Ở nhà họ Lục tôi ăn nhiều như vậy, vừa bị Lục Tử Kiện lải nhải, lại vừa bị mẹ Lục nhồi cho ăn như nhồi vịt, còn bị bà phù thủy kia giễu cợt, cũng không hề thấy mệt mỏi như thế này.

16. Chương 16

Cơm nước xong xuôi, tôi liền trốn về phòng riêng. Đáng tiếc, có người vốn không muốn để cuộc sống tôi được hưởng chút yên ổn. Tiếng gõ cửa vang lên, không đợi tôi mở miệng, người kia liền tự động mở cửa, đi vào trong.

Tôi ngồi xuống, lạnh lùng nhìn kẻ xâm nhập bất hợp pháp.

Cao Tường tựa chùng cảm giác được ánh mắt không đồng tình của tôi, có chút bối rối: “Bảo Bảo, anh có thể vào không?”

“Nếu tôi trả lời không, anh sẽ đi ra à?”

Anh ta cười gượng: “Bảo Bảo, làm sao em cứ đối đầu gay gắt với anh như thế, chúng ta không thể nói chuyện trong ôn hòa sao?”

“Chúng ta có cái gì tốt lành để nói?”

Đối phương đang định đáp lời, lại nghe được thanh âm của Gia Minh từ đằng sau truyền đến: “Anh không nghe thấy anh tôi nói à? Anh ấy không muốn gặp anh!”

Gia Minh hùng hổ đứng một bên, bộ dạng như thể gà mái nhỏ đang cố sức bảo vệ cho đàn con, lông mao toàn thân tựa hồ đã dựng đứng cả lên.

Lần đầu tiên trông thấy bộ dáng này của thằng nhóc, tôi chợt có chút cảm động.

Dao trước, thời điểm tôi gây chuyện trong nhà, thằng nhóc này vẫn còn là một đứa nhỏ, nhất định không hiểu được rốt cuộc chuyện gì đang xảy đến. Lại thêm, sau khi tôi biến mất một thời gian rồi xuất hiện trở

lại, hai anh em cũng chưa từng gần gũi, không nghĩ tới thằng nhóc này vẫn một lòng trân trọng người anh này.

Cao Tường bị thằng nhóc nói cho đến mất tự nhiên, nhưng vẫn không chịu lùi bước, vẻ như nhất định hôm nay chưa nói được lời cần nói sẽ không chịu đầu hàng.

Tôi đành phải lên tiếng: “Gia Minh, cảm ơn em, nhưng mà chuyện của anh và anh ta, để cho anh tự mình giải quyết?”

Nghe tôi nói vậy, Gia Minh xem ra có phần mất hứng, hết nhìn tôi, rồi lại liếc sang người bên cạnh, sau đó hờn dỗi bỏ đi.

Cao Tường ngồi xuống, hơi ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt nóng bỏng: “Bảo Bảo, anh rất nhớ em, thật sự, rất nhớ em...”

Tôi bĩu môi. Người này, ai cho phép anh ta gọi tên thân mật của tôi, vừa gặp mặt liền kêu chẳng biết mặt mũi, còn lòi qua kéo lại.

“Cao Tường, tôi cần anh một chuyện được chứ?”

“Chuyện gì vậy? Em nói đi.”

“Thời điểm chúng ta nói chuyện, anh có thể hay không, đừng kêu thân mật như vậy?”

Đối phương sững sốt, rất nhanh nét mặt chuyển thành bi thương: “Em từng, thích nhất là được anh gọi như vậy...”

“Chuyện trước kia, chúng ta đừng nhắc lại có được không?” Tôi thật sự mất kiên nhẫn, sao cứ lấy chuyện trước kia ra để dây dưa tới lui vậy? Sớm biết có hôm nay, lúc trước đã không như thế?

“Vậy em muốn anh gọi thế nào? Lâm tiên sinh? Lâm thiếu gia?” Anh ta dường như có ý đùa cợt một chút, mà nụ cười trên môi lại giống như đang khóc.

Tôi không dám nói thêm lời nào, chỉ sợ người kia thật sự khóc.

Anh ta cúi đầu, có chút ảm đạm mà nói: “Mấy năm qua, anh rất nhớ em... Lần này, anh vốn chỉ định im lặng nhìn em từ xa, xem em vẫn sống tốt chứ. Chỉ là, chỉ là vừa nhìn thấy em, anh liền phát hiện, dù cho bản thân có dùng gì để trở về, anh cũng không muốn chúng ta xa nhau lần nữa!”

Tôi ngỡ ngàng để những lời kia trôi qua bên tai, nhớ lại nỗi tuyệt vọng sau khi con người này rời đi. Khi đó,

tôi đã cho rằng bản thân sẽ chẳng bao giờ đứng dậy được nữa, nhưng hiện tại nhớ đến, quả thực giống như sống sót sau tai nạn.

“Bảo Bảo, cho anh một cơ hội, khiến em yêu anh lần nữa đi!”

Tôi phá lên cười thành tiếng: “Tôi không dám đâu! Lúc trước thiếu chút nữa cái mạng này cũng thí cho anh luôn rồi, sao còn dám thử lần nữa?”

Anh ta giật mình nhìn tôi, nghẹn không nói được nữa.

Tôi đành phải giải thích lại cho rõ: “Anh đừng như vậy nữa, tôi cũng chẳng phải tự sát vì anh đâu. Khi đó, tôi thật là khờ, cứ nghĩ rằng anh sẽ không thể cứ như vậy bỏ lại mình, cứ ở lì trong căn phòng đó mà chờ, thiếu chút nữa là chết đói. Thật kỳ quái, tôi khi đó lấy đâu ra thứ tự tin kia nhỉ?”

“Anh nghe nói... Cha em đón em trở về, anh cứ nghĩ, em được mọi người chăm sóc tốt...”

“Đó là đương nhiên, tôi hiện tại, không phải đang sống rất tốt sao?” Tôi không phải tỏ ra hào phóng. Đây là bản thân thật sự không cần, nhất là khi nhìn thấy vẻ thống khổ của đối phương, trong lòng chợt có chút băn khoăn.

“Bảo Bảo, chúng mình đã từng yêu nhau như vậy...”

“Không phải tất cả đã là quá khứ rồi sao?” Tôi ngắt lời anh ta, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ chẳng thể kết thúc được cuộc nói chuyện này, “Tình cảm không giống như cây cỏ, chẳng thể chỉ cần bỏ vào tủ lạnh là có thể bảo quản tươi ngon, đợi đến lúc muốn ăn thì đem lấy ra. Tình cảm bỏ đi như bát nước đã đổ! Lúc trước, anh đã kiên quyết buông tay đoạn tình cảm này, phải biết rằng sẽ không còn khả năng tìm trở về!”

Đối phương ngây ngốc nhìn chằm chằm tôi, trong ánh mắt đọng đầy nỗi thống khổ cùng tuyệt vọng, giống như đã từng bắt gặp ở đâu đó.

Tôi có chút mềm lòng, đành an ủi anh ta: “Nghe nói anh sớm đã kết hôn, không phải rất hạnh phúc sao? Sao còn cố chấp làm chi chuyện trước kia?”

Anh ta vẫn không rời mắt khỏi tôi, chậm rãi trả lời: “Anh, ly hôn rồi.”

“Hử? Vì sao vậy?” Thanh âm vừa rời khỏi miệng, tôi liền có chút hối hận, tựa hồ đã đoán ra đáp án của đối phương.

“Anh phải lấy lại tự do của mình để theo đuổi em chứ. Anh đã thắng thần với cha em rồi!”

Tôi thật sự ngây người, ngay lập tức cảm thấy tức giận: “Này, anh còn không hướng ông ta cầu hôn đi? Nói không chừng, ông ấy sẽ vui vẻ đem tôi gả cho anh luôn đó!”

Trách không được, hôm nay anh ta xuất hiện trong nhà tôi! Chính là, chuyện hoang đường như vậy, cha tôi lại có thể đồng ý sao?

Cao Tường xem chừng không có ý định rời đi, tôi đành phải tỏ rõ muốn đuổi người: “Anh còn chuyện gì muốn nói sao?”

Đối phương cười khở, đứng lên: “Bảo Bảo, dù cho em có đối xử với anh thế nào, đều là do anh đáng phải nhận. Dù vậy, anh sẽ không lặp lại sai lầm của mình, lần này nhất quyết không thể dễ dàng buông tha!”

Tôi nằm trên giường, chờ điện thoại của Lục Tử Kiện.

Nhớ tới tuyên cáo vừa nãy của Cao Tường, trong lòng có chút khó chịu. Người này nói thế nào cũng không chịu hiểu, mỗi lần cùng anh ta nói giao tiếp đều chẳng thu được kết quả gì, tựa hồ đối phương nhất quyết phải cùng tôi nói lại tình xưa.

Cứ cho anh ta đi chết đi! Tôi quyết cũng không vì người này mà phiền muộn.

Điện thoại cuối cùng cũng reo, tôi vô cùng cao hứng ấn trả lời.

Thanh âm Lục Tử Kiện có chút buồn bã, ỉu xiu, tôi vừa nghe liền nhận ra ngay.

“Này, anh làm sao đó? Lại bị mù phù thủy bắt nạt à?”

“Không có... Ài, cũng chẳng khác là bao!”

Hỏi ra mới biết, thì ra mù phù thủy vừa lãnh tiền thưởng cuối năm, liền mời cả nhà đi du lịch một chuyến. Tôi vừa nghe đến, liền nóng máu: “Chị ta như thế nào không báo sớm một chút!”

“Chính thế! Chị ta bảo định dành cho chúng ta một cái kinh hỉ! Ai biết em bảo đi liền đi, hiện tại thì hay rồi, chỉ có kinh chứ chẳng thấy hỉ...”

Tôi vốn không phải mong đi du lịch gì đó, chỉ nghĩ đến việc phải xa cách tên kia lâu như vậy... Tôi mà nhớ nó thì phải làm sao bây giờ?

Cao Tường thật sự lại theo đuổi tôi lần nữa. Có lẽ lần này nhờ giành được sự ngầm chấp thuận của cha, anh ta mỗi ngày đều thủ trước nhà tôi, hết hoa rồi đến quà tặng. Chỉ cần trông thấy người kia mang gì đó đến cửa, tôi liền cảm thấy bức dọc, đã lâu như vậy, kỹ thuật cửa cấm của anh ta vẫn chẳng tiến bộ thêm

chút nào. Tôi thật muốn hỏi thẳng vào mặt người kia, anh tặng hoa cho con trai, cũng không cảm thấy ngớ ngẩn à?

Bất quá, anh ta nhắc tôi nhớ đến một điều, Lục Tử Kiện dường như chưa từng tặng tôi được thứ gì. Chỉ bằng một câu “Chúng mình hẹn hò đi”, tôi liền ngoan ngoãn nhảy vào lòng nó, ngấm lại thật sự chẳng cam lòng mà. Đối với cái tên luôn bày ra bộ dáng để tôi ức hiếp, mỗi lần chỉ cần bắt gặp gương mặt hơn hở với mình, tâm tôi liền nhũn thành một đồng.

Lục Tử Kiện tuy rằng quyến luyến tôi nhưng vẫn bị túm đầu bắt đi. Cũng may, chúng tôi mỗi ngày vẫn có thể nhắn tin cho nhau, coi như một kiểu tình thú khác. Tên kia vẫn luôn lời ngon tiếng ngọt, khả năng viết tin nhắn xem ra cũng không kém cỏi chút nào.

Ngày qua ngày trốn trong phòng, chờ đối phương báo cáo tin tức về chuyến du lịch, trở thành chuyện trọng yếu nhất của tôi trong quãng thời gian này.

Có một hôm, tôi vô tình bắt gặp Gia Minh giống như đang cãi vã cùng cha. Tuy rằng vừa nhìn thấy tôi, cả hai miệng đều ngậm chặt, nhưng tôi vẫn nhận ra biểu tình căm tức của Gia Minh. Thật kỳ quái, Gia Minh không phải là đứa trẻ luôn biết nghe lời sao, như thế nào cũng có lúc cãi lời cha? Phải chăng, thằng nhóc này cũng tới thời kỳ trưởng thành rồi đi.

Bữa cơm chiều nay, cha bất ngờ lên tiếng: “Gia Bảo này, ngày nào cũng ở lý trong phòng không thấy buồn sao? Có thời gian liền nói Cao Tường dẫn con ra ngoài đi shopping, ngắm cảnh cũng tốt a.”

Tôi sững sốt, có chút ngơ ngác khó hiểu nhìn cha. Gương mặt ông lộ rõ nụ cười dịu dàng cổ vũ, ánh mắt nhu hòa. Trong khoảnh khắc, tôi đã nghĩ người đàn ông đó thật sự quan tâm đến mình.

Gia Minh ở bên cạnh, lạnh lùng hừ một tiếng, hạ đầu xuống, bỏ đi mất.

Dì Lâm có chút xấu hổ: “Đứa nhỏ này, tính tình càng lúc càng xấu, bị chiều đến hư mất rồi!”

Tôi tùy tiện ăn hai bát, sau đó chuồn mất.

Ngủ thẳng đến khi tỉnh lại, bụng thật đói. Mắt thấy đồng hồ còn chưa qua nửa đêm, tôi quyết định mò xuống nhà bếp, kiểm tạm chút gì đó bỏ bụng.

Đi ngang qua phòng Gia Minh, tôi tựa hồ nghe tiếng thằng nhóc và dì Lâm cãi vã, thanh âm rất lớn. Vốn không có thói quen nghe lén, bước chân theo đó cũng nhanh hơn.

Tôi vừa đi đến cuối cầu thang, cửa phòng Gia Minh bất ngờ mở ra. Tôi không định để cho bọn họ trông thấy mình, đang chuẩn bị nhanh chân trốn vào nhà bếp, lại nghe được giọng nói phẫn nộ của Gia Minh: “Cha cho dù kiểm tiền thế nào đi nữa, cũng không thể đem hạnh phúc của anh ra để giao dịch!”

Sau đó, trong phòng rất nhanh im ắng trở lại.

Chỉ còn mình tôi đứng trong nhà bếp, cõi lòng lạnh lẽo đến phát run.

Chẳng phải tôi đã buông xuôi lâu lắm rồi, sau cả người lại lạnh như băng thế này?

Đây thật sự là nguyên nhân sao? Là nguyên nhân cha vội vàng gọi tôi trở về nhà? Là nguyên nhân Cao Tường có thể tùy tiện ra vào nhà tôi?

Tôi ngây ngốc tự hỏi bản thân, bánh răng vận hành đầu óc như thể mất đi độ trơn, vừa chuyển động lại vang lên âm thanh ken két chói tai, cứ như đã mất đi sự minh mẫn bình thường.

Nhớ đến nụ cười của cha, tâm tôi lại đau âm ỉ. Tôi thật sự không cần đến sự yêu thương của ông sao? Tôi chẳng phải đã buông tay với sự quan tâm của người cha đó sao? Vì lẽ gì còn cảm giác thất vọng, đau lòng thế này?

Tôi thật là khờ, nếu ông ấy còn cần tôi, hẳn sẽ không để đứa con này chờ đợi lâu đến vậy, sẽ không để tôi phải mong mỏi suốt nhiều năm như thế.

Lúc này đây, tôi đã không còn cần cái người gọi là ba ấy nữa.

Tôi bắt đầu nhớ Lục Tử Kiện da diết, nhớ đến nụ cười và cái ôm ấm áp của nó.

Chỉ có nó, chưa từng để cho tôi phải chờ đợi.

Nó vẫn đứng chờ ở nơi tôi vừa quay đầu liền có thể tìm thấy. Nó một mực chờ tôi trở lại trong lòng ngực mình, chờ tôi mở rộng lòng này mà đáp trả tình yêu của nó.

Tôi chẳng còn tham lam điều gì nữa, có tình yêu của Lục Tử Kiện, lòng đã đầy tràn hạnh phúc.

17. Chương 17

Cốc Vũ – Cô Nương Lãng

Tôi rốt cục vẫn phải đồng ý đi dạo cùng Cao Tường.

Nếu như cung phụng anh ta là có thể giúp gì cho ông già, có sao mà không làm chứ, thằng con như tôi đây ngoài tác dụng này ra còn có thể làm gì? Hơn nữa tôi còn có chuyện muốn hỏi anh ta.

Cao Tường bộ dạng như thụ sủng nhược kinh, đại khái không ngờ được tôi sẽ dao động nhanh như vậy, nhất là lại không hề có yêu sách gì. Thật ra tôi đã quá mệt mỏi để hao tổn tâm tư với anh ta, với một người đã chẳng còn dính dáng gì đến mình, tôi chẳng hơi đâu mà dắc tội, cũng chẳng buồn đi làm khó anh ta làm gì. Nếu anh ta chứng kiến lúc tôi bày trò hành hạ Lục Tử Kiện, anh mới biết tôi đây ba đầu sáu tay cỡ nào.

Tôi lặng lẽ uống cà phê, có chút buồn chán vô vị.

Ở bên cạnh Cao Tường, nhiều nhất cũng chỉ là làm mấy chuyện kiểu như đi hóng gió, xem phim, giết thời gian trong quán cà phê.

Nếu như Lục Tử Kiện ở đây không biết sẽ làm ra bao nhiêu chuyện điên khùng gì nữa. Những lúc nó nổi hứng tâm huyết dâng trào làm trò hề thực sự là nhiều không đếm xuể. Còn nhớ có một lần tuyết rơi, mới sáng sớm nó đã dựng tôi dậy từ trong ổ chăn bắt tôi đi ngắm tuyết, hùng hổ kéo tôi trèo lên cái đồi nhỏ phía sau trường học, dọc theo đường đi chân thấp chân cao không biết ngã bao nhiêu lần, khiến cho toàn thân vừa là bùn vừa là tuyết, chỉ vì cuối cùng viết trên đỉnh ngọn đồi nền phủ đầy tuyết dòng chữ: “Lục Tử Kiện yêu Lâm Gia Bảo”. Khi đó tôi chỉ chọc nó ngớ ngẩn như heo, hiện tại lại bắt đầu hoài niệm nụ cười ngây ngốc của nó.

Vừa nghĩ đến nó, tôi bất giác hé miệng cười, vừa ngẩng đầu, thấy Cao Tường đang say sưa chăm chú nhìn tôi, không cần phải nói, nhất định là lại tự mình tưởng bỏ rồi.

Tôi làm bộ vô tình mở đầu câu chuyện: “Cao Tường, hiện tại anh với nhà tôi có công chuyện làm ăn à?”

“Đương nhiên là có,” anh trái lại nói rất hăm hở, “Ngành nghề hai nhà chúng ta vốn đã có rất nhiều điểm giao thoa, mới đây còn hợp tác với bố em một công trình lớn nữa đó.”

Quả nhiên là thế.

Tôi không muốn tiếp tục tìm hiểu gì nữa, thuận miệng nói một câu: “Quan hệ hiện tại của hai người cũng không tồi nhỉ.”

Anh cười cười, giải thích: “Anh cũng phải tốn rất nhiều công sức mới khiến ông ấy hiểu được thành ý của anh. Ông ấy vẫn rất quan tâm đến em, mấy năm nay thấy rằng em vẫn cứ rầu rĩ không vui, là một người cha tự nhiên trong lòng không hề dễ chịu. Ông ấy cũng rất hy vọng chúng ta hòa hảo, em cũng có thể thấy vui vẻ một chút.”

Chỉ sợ gặp anh rồi tôi lại càng không vui, tôi nhỏ giọng lầm bầm. Hai người kia công thủ liên minh ấy vậy mà không tồi đâu, toàn nói những lời tốt đẹp cho đối phương, đôi bên cùng có lợi.

Tôi vô cùng bức bối, buột miệng nói: “Cao Tường, anh bỏ cuộc đi, tôi đã có người mình thích rồi!”

Anh khựng lại, bất động trừng mắt nhìn tôi một hồi, dường như muốn nhìn xem tôi có phải là đang nói dối hay không.

Tôi cũng không sợ, thản nhiên nghênh tiếp, cứ để cho anh ta nhìn đủ thì thôi.

Anh rất gian nan mở miệng: “... Là ai? Là cái tên tiểu tử đá bóng kia sao?”

Trí nhớ của anh ta vẫn rất tốt, tôi nhún nhún vai: “Có quan hệ gì không? Dù sao cũng không phải là anh.”

Anh ta chịu một đả kích không nhẹ, có hơi thất thần, miệng thì thảo lẩm bẩm: “Em cười hạnh phúc như thế... Thì ra không phải là vì anh...”

Anh đau khổ như vậy, tôi thấy có chút không đành lòng, nhưng lại tìm không được lời nào để an ủi. Lúc này, bất luận an ủi như thế nào cũng đều là đối trá.

Anh vẫn chưa hề từ bỏ: “Anh cứ nghĩ rằng em đã yêu anh nhiều năm như thế... Vì sao, vì sao nhanh như vậy đã yêu người khác?”

Tôi im lặng.

Tôi làm sao biết được? Nghiêm túc mà nói, Lục Tử Kiện cũng không thể nào đẹp trai bằng anh được, có đôi khi lại đùa nghịch như một đứa trẻ con, khí chất cũng không thể sánh, càng không có được vị đạo của một người đàn ông thành thực.

Thế nhưng, cái thứ gọi là tình yêu này, có thể lý giải hay sao?

Mỗi ngày anh vẫn đến nhà tôi, nhưng không hề tỏ ra tràn đầy tự tin như trước, luôn một mình lặng lẽ ngồi trong phòng khách, bóng lưng vô cùng tịch liêu.

Tôi đã lật bài ngửa, không cần cùng anh đi ra ngoài nữa, mỗi ngày đều trốn trong phòng chờ tin nhắn.

Người trong nhà đều chú ý tới, nhưng cũng không có ai dám nhiều chuyện nói một câu nào.

Tôi đang ngủ, có kẻ nào đó không biết điều mà gõ cửa phòng.

Là ai to gan vậy? Không biết tôi muốn ngủ hay sao?

Tối hôm qua chờ tin nhắn của Lục Tử Kiện, đã rất khuya rồi mà còn không thấy đâu, hại tôi rất muộn mới đi ngủ, đang ôm một bụng tức đây này.

Tôi mở cửa, đang muốn phát hỏa, lại nhìn thấy người bên ngoài là bảo mẫu của nhà tôi.

Bà ta hết sức lo sợ nói: “Gia Bảo, có khách nói là bạn học của cậu, đã đợi rất lâu rồi.”

Tôi cũng lười thay quần áo, cứ mặc áo ngủ bước xuống dưới lầu.

Người đến đang ngồi trên sô pha, nghe thấy tiếng động liền đứng dậy, thấy tôi, bật cười: “Bảo Bảo, ngủ dậy rồi?”

Là Lục Tử Kiện!

Nó đang đứng đó mà cười đến là vui vẻ, nụ cười, khiến cho cả gian phòng như cũng sáng lên.

Tôi hét lên, lao nhanh xuống phía dưới.

Nó vội vàng bước tới, vừa đúng lúc tôi nhảy xuống bậc thang thì đỡ được tôi. Tôi vui mừng ôm lấy cổ nó, cả người đều đu trên người nó, mặc kệ nó cười lớn ôm tôi xoay xoay, cuối cùng cả hai ngã vào sô pha. (*ghê quá =.=* – *sến rệu*)

“Vì sao không nói cho em biết? Hại em hôm qua đợi anh lâu chết được! Kiện heo thối!” Tôi trèo lên ngồi vào trong lòng nó, vừa cười vừa đánh, không chịu buông tha.

“Không phải là muốn làm em ngạc nhiên sao! Sao hả, có vui không?” Nó ha hả cười, ghé tới muốn hôn tôi.

Làm gì có chuyện dễ ăn vậy chứ? Tôi trốn tới trốn lui cũng không muốn để cho nó chạm tới được môi tôi.

Bàn tay lớn của nó gắt gao ôm chặt lấy tôi, hơi ấm xuyên thấu qua áo ngủ mỏng manh, tôi cũng nóng lên.

Hai người đang nháo đến là vui, đột nhiên nghe thấy có người “Khụ” ho vội một tiếng.

Chúng tôi liền đều ý thức được bản thân đang ở chỗ nào, nó lập tức buông tôi ra, tôi vội vàng nhảy dựng lên.

Bố và Gia Minh đều đứng ở chỗ cầu thang, trừng mắt há miệng mà nhìn chúng tôi.

Tôi nhớ tới bộ dạng thất thố của mình khi nãy, mặt thoáng cái đỏ hồng lên. Lén nhìn sang, mặt Lục Tử Kiện càng đỏ dữ dội như bị thiêu cháy vậy.

Vẫn cứ là phản ứng của Lục Tử Kiện nhanh hơn, trấn định lại tinh thần, hướng về phía bố tôi đã bước xuống dưới mà cúi người chào, oang oang tự giới thiệu: “Chào chú Lâm! Cháu là bạn học của Bảo Bảo, Lục Tử Kiện ạ!”

Biểu tình trên mặt bố tôi hơi cứng lại, có điều vẫn mỉm cười lên tiếng đáp lại, nhãn thần sắc bén nhìn nó thật kỹ.

Lục Tử Kiện đã sớm thành thói quen với loại ánh mắt này, không hề mất tự nhiên chút nào, lại chào hỏi Gia Minh: “Hi Gia Minh, đã lâu không gặp!”

Gia Minh rốt cục cũng hoàn hồn, cố gắng kéo lên một nụ miễn cưỡng: “Chào anh Tử Kiện!”

“Thời gian trước là Gia Bảo ở nhà cháu sao?” Gừng già đúng là vẫn cay nhất, bố tôi thoáng cái đã hiểu.

“Vâng.” Lục Tử Kiện ngồi nghiêm chỉnh, gật đầu.

Dì Lâm cũng xuống tới nơi, ba người sáu con mắt, giống như sáu cái đèn pha bắn thẳng đến nó.

Lục Tử Kiện đã có chuẩn bị từ trước, rất khéo léo trả lời những vấn đề của bố tôi, nói mấy câu đã giải thích rõ ràng gia cảnh của mình. Ngược lại là tôi, ở bên cạnh càng ngày càng đứng ngồi không yên.

Thật ra bố tôi cũng không hề làm khó nó, dần dần hình như còn có vẻ rất thích nó nữa, nhanh chóng nhẹ nhàng nói xong chuyện trong gia đình với ông.

Tôi rất đột ngột cắt lời bọn họ: “Bố, Tử Kiện vừa xuống máy bay, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút đã.”

Bố tôi thần sắc bất biến gật đầu đồng ý, bảo tôi đưa nó lên lầu.

Lục Tử Kiện lễ phép đứng dậy cáo biệt bọn họ, sau đó bước tới kéo tay của tôi, thấy tôi tránh đi mới nhớ ra, rồi lại xấu hổ cười cười với bố tôi.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn về mặt những người khác, cắm mặt xuống mà bước lên lầu.

Cái tên hâm này một khi đã vui vẻ hí hửng, bản chất của ngu ngốc như heo sẽ biểu lộ ra không chút nghi

ngờ.

Rất cục cũng được ở bên nhau rồi. Chúng tôi vừa vào cửa liền ôm lấy nhau, một nụ hôn thật dài.

Nó thở hổn hển buông tôi ra, ôm tôi ngồi trên sàn nhà, hỏi tôi: “Có nhớ anh không?”

Lại là cái loại vấn đề thiếu năng này, tôi nhăn mặt nhăn mũi: “Không nhớ!”

Nó làm bộ không tin: “Không nhớ anh? Vậy mỗi ngày không phải em rất buồn chán sao?”

Dám xem thường tôi? “Làm gì có, mỗi ngày đều cùng anh đẹp trai ra ngoài hẹn hò đó!”

Nó bật cười hắc hắc: “Còn có người nào đẹp trai hơn anh sao?”

Tên kiêu ngạo kia! Không đợi tôi trả lời, tay nó đã bắt đầu không yên phận rồi.

“Này! Anh làm gì thế?!”

“Kiểm tra một chút, xem em rốt cuộc có nhớ anh không!”

“Cái tên này...” Lời còn lại bị nó nuốt vào trong miệng.

Triền miên qua đi, chúng tôi kiệt sức nằm trên giường. Vốn là nó đã bắt đầu muốn ngủ rồi, lại ngộ nguậy mở mắt ra hỏi tôi: “Bảo Bảo, phản ứng của ông già nhà em thật kỳ lạ!”

Rất cục đã phát hiện rồi sao, cái tên ngốc nghếch! Tôi bĩu môi: “Có cái gì lạ đâu?”

Nó vẫn còn biết tự kiểm điểm: “Ngày hôm nay đều là tại anh, gặp được em anh quá vui mừng, cái gì cũng quên mất. May là không phải ở nhà của anh!”

Tôi nắm lấy một tay nó mà nghịch, nhin không được cười. Nó mỗi ngày đều khoe khoang Bố Lục tính tình ôn hòa, nhưng vẫn không dám ho he lộ ra chuyện của chúng tôi, xem ra lá gan cũng chẳng phải to bằng giờ.

“Bố em nhìn thấy chúng ta, sao lại không hề tức giận chút nào? Ánh mắt ông ấy nhìn anh cũng rất lạ! Em nói xem có phải ông ấy biết cái gì rồi không?”

Tôi buông tay nó ra, thở dài một hơi, vẫn cứ nói cho nó biết thì hơn: “Ông già ấy đã biết em là gay từ lâu

rồi.”

“Wa!” Nó kinh ngạc, “Tư tưởng thật tiến bộ!”

“Cái con khi! Ông ta căn bản không muốn có thằng con này! Chỉ là không có cách nào khác mà thôi.”

“Không đâu, thật ra ông ấy rất quan tâm đến em, nhìn ánh mắt ông ấy cũng có thể nhận ra được, chẳng giống những lời em nói chút nào.”

“Anh thì biết cái gì!”

Thật dài dòng quá thể. Tôi kể lại toàn bộ sự tình từ đầu chí cuối cho Lục Tử Kiện, từ chuyện tôi quen biết Cao Tường, yêu nhau, bỏ nhà đi, tới chuyện cắt đứt quan hệ với bố, Cao Tường bị người trong nhà cưỡng ép vứt bỏ tôi, bố bị buộc phải đón tôi trở về...

Tôi nhàn nhạt nói ra, giống như là nói chuyện của người khác.

Nó từ lúc tôi bắt đầu nói liền trầm mặc, lẳng lặng nắm tay tôi, an ủi tôi.

Chờ tôi nói xong, nó nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận mắng: “Cao Tường cái tên khốn kiếp!”

“Không trách anh ấy. Lúc đó... Bọn em không có cách nào khác.”

Nó đột nhiên nhớ tới cái gì, ngồi xuống, khẩn trương nhìn tôi: “Vậy hẳn lại tới tìm em... Em... Em không có...”

Tôi giận tái mặt: “Không có cái gì?”

Nó nhìn tôi một hồi, yên tâm, lại nhào tới ôm tôi: “Anh biết em thích anh! Tên khốn kia không biết quý trọng em, là hẳn không có mắt!”

“Ôi, không ngờ rằng Bảo Bảo của anh lại chịu nhiều khổ cực như vậy! Đều tại anh, nếu như anh tìm được em sớm hơn một chút thì tốt biết mấy!”

“Hừ, sau này cũng không phải anh tìm được!”

“Thế nhưng là anh nhận ra em trước, rõ ràng là anh vẫn một mực đi tìm em mà!”

“Anh nói thật với em đi, anh thực sự tin tưởng thằng nhóc đó là em?”

“Đương nhiên! Gì, em vẫn chưa nhớ ra anh sao? Thật nhẩn tâm, lại có thể quên anh như thế!”

“Đúng thế thì sao nào? Đừng quên là anh yêu thầm em, sao em phải nhớ chứ?”

“Không được! Em phải an ủi trái tim bị tổn thương của anh...”

18. Chương 18

Lục Tử Kiện vốn từ sân bay chạy thẳng tới, còn chưa kịp qua nhà. Lại thêm một hồi “vận động kịch liệt” nên sớm kiệt sức, một lúc đã ngủ say.

Ban đầu tôi định để nó ngủ một mình nhưng tên heo béo ú này nhất định không chịu, hoặc là do thói quen, nó đem cả tay lẫn chân quấn tròn lấy người tôi. Chắc chắn hồi con nít nó vẫn ôm gấu bông đi ngủ như thế, giờ thành quán tính.

Khi này quá hưng phấn thành ra tôi chẳng buồn ngủ tẹo nào, nhưng cũng không dám ngoạ nhiều, ngoan ngoãn làm gối ôm cho nó.

Rảnh rỗi nhìn nó ngủ đến phát ngốc, có khi kiểm không được ghé vào hôn hôn chớp mũi nó.

Rất cần, thật sự rất nhớ.

Không có nó, cuộc sống thật khó để trôi qua.

Đến lúc thức, hai đứa vẫn duy trì tư thế ôm. Tinh thần của nó tốt hơn nhiều, mặt vẫn còn ngái ngủ, đỏ hồng, ánh mắt lơ mơ nửa nhắm nửa mở, cứ thế uể oải cọ tới cọ lui trên cổ tôi. Thật đúng là gọi cảm chết người khiến tôi định lực không đủ chống lại khêu gợi mà quay sang hôn.

Nó cười, nhắm mắt, toàn thân buông lỏng hưởng thụ sự nhiệt tình hiếm có khó tìm của tôi.

Vội vàng ôm ôm ấp ấp một tẹo, nó đã quấn chặt lấy tôi...

Rồi cũng đến lúc phải chính thức ‘ra mắt’ ông già. Riêng tôi chẳng thèm nhá, ông ấy thì cần gì phải biết?

hay, còn có gì mà ông chưa biết nữa?

“Ày, phải làm sao?” nó nghênh ngang đứng pose hình, bày ra bộ dạng “Thiên hạ đẹp nhất là anh”.

“Đừng lo lắng, anh có vẻ đẹp tâm hồn mà” tôi ngồi bên cạnh đá xoáy.

Đáng tiếc, lòng tự tin của nó quá bá đạo cho nên không bị ảnh hưởng chút nào: “Đi theo anh! Nhìn anh kiểu gì cũng xứng đáng rể hiền!”

Lại tranh thủ dim hàng tôi, tôi cười lạnh: “Đúng vậy nhỉ, đẹp trai nhất anh. Dù có là một con heo cũng xứng đáng là con heo đẹp nhất”.

Nó rú lên, đánh tôi.

Giờ đủ rồi chúng tôi cùng xuống lầu.

Mấy hôm nay tôi sợ nhất là bữa cơm, cho nên lúc nào cũng lè rề đến phút cuối mới ra khỏi phòng. Hôm nay có nó ở bên cạnh, tôi cảm thấy dũng khí dâng trào, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhưng đến khi nhìn thấy người đang ngồi bên bàn ăn đối diện thì chân suýt nâng không nổi. Cao Tường ung dung ngồi đấy. Hừ, anh ta cho rằng có ông già làm chỗ dựa thì giỏi lắm sao?

Lúc anh ta nhìn thấy chúng tôi, sắc mặt thoáng đổi nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cười nhẹ đứng lên chào đón.

Lục Tử Kiện không có được phong thái tốt thế, lập tức xanh mặt. Bắt gặp tôi lén nhìn đối phương, nghiêng răng nhéo lưng tôi: “Lát nữa anh xử lý em!”

Ôi, tay có thể độc ác đến vậy sao! tôi xém kêu to, vì mặt mũi của cả hai nên cố nín, ai bảo lần này tôi sai trước.

Hai đứa bên này mất đi mây lại chắc chắn đều bị Cao Tường nhìn thấy, nhưng anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười xã giao, đưa tay, tuy trong mắt không có chút vui mừng nào: “Lần thứ hai gặp mặt, anh là Cao Tường”.

Lục Tử Kiện nào chịu yếu thế, cũng hoành tráng vươn tay: “Lục Tử Kiện”.

Tôi cảm giác hai người này mất đầu đang tóe lửa... Ái ui, đầu tôi sao nhức bưng bưng!

Cuối cùng vẫn là ông già đạo hạnh thâm sâu nhất, vẻ mặt ung dung khó dò, đối với ai cũng không đặc tội, đối với ai cũng không lạnh nhạt, duy trì thần thái uy nghi của bậc cha chú trong nhà.

Gia Minh rõ ràng là về phe Lục Tử Kiện, liên tục tỏ ra có cảm tình tốt với nó. Thằng em nhiệt tình ngốc nghếch này, tôi biết rõ chẳng qua thằng em là vì mình mới làm thế.

Trong những trường hợp thế này Lục Tử Kiện dường như chưa bao giờ mất tự nhiên, cứ thoải mái thể hiện, vui vẻ lộ rõ trên mặt, nét trẻ con ngơ ngơ hàng ngày biến đâu mất tích. Tôi mê muội nhìn nó, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo tự hào. Mà nó hình như cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chú của tôi, thỉnh thoảng lại bất ngờ quay sang nhìn tôi cười cười.

Nó nói với ba tôi vài chuyện cười xảy ra trong trường, năng khiếu hùng biện (ba hoa chích chòe:p) giờ phát huy tác dụng, miêu tả đến là sinh động khiến ông cũng hào hứng, đôi lúc còn hứa thêm vài câu làm cho không khí trên bàn ăn thoải mái nhẹ nhõm hẳn.

Tôi chỉ chăm chăm chọn lựa vài món mình thích, nó đột nhiên xoay người, hạ giọng hỏi: “Sao không ăn rau?”

“Vừa ăn hết! không thấy à?” tôi vội vàng giải thích, nó không thèm nghe, gấp đầy rau vào bát tôi, sau đó nhìn chăm chăm đến tận khi tôi ăn hết.

Hết như mẹ già! Nhưng tôi cũng biết có chống cự cũng không ăn thua, đành phải nhẫn nại ăn hết bát rơm hương vị kì quặc cho xong.

Nó cười thỏa mãn, lúc này mới quay đầu lại tiếp tục câu chuyện.

Tôi thở hắt ra, ngẩng đầu, phát hiện toàn bộ bàn ăn đều đang ngạc nhiên nhìn nhìn.

Sao nào, mặt tôi có dính cơm chắc? – Tôi sờ sờ, Lục Tử Kiện có vẻ như cũng nghi như thế, hướng sang bên tôi kiểm tra, nhưng chắc là không thấy gì khác lạ.

Cuối cùng là Gia Minh mở miệng trước: “Anh Tử Kiện thật là giỏi! Anh trai em chưa bao giờ chịu ăn rau đâu”.

Lục Tử Kiện ném cho tôi một cái ánh mắt “Bình thường em thật hư”.

Tôi oan ức! Tại thằng em lăm mồm nhá! Mà sao ba và dì cùng một bộ gật gù đồng ý thế kia, tôi... tôi oan quá mà!.

Cao Tường yên lặng nhìn tôi, rồi lại cúi đầu, tận đến khi bữa ăn kết thúc cũng không thấy nói gì thêm.

“Em định về trường!” tôi quay sang Lục Tử Kiện bảo.

“Ồ” vẫn mãi mê bấm điện tử, nó đáp lời.

“Em về trường đây!” tôi cao giọng.

“Tốt” nó vẫn không chú ý.

Tôi ngồi phịch vào lòng, kéo lỗ tai nó hét lên: “Em về trường đây!”

Nó run run, đành phải xoay người lại ôm tôi, để tôi ngồi trên đùi, thở dài: “Em về trường sớm như thế làm gì? Ở nhà tốt hơn, cùng với ba...”

Từ lúc nào nó lại đứng về chiến tuyến ông già tôi thế này? Tôi giận tái mặt: “Vậy cũng được, anh cứ ở lại với ông ấy, em tự đi”.

“như vậy sao được?” nó hôn nhẹ vành tai tôi, bắt đầu hí hờn đùa giỡn: “Sao anh có thể mặc kệ Bảo Bảo thân yêu của mình! Đừng giận, hôn cái nào...” (*Ặc, sến vừa thôi*)

Thật đúng ý tôi! lập tức thi triển toàn bộ kỹ xảo, hôn cho nó đầu óc mê muội, rút cuộc đồng ý cắt giảm ngày nghỉ, theo tôi trở về trường sớm.

Nhưng nó phải quay về nhà một chuyến để dọn đồ, còn tôi lại phải đối mặt với kim chủ của mình.

Ba quay lưng về cửa thư phòng, đang hút thuốc. Có lẽ tôi cảm giác nhầm, chẳng hiểu sao lúc này nhìn bóng lưng của ông lại thấy cô đơn đến lạ. Ba, người cũng đã già rồi sao?

Tôi đứng mãi bên cửa, cả buổi không mở miệng được.

“Sao không vào?” hình như ông biết tôi tới, không xoay người, thanh âm trầm trầm vang lên.

Tôi do dự một lát, nhẹ tay đóng cửa, đi tới góc sofa ngồi. Hình như tôi và ba lâu lắm rồi không nói chuyện riêng, tôi vẫn chưa thích nghi được. Sớm biết thế này đã không cho Lục Tử Kiện về nhà trước, nếu có nó ở đây chắc hẳn tôi không bối rối đến vậy.

Ba quay lại ghé ngồi xuống, tựa như cười nhẹ, hỏi: “Lại đi, đúng không?”

Ông đoán được?

“Từ khi con sáu tuổi trở lại cái nhà này, con vẫn muốn rời nó đi, một lần rồi lại một lần, trốn lại bỏ. Cái nhà này... thật sự không có gì giữ được con sao?” thanh âm của ông trầm trầm, giống như là tự hỏi, lại như là chất vấn tôi.

Căn nhà này, cũng muốn tôi ở lại ư?

“Cậu bạn kia, cũng không tệ, con nếu đã thích cậu ta... hi vọng rằng cậu ta có thể chăm sóc tốt cho con”

Tôi nghiêm mặt. Câu này thật lạ lùng, chuyện của tôi với nó có gì liên quan ở đây? Phải chăng biết rõ Cao Tường lần này không có cơ hội rồi đành thuận nước giong thuyền.

“Ba, hôm nay con định về trường, nếu như không có chuyện gì...”

“Con trách ba, vì mẹ con đúng không?” ông cắt lời tôi, hỏi.

Tôi ngẩng phắt đầu. Không, không phải vậy, không phải.

Ba từng sờ khi gặp ánh mắt tôi: “Con có đôi mắt của mẹ... trong vắt, thanh tịnh, không chấp nhận một chút gợn... Mẹ không bao giờ tha thứ cho ba, ba biết rõ sẽ vĩnh viễn không có được sự tha thứ ấy... Thà làm ngọc nát... lúc ấy em từng bảo rằng thà làm ngọc nát...” giọng nói dần dần hạ xuống, có chút nghẹn ngào.

Là áy náy, nhiều năm như thế, chỉ là áy náy, không phải tình yêu.

Tôi không hận ba. Bà ngoại đã từng nhắc đi nhắc lại với tôi rằng không được hận ông. Dù thế nào ông cũng là ba tôi, mặc cho ông có muốn hay không muốn có tôi, thương hay không thương tôi thì ông vẫn là ba tôi.

“Con không hận”, tôi thẳng thắn nói cho ba biết, đối mặt với cái nhìn ngỡ ngàng của ông: “mẹ dùng cách đó bỏ đi, là lựa chọn của mẹ. Có làm có chịu, chỉ trách được mẹ không đủ dũng cảm đối mặt”.

Ông giật mình, chắc có lẽ không ngờ tôi sẽ nói vậy.

Tôi nói sai sao? Mẹ là yêu ba, nếu như cha cũng yêu bà, tự vẫn là bà đã tổn thương đến người mình yêu mến, mà nếu ba không yêu thì bà sống hay chết liên hệ gì đến ông?

Nhiều năm đã qua, tôi đã ngẫm ra, cái chết của mẹ, chẳng qua cũng chỉ đổi được chút áy náy của ba khi rảnh rỗi, chỉ thế thôi.

Điều canh cánh trong tôi là ba, vì hạnh phúc của mình, đem tôi gạt ra bên đường. Tôi vĩnh viễn nhớ rõ nỗi tủi thân khi bị ông vứt bỏ lúc còn bé. Giữa tôi và người, cái gọi là sợi dây huyết thống thật mong manh,

cho nên người mới có thể nhấn tâm một lần, lại một lần gạt bỏ tôi.

Tôi ra ngoài, giả vờ như không thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của ông. Tôi và ba, tình cảnh đến thế này, có gì dễ nói? Chuyện với Cao Tường, rất xin lỗi khi không thể giúp ông. Mà ông không nhắc tới, tôi cũng vui vẻ làm như chẳng có chuyện gì.

Ông nói đúng, tôi đúng là muốn trốn chạy khỏi căn nhà này. Quan tâm gì mấy người đó yêu hay là thương hay là ghét, tôi đã chẳng cần.

Gia Minh đang ngồi ngơ ngẩn trên sàn nhà, thấy tôi đi ra lập tức cười tươi.

“Anh, anh Tử Kiện đi lúc nào thế?” tên nhóc ngửa đầu nhìn tôi, mắt lấp lóe.

“À, bọn anh phải về trường học, anh ấy về nhà lấy đồ”, tôi vừa nói, cũng không dừng chân lại.

Gia Minh rất thất vọng, miệng mím lại... rồi lẩm bẩm: “Sớm như vậy à?”

Thất vọng cái gì? dù sao tôi ở nhà cũng chẳng hỏi han đến em trai được mấy lần.

Gia Minh lại cúi đầu, dùng ngón tay vạch tới vạch lui trên sàn, cả buổi mới thốt lên một câu: “Anh, anh rất thích anh Tử Kiện đúng không? Thích nhiều không?”

Đây là chuyện gì! tôi bỏ túi đồ trong tay ra, ngồi xuống bên cạnh nó: “Làm sao?”

Gia Minh đỏ mặt: “Em muốn hỏi... như thế nào mới là thích một người?”

Tôi cười phá lên: “Thích ai rồi hả?”

“Không, không có! Em chỉ hỏi thế thôi” nó vội vàng giải thích.

Ha ha, có chúa mới tin.

Nhưng thằng nhóc này cũng miệng mồm ghê gớm ra phết, mặc tôi hỏi kiểu gì cũng không moi thêm được chút tin tức nào. Cuối cùng thằng nhóc cũng không chịu đựng được sự tra vấn gay gắt của tôi mà chạy mất.

Tôi cũng không động, vẫn ngồi nguyên một chỗ nghĩ lại câu nói cuối cùng của Gia Minh trước khi đi:

“Anh, anh thay đổi thật nhiều, là vì anh Tử Kiện đó sao? Vậy, thích một người... nhất định là một chuyện tốt”.

19. Chương 19

Lục Tử Kiện nói sẽ đến đón nên tôi đứng ở cửa chờ từ sớm.

Thời tiết sáng sủa, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, ấm áp tựa như tâm tình tôi bây giờ.

Ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đến nỗi cứng ngắc cả cổ, người trong xe rút cuộc không kiềm chế được liền bước lại.

Nụ cười của Cao Tường có chút gượng gạo: “Sao vậy em yêu, không muốn nhìn thấy anh nữa sao?”

Tôi cảnh giác nhìn anh, im lặng ko hé nửa câu.

“Anh....quyết định bỏ cuộc”

Hả? Gì cơ? Haha tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng muốn chết. Nhìn sang thấy sắc mặt hắn tối sầm, lại lặng lẽ xóa hết tươi cười trên mặt.

“Hắn là em rất vui vẻ? bé cưng em vẫn luôn như vậy, nửa điểm tâm trạng cũng không giấu được.” Mặc dù đã đoán trước được điều này nhưng Cao Tường vẫn có chút khổ sở, “Chúng ta cứ dây dưa mãi như vậy, em rất khó xử phải không? Hôm nay... anh thật sự đã hết hy vọng....Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt thoải mái của em như lúc này, em cười vui vẻ đến thế, nụ cười trong trẻo không vương phiền muộn... Thật ra trước kia anh cũng đã có cơ hội, chỉ là không biết tự mình quý trọng....”

Giọng nói của anh ta dần dần có chút run rẩy.

“Chúng ta đã để vụt mất khoảnh khắc đó, phải không? Đây là cái giá anh phải trả vì đã quá yếu đuối” nhưng vẫn không cười nổi, anh cúi đầu che đi khóe mắt đã bắt đầu hoe đỏ.

Tôi nhìn chằm chằm mũi giày của mình không dám ngẩng lên. Em xin lỗi, thật sự xin lỗi anh. Nhưng, chúng ta đã bỏ lỡ mất rồi.

“Anh có thể ôm em lần cuối không? Một lần cuối cùng.....” Giọng anh đáng thương như vậy, tôi gần như gạt đầu không chút do dự. Nói cho cùng, tôi thật sự đã yêu người này.

Cao Tường ôm chặt tôi, vùi mặt vào tóc tôi, giọng khàn khàn: “Khi đó, anh thật sự không có năng lực bảo

vệ em... Bảo bảo, em có thể tha thứ cho anh không?”

”Em tha thứ cho anh, đã sớm tha thứ cho anh.” Tôi ở trong vòng tay anh nói.

“Anh biết em sẽ, em đối với ai cũng luôn hào phóng như vậy...” Câu này nghe thật châm chích, tôi trợn mắt phần nộ, vậy anh muốn tôi phải nói thế nào?

Cao Tường lại ôm tôi chặt hơn. Tôi lại không muốn ôm lại, cánh tay chèn ép trước ngực hẳn có phần khó chịu, cả người đều bị dồn ép trong vòng tay.

Hừ, người này chiếm tiện nghi của tôi còn chưa đủ sao?

Tôi đang muốn lên tiếng phản đối thì anh ta đột nhiên mở miệng: “Đừng nhúc nhích, tiểu tình nhân của em đến kia”

Hồng bet! Tôi ra sức giãy giụa thoát thân. Nhìn lại sắc mặt Lục Tử Kiện xanh mét, đỉnh đầu đang bốc lửa phừng phừng, nghiêng răng nghiêng lợi tiến lại gần.

Ta lập tức xun xoe bày ra nụ cười lấy lòng: “Tử Kiện, anh đến rồi hả?~~~”

“Hừ!” Nó lạnh lùng đáp trả một tiếng, một phen ôm lấy tôi, quay đầu trừng mắt to mắt nhỏ với Cao Tường.

Cao Tường cười cười: “Cậu làm cái mặt đấy cho ai xem? Lo cái gì chứ, trả bảo Bảo cho cậu rồi mà.”

Mặt Tử Kiện lại đen sì, “Ai cần anh? Bảo Bảo vốn là của tôi!” Như để chứng minh lời nói của mình, vòng tay quanh eo tôi lại siết chặt thêm một phần.

Cao Tường cũng không so đo với nó, quay qua hỏi tôi: “Bảo Bảo, để anh lái xe đưa em đến trường nhé.”

“Khỏi! Chưa đến lượt anh gỡ trò nịnh bợ ở đây!” Tử Kiện ầu trĩ đáp trả.

Tôi kéo kéo Tử Kiện: “Chúng ta đi thôi.” Miễn cho bọn họ lại tổn nước bọt đầu khẩu.

Lúc đi không quên tung một nụ cười với Cao Tường: “Không làm phiền anh nữa, bye bye nha.”

Tử Kiện thấy vậy bỏ tay tôi ra, hình như nghĩ thấy không ổn lại nắm cổ tay tôi kéo đi nhanh về phía trước.

“Bảo Bảo!” Cao Tường ở phía sau gọi với theo, “Có gì khó khăn cứ đến tìm anh, mãi mãi chờ em!”

Cao Tường!!!!!!!!!! Anh được lắm! Rắp tâm hãm hại tôi!

”Đau đau!” Tử Kiện siết chặt cổ tay tôi đau nhói, nếu không nhanh mồm kêu đau chỉ sợ có siết đứt tay tôi nó cũng không buông.

“Hừ” Lực siết trên tay giảm nhẹ một chút nhưng người phía trước vẫn không quay đầu lại.

“Anh đến lúc nào vậy? Em chờ anh lâu lắm rồi!” Tôi cười xun xoe bước lại gần

“Hừ”

“Mọi chuyện không phải như anh thấy đâu, em với anh ta đã chấm dứt lâu rồi!” Tôi chỉ thiếu mỗi nước gió tay thôi.

“Hừ!”

“Là anh ta tự mình đa tình không liên quan đến em mà!” Nhớ lại câu cuối của Cao Tường lúc này lại thấy đau đầu.

“Hừ!”

.....

“Anh có đứng lại không thì bảo?!” Tử Kiện một đường đi đến dải phân cách, bất luận tôi nịnh nọt ngọt ngào thế nào cũng không phản ứng, hừ, tôi bắt đầu bực rồi đấy.

Nói nhẹ không nghe cứ phải thân lừa ưa nặng, đợi tôi quát lên Tử Kiện lúc này mới quay qua liếc nhìn một cái: “Em còn để ý đến anh ta?”

“Em cái gì cũng chưa làm mà!” Tôi uất ức kêu lên

“Vậy sao em ngoan ngoãn để cho anh ta ôm? Còn muốn tiếp tục báo đáp ân tình người ta, có phải muốn trách anh đến sớm phá đám không? Còn gặp lại nữa à? Em nên sớm chết tâm đi! Ngày nào anh còn ở đây em đừng nghĩ đến chuyện ngoại tình!”

Hí hí, ngửi thấy mùi dấm chua nha! Tôi lén trộm cười một mình không dám để cho nó thấy.

“Này.....Em đã giải thích rồi mà, sẽ không có lần sau đâu!” Dù sao kí túc xá cũng không có ai, tôi dựa hẳn vào lồng ngực nó, bắt đầu thực hiện chiến thuật mỹ nam kế.

“Định âm mưu quyền rũ anh sao?” Sắc mặt nó đã dịu đi nhiều, thuận thế ôm lấy tôi.

Như thế nào lần này lại khó đỡ như vậy? Tôi nghĩ nghĩ, quyết định nói ra điều kiện lấy lòng: “Nếu không.....Em cho anh nằm trên một tuần.....Không tranh với anh nữa.....” Mặt vẫn không kìm được mà đỏ lên.

“Ít quá! Một tháng! Một tháng anh tha cho em!” Hai tay nó nhéo nhéo má tôi cò kè mặc cả.

Xảo trá! “Vậy quên đi, anh đừng có hối hận!” Mặt lại bắt đầu nóng lên.

“Rồi rồi một tuần thì một tuần, anh chịu thua em. Cấm không được nuốt lời!”

Có phải tôi đang dung túng nó không?

Vẫn chưa khai giảng, tìm được một quán ăn khó như mò kim đáy bể. Chúng tôi thật vất vả mới tìm thấy một tiệm cơm nhỏ giải quyết xong xuôi vấn đề ăn uống.

Trên đường về trường Tử Kiện thừa dịp đêm tối vắng người ôm lấy tôi, hai người bắt đầu quấn lấy nhau ôm hôn, vuốt ve, dục hỏa rất nhanh bắt đầu thiêu đốt.

Về đến kí túc, Tử Kiện không thể kìm được nữa gấp gấp đóng cửa, tắt đèn, lên giường.

Chúng tôi nhanh chóng cởi bỏ quần áo vướng víu mà ôm ấp nhau, ở trên chiếc giường nho nhỏ quấn quít. Làm chuyện này ở kí túc xá cảm giác như yêu đương vụng trộm rất kích thích làm cho chúng tôi phá lệ trở nên hưng phấn, cuồng nhiệt.

Chân ta gắt gao quấn quanh hông nó, dùng đưa theo nó một lần lại một lần mãnh liệt đâm vào. Tiếng thở dốc của nó phả bên tai như chất xúc tác làm người tôi như đang bị thiêu đốt. Tôi mặc sức phóng túng bản thân, hưởng thụ khoái cảm tê dại như đang ở trên thiên đường. Tử Kiện cúi xuống ngậm lấy cánh môi tôi, đem toàn bộ tiếng rên rỉ của tôi nuốt vào miệng.

Tại thời điểm cao trào, tôi mê loạn kêu tên nó: “Tử Kiện, Tử Kiện.....Ah~~~~~...”

Trong mắt của tôi trước sau chỉ có nó, vẫn luôn chỉ có nó.

Sau cơn mây mưa, nó nằm ngửa trên giường thở dốc, tôi dựa vào lồng ngực đắm mồ hôi của nó, cả người bủn rủn, động cũng không muốn động, lẳng lặng nằm nghe nhịp đập trái tim của nó.

Tay nó cũng không chịu an phận, âu yếm vuốt ve lưng tôi, theo xương sống của tôi đi dần xuống dưới, dừng lại trên lưng tôi chốc lát rồi trượt xuống nhéo nhéo mông tôi.

“Anh ngoan ngoãn một tí đi! hự nào!” Tôi miễn cưỡng mở miệng, thanh âm nũng nịu đến mức chính tôi cũng giật mình.

Nó bắt đầu ầm ừ: “Bảo Bảo em đúng là yêu tinh mê hoặc người! Anh sớm muộn gì cũng cho em tinh tấn nhân vong!”

Tôi mặc định câu này của nó là đang khen tôi.

Nó làm bộ vô tình hỏi tôi: “Bảo Bảo, em nói phải về trường, ông già nhà em cũng không nói gì sao?”

“Ông ấy có thể nói cái gì chứ? Nói chung cũng chỉ mong như vậy. Em ở nhà bọn họ cũng không thoải mái.”

“Nói bừa! Em ở nhà mặt mũi lúc nào cũng u ám, ai mà vui vẻ cho được?”

“Ai bảo mặt em u ám chứ?”

“Tin mắt anh đi, tự xem lại mình xem? Có mấy lần hiếm hoi em cười anh nhìn mắt ba em sáng lên. Kỳ thật ba con em thật lắm chuyện, nhường nhau một chút thì chết à?”

”Aizz.... Làm gì có chuyện đơn giản như vậy?” Tôi nhớ lại chuyện Cao Tường trong lòng lại thấy phiền muộn, suy nghĩ, cuối cùng quyết định nói cho nó.

“Không thể nào! Có phải em hiểu lầm gì không? Đừng nói ông già em, Cao Tường cũng không phải loại người này! Anh không phải nói anh ta tốt, nhưng mà nếu thật sự anh ta muốn bù đắp sai lầm của mình, như thế nào lại làm loại chuyện sẽ khiến em tức giận như thế? Hơn nữa, em tìm bất cứ ai để hỏi xem, tất cả đều trả lời như anh thôi!”

Nói đi nói lại là thành ra tôi sai sao? Bực rồi đấy! Tôi từ trên người nó lăn xuống giường, đổi, đi ngủ.

“Này, này, có thể em cũng giận sao? Lòng dạ hẹp hòi!” Nó làm bộ như quát tôi nhưng lại ở móng tôi xoa nắn nhẹ nhàng, “Anh là muốn tốt cho em, rõ ràng quan tâm lại làm bộ không cần, chính em không khó chịu sao?”

”Em lòng dạ hẹp hòi chỗ nào chứ” Tôi đưa tay mò lên đùi nó, “Anh nói là em không quan tâm đến người khác, anh thì sao chứ? Lúc trước chính anh quần lấy em trước, không phải sao?”

”Ai nói không đâu, khi đó anh đi tìm em, cười làm lành rồi lại cùng em trò chuyện, lão nhân gia em suốt ngày làm cái mặt lạnh như tiền, lúc nào cũng bày lên vẻ chán ghét cùng không kiên nhẫn, tâm trạng cũng không biết che giấu làm anh nhìn thấy rất đau lòng. Nếu không phải anh si tình lại nhẫn nại,.... aizzz, anh chính là quốc bảo có một không hai nha, người như anh đang có nguy cơ tuyệt chủng nha.....”

Tôi bị nó chọc cười rộ lên lại có chút cảm động, xích vào lồng ngực nó cọ cọ, lại thốt lên câu hỏi đã muốn hỏi nó từ lâu: “Tử Kiện, tại sao lại yêu em?”

“Cái này... anh cũng không biết nữa!” Tử Kiện cau mày tựa hồ còn đang ngẫm nghĩ.

“Anh nói anh lớn lên không đẹp trai, dáng người cũng không có gì bắt mắt, đầu óc thì mơ màng ngớ ngẩn, rõ ràng là ngu mà cứ thích tỏ ra nguy hiểm!” Nó còn chưa nói hết câu đã bị tôi ngắt lời thực hiện liên hoàn cước đạp bay xuống đất.

Coi như em là ánh sáng chân lí của đời anh! Để anh phát ngôn bừa bãi, anh đúng là còn chẳng tự nhìn xem mình là ai! Giờ cho anh biết ở đây ai là boss!

20. Chương 20

Mới qua khai giảng hai tháng, khoảng thời gian này của học kỳ chính là dành cho mọi người chơi đùa vui vẻ, thứ nhất không phải lo lắng mấy chuyện thi cử, thứ hai tiền bạc trong tay cũng dư dả.

Tôi cùng Lục Tử Kiện sa đọa suốt mấy cái cuối tuần, dần dần cảm thấy được chút kỳ quái.

Một hôm, tôi cuối cùng cũng bắt được cơ hội, tra khảo đối phương: “Nói đi, thành thật khai báo cho em, mau.”

“Gì cơ?” Nó vẫn giả ngu.

“Biết chính sách của em là gì không?”

“Biết.” Lời uy hiếp của tôi bắt đầu phát huy tác dụng, nó đành thành thật, “Thẳng thắn thì khoan hồng, kháng cự liền nghiêm phạt.”

“Ừ, tốt, thái độ không tồi. Mau...cho anh một cơ hội nữa.”

“Là tiền mừng tuổi mà! Của ba mẹ... Còn có họ hàng... Còn mụ phù thủy nữa...” Nó dừng lại một chút, chỉ hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi của chính mình.

Tôi biết mà! Trước mặt tôi còn dám nói dối? Kẻ dạy được nó còn chưa sinh ra đâu nhé!

“Mụ phù thủy cho anh nhiều hay ít?” ...

“Vì cái gì chị ta cho anh nhiều tiền như vậy! Chị ta có bắt trao đổi có hại gì không?”

Sau khi tra khảo xong, tôi thiếu chút nữa giận đến ngất đi! Thì ra, tên Kiện heo này không cần đến Lục Tử Nhu hành hạ tra tấn, cường bức dụ dỗ, liền đem vấn đề riêng tư của chúng tôi khai ra sạch sành sanh. Đổi lại, mụ phù thủy đem tiền mừng tuổi nhét đầy túi cho nó coi như chút an ủi.

“Anh vốn không định nói nhiều đâu, nhưng chị ta nhất định không để yên. Anh nghĩ dù sao cũng lừa không được, hơn nữa còn có ưu đãi, với hai ta cũng không hại gì...”

“Anh... Anh...” Tôi như cảm giác máu đang tràn lên não, “Em từ này về sau không bao giờ...gọi anh là heo nữa!”

“Hử?” Đới phương xem chừng không hiểu được ngụ ý trong đó.

“Tiếp tục sỉ nhục loài heo như vậy, em thật không làm nổi nữa!”

Hậu quả to lớn nhất của sự kiện này, chính là tôi thề không bao giờ dám đặt chân đến Lục gia nữa. Phải biết như thế chính là phải hy sinh thật nhiều lắm, nhớ đến tay nghề của mẹ Lục, tôi liền không thể ăn ngon, sau đó thành ra tuyệt thực, còn kéo thêm Lục Tử Kiện áy náy, nuốt cũng chẳng vào. Hừ, đây chính là sự trả thù của tôi dành cho nó!

Mùa xuân tới rồi, Lục Tử Kiện lại bắt đầu thời kỳ động dục, suốt ngày quần lấy tôi cầu hoan. Có điều, trong trường học kiếm đâu được chỗ nào bí mật đây? Bình thường hai đứa làm này nọ đều vô cùng vất vả. Vì thế, nó đề nghị tôi về nhà.

Nhà của nó nhất định không xong, cho nên về nhà tôi chính là lựa chọn duy nhất.

Dù sao, đối với quan hệ giữa hai đứa tôi, trong lòng cả nhà đều biết rõ, thêm Lục Tử Kiện da mặt quá dày, cho nên cứ mỗi cuối tuần, chúng tôi lại thường xuyên ra vào Lâm gia.

Dần dần, tôi cũng hiểu được khổ tâm của Tử Kiện khi cố gắng dùng vẻ mặt ôn hòa để đối diện với ba tôi. Như lời nó nói: “Ông là người bảo thủ, không thể tiếp nhận chuyện của hai đứa mình cũng là bình thường, mà đồng ý mới là bất bình thường. Được như hiện tại đã là không dễ dàng gì, không phải đều là vì em sao, em còn cái gì khiến bản thân không thể thả lỏng đây?”

Ba tôi hình như có để tâm đến thằng con này, dù sao thì trong người tôi còn chảy dòng máu của ông. Nhưng mà vực thẳm mười mấy năm kia, thật không dễ lấp đi. Tử Kiện nói tôi thuộc loại người thiếu nhiệt huyết, phải từ từ mà tiến thôi.

Chỉ có Tử Kiện nhà tôi, thật giống như cá gặp nước. Ba và dì Lâm giống như thêm con trai, vừa trông thấy nó mặt mày liền hớn hởi. Ngay cả Gia Minh ban đầu có chút không tự nhiên cuối cùng vẫn bị tên kia thu phục, thân thiết theo đuôi gọi anh Tử Kiện anh Tử Kiện lui.

Sao nó không nộp đơn đi học trường ngoại giao nhỉ? đúng là phí một tài năng.

Nó luôn tìm mọi cơ hội đối với ba tôi nói bóng nói gió thăm dò chút chuyện, còn biết được hạng mục hợp tác của nhà tôi cùng Cao gia tiến hành rất thuận lợi, cũng coi như giúp tôi giải quyết chút khúc mắc trong lòng.

Có lẽ, tôi nhiều lúc quả thật rất vô tâm.

Có một lần khi Cao Tường tặng quà sinh nhật, tôi còn chẳng để ý trong đó là gì. Lại thêm khi ấy Tử Kiện đứng ngay bên cạnh, thuận tay nhận thay. Sau này, tôi mới biết ra tên kia đem quà đi cho người khác, quả thật không có đầu óc kinh tế gì cả. Người như Cao Tường tặng quà, kia nhất định là đồ có giá trị. Cái tên này thật thích ăn dấm chua, chẳng biết muốn ăn đến khi nào đây.

Mà sở dĩ, câu nói khi ấy của Cao Tường tôi nghe được, thật ra bởi vì Tử Kiện bận cầm nhiều đồ trên tay, nên không kịp che lại hai tai tôi.

“Bảo Bảo, nếu sau này gặp chuyện không vui, đừng bận tâm mà hãy đến tìm anh. Vòng tay anh luôn rộng mở với em.” Nói buồn nôn một chút là, như vậy mới hợp với con người anh tuần này. Khuôn mặt thâm tình thế kia, thật xứng là cảnh đẹp ý vui.

Bất quá, tôi vẫn như cũ hận Cao Tường. Những lời này một chút giá trị thực tiễn cũng không đáng, thêm nữa còn để tôi bị Tử Kiện bắt được nhược điểm, giành mất một tháng chủ động trên giường, cộng thêm hung tợn uy hiếp: “Em nếu dám trèo tường, anh liền khiến em cả đời không trở lên được!”

Nó cũng không ngấm lại bản thân đi, tôi mỗi ngày đều bị nó làm tới làm lui, lấy đâu tinh lực dư thừa đi trên hoa gheo nguyệt đây?

Đã sắp mười ba phút hai mươi bốn giây, tôi nhìn xuống đồng hồ, bụng tức anh ách.

Lục Tử Kiện bị hoa khô của khoa quần đến mất kiên nhẫn, lại thêm sợ rằng tôi sẽ bỏ đi mất, ánh mắt không ngừng liếc qua, ở trên người tôi đảo tới đảo lui.

Cuối cùng đã được thả đi, đối phương lết sang vờ vai tôi một cái.

Tôi thần nhiên héch mặt, ý bảo chó chọc vào, rất phiền.

“Chờ rất sốt ruột sao? Lần sau gặp cô ta, anh nhất định đi đường vòng!”

“Không cần. Lần sau gặp cô ta, em đi.” Tôi bước nhanh về phía trước, tỏ ra không hiểu ý nó.

“Em nói gì đó? Em có ý gì?” Nó sững sốt, giữ chặt tôi lại, cũng có chút không khách khí.

“Anh thông minh như vậy, còn không hiểu sao? Người như vậy rất thích hợp để chọn làm bạn gái đó.”

“Em ghen đi? Anh có em rồi, sao còn dám hai lòng? Hí hí...”

“Ít cợt nhả với em! Em nói sự thật đó!”

“Đến bây giờ em còn nói như vậy?!” Nó thật sự tức giận, khuôn mặt đỏ tím, tay cũng giơ sẵn lên cao.

Nó còn dám đánh tôi?

“Hiện tại còn chưa có trễ, làm gì đó vẫn còn kịp. Anh cứ đi tìm bạn gái, không cần lén lút quan hệ với em nữa!” Tôi bắt đầu nói ra mấy lời trái lòng.

“Em không phải trách anh vẫn còn giấu giếm gia đình chứ? Phải hay không?!” Nó hỏi thẳng tôi.

“Em không có nói vậy! Gạt được thì tốt, khỏi phiền toái!”

Nhìn biểu tình của đối phương, xem chừng giống như muốn thật sự đánh nhau tới nơi. Tôi chống nạnh, trừng mắt nhìn nó. Ánh mắt tên kia rọi lờ lờ, sau đó quay đầu bỏ đi.

Đây là chuyện xảy ra hồi ba giờ, mà hiện tại đã là sáu giờ, nó vẫn còn không để ý tới tôi.

Sáng sớm tỉnh dậy, trong phòng chỉ còn một mình nó, hình như đang có việc đợi tôi. Tôi thật cao hứng, tên kia cuối cùng đã hết giận. Tôi ngồi lại, chuẩn bị tâm lý, mặc kệ đối phương nói gì, đều sẽ bày ra khuôn mặt tươi cười mà đáp lại.

Nó nghe được tiếng động của tôi, vẫn không buồn quay đầu lại, chỉ nhìn vào khoảng không mà nói: “Anh về nhà đây, lấy phí sinh hoạt.”

Tôi ngây người, nhìn đối phương rời khỏi ký túc xá, bóng dáng xa dần.

Nó là thật sự về nhà lấy phí sinh hoạt sao? Nói không chừng này chỉ là cái cớ, để né tránh tôi đây mà.

Được, giỏi lắm, có bản lĩnh thì cả đời này đừng quan tâm ông đây!

Kỳ thực, ngày đó tôi tức giận cũng có phần không đúng. Chẳng biết làm sao lại thành như vậy, nhìn tên kia với Hoa khô nói chuyện vui vẻ, cảm giác rất không thoải mái. Tôi cũng không phải thật sự muốn nó cùng người trong nhà ngả bài, Lục ba Lục mẹ dịu dàng như vậy, tưởng tượng đến cảnh bọn họ thương tâm, tôi liền thấy áy náy.

Tôi nằm trên giường, suy nghĩ miên man, muốn ngủ trưa cũng chẳng xong.

Di động rung lên. Có khi nào là Tử Kiện không? Tôi vội vàng bắt máy, là số của đối phương!

Tôi cố gắng để cho giọng mình có vẻ bất cần, không cao hứng: “Hử?”

Thanh âm Lục Tử Nhu vang lên, vừa lo lắng còn có kích động: “Là Bảo Bảo phải không?! Em mau tới đây! Kiện heo nó... Ai dầ...”

Lòng tôi giống như bị thứ gì đó phang mạnh, gáy ứa đầy mồ hôi, thanh âm run rẩy: “Hắn... Hắn... bị làm sao vậy?”

Đại não tôi trống rỗng, vọt ra khỏi cổng, ngăn lại một chiếc taxi, chạy thẳng đến nhà Tử Kiện.

Nó rốt cuộc làm sao vậy? Bệnh cấp tính? Sáng sớm nay rõ ràng vẫn khỏe mạnh lắm mà! Vừa về đến nhà... Có khi nào tên kia giận quá không suy nghĩ mà ngả bài với người trong nhà không? Càng nghĩ càng thấy đáng ngờ, tưởng tượng đến cảnh nó hiện tại thương tích đầy mình, lòng tôi liền đau vô hạn, đau đến cả người phát lạnh.

Tới được nhà nó, người tôi đều là mồ hôi. Hai ba bước đã vọt đến trước cửa, rung chuông.

Lục Tử Nhu ra mở cửa.

Tôi vừa thấy chị ta liền hỏi: “Tử Kiện đâu?”

“Nó ở trong phòng của mình.” Chị ta lạnh nhạt đáp.

Tử Kiện nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường, không chút động đậy.

“Tử Kiện!” Tôi gọi nó một tiếng, sau đó liền bổ nhào lên người đối phương, òa khóc.

“Ừ...” Nó hừ một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt. Nhìn thấy tôi, nó có chút sững sốt.

“Anh tỉnh rồi?” Tôi thật sự mừng rỡ, ôm chầm lấy mặt nó mà vừa hôn vừa khóc.

“Bảo Bảo... Em bị sao vậy? Sao lại khóc? Đừng khóc, đừng khóc mà...” Nó đáp lại nụ hôn của tôi, lại khẽ dỗ dành.

“Anh sao? Anh thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Hai mắt đắm lệ mông lung nhìn nó, kỳ quái, gương mặt đối phương đỏ hồng, tinh thần xem chừng vẫn rất tốt.

“Anh hả? Anh tốt lắm mà!” Tên kia ngơ ngơ ngác ngác trả lời tôi.

“Vậy anh vừa rồi... Như thế nào không nhúc nhích gì hết vậy?”

“Anh đang ngủ trưa mà, sao thế?”

Hai đứa ngây ngốc nhìn nhau, sao lại thành ra thế này?

“Òa... Thật cảm động quá đi!” Thanh âm rung rợn của Lục Tử Nhu từ cửa truyền tới.

Cả hai cùng quay đầu, bắt gặp Lục Tử Nhu gian xảo tựa bên cửa, tủm tỉm cười với chúng tôi: “Bảo Bảo, yêu Kiện heo nhà chị đến vậy sao? Ai chà, cũng không uống mồi tình thủy thiết tên ngu ngốc này dành cho cưng.”

Tử Kiện lập tức cảnh giác hỏi: “Chị đã giở trò gì đó?”

“Dữ dần cái gì chứ, gọi một cú điện thoại thôi mà.” Chị ta nhún nhún vai, còn bày ra bộ dạng đắc ý: “Ai kêu nhà mi vừa về nhà liền gào thét phải trở lại trường, hiện tại Bảo Bảo cũng đến đây rồi, không còn vội vàng bỏ đi nữa chứ?”

Tôi bị phần nhìn chị ta: “Cái đồ đại lừa đảo kia ~~~!”

Đối phương đắc ý vung vẩy: “Là tại cưng nghĩ xúi quẩy thôi! Chị đây nào có nói dối câu nào! Cưng ngẫm lại xem có phải hay không!” Nhìn biểu tình của chị ta, xem chừng là đang tự đắc về bản thân đây.

Trời ạ, nhà Tử Kiện sao lại chứa chấp một mụ ma nữ thế này đây!

Tôi rúc trong ngực Tử Kiện, nhỏ giọng hỏi: “Tử Kiện này... Anh không giận chứ hả?”

Nó nhẹ nhàng hôn hôn mặt tôi: “Bảo Bảo ngốc nghếch... Có khi anh thật muốn chọc em tức chết! Ai da, nhưng anh làm sao nỡ để em ủy khuất. Chính là, em nghĩ mà xem, chúng ta bây giờ còn phải dựa vào cha

mẹ, anh nào có đủ năng lực bảo vệ em. Chờ cả hai sau này tốt nghiệp rồi, anh nhất định công khai quan hệ của tụi mình, sẽ không để em chịu ủy khuất nữa. Tin tưởng anh đi, anh sẽ yêu em thật nhiều, khiến cho em hạnh phúc!”

Tôi mếu máo sắp khóc: “Được, em tin anh!”

Ngày mai là sinh nhật Tử Kiện, tôi vốn định tự thắt trên người mình một cái nơ, sau đó đem bản thân tặng cho nó. Sau tưởng tượng đến, tôi tùy thời đều có thể cùng nó trên giường, như vậy cũng không tính là thành ý cho lắm.

Cuối cùng, đợi mãi đến lúc tên nằm bên cạnh đã ngủ say, tôi ngồi lên, bắt đầu luyện tập cho tình huống tặng quà vào ngày mai. Tôi ngoái nhìn sườn mặt nó đang khi ngủ, nhẹ nhàng nói ra: “Tử Kiện, em yêu anh. Tử Kiện, em yêu anh. Tử Kiện, em yêu anh.”

Rõ ràng, hiện tại chữ nghĩa rất ư trôi chảy, vì cái gì, đến thời điểm bị tên kia nhìn thẳng, tôi liền nói không nên lời? Tôi lại tiếp tục, luyện thêm chục lần nữa, ngày mai nhất định có chuyện gì đi nữa, cũng không thể thất bại. Tưởng tượng đến phản ứng đối phương lúc nhận quà, tâm liền bùng bùng khí thế.

Luyện trôi chảy rồi, tôi quyết định nghỉ ngơi, vừa đặt lưng nằm xuống, tên kia liền trở mình, đem tôi kéo vào trong lòng. Tôi suýt chút nữa bị dọa nhảy dựng lên, sẽ không phải bị tôi đánh thức đi? Im lặng liếc mắt dò xét, phát hiện nó còn đang ngủ đến quên trời quên đất, không biết có phải vừa mơ thấy gì đó mà khóe miệng còn đang nhếch cao.

Tôi an tâm nhắm mắt lại, đêm nay nhất định mộng đẹp.

Ngày mai chắc chắn phải tặng quà thành công.

Tử Kiện, em yêu anh.

H O À N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tinh-yeu-chung-ta-hieu-qua-it>